

ÇIRAK, GÜNAHKÂR VE SİLİNİŞ'İN YAZARI

TESS GERRITSEN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

BIÇAK SIRTI

"Gerilim, macera ve tutkunun harika bir karışımı."
Romantic Times

Çeviri: Özlem Gültekin

MARTI

Oz Büyücüsü

TESS GERRITSEN

BIÇAK SIRTI

"Tess Gerritsen hepimizin başucu yazarlarından biri."
Stephen King

"Gerritsen'in romanlarında bağımlılık yaratan bir şeyler var… Gözlerinizi sayfadan ayıramıyorsunuz; akıp gidiyor. Vakit gece yarısını geçip sabaha dönmesine, içinizin ürpermesine, tüylerinizin diken diken olmasına aldırmadan okuyorsunuz."
Maine Sunday Telegram

"Gerritsen hayranlarını hayal kırıklığına uğratmayacak bir roman… Yeni okurların bu heyecanı keşfetmesi için iyi bir fırsat."
Booklist

"Sizi her zaman soluksuz bırakmayı başaran Tess Gerritsen'den muhteşem bir roman."
The Philadelphia Inquirer

"Gizemler ardına saklanmış, korkutucu ve çekişmeli bir mücadele."
Kirkus

MARTI

MARTI YAYINLARI: 221

BESTSELLER: 96

BIÇAK SIRTI - TESS GERRITSEN

ORİJİNAL ADI: UNDER THE KNIFE

YAYINA HAZIRLAYAN: ŞAHİN GÜÇ

ÇEVİREN: E. ÖZLEM GÜLTEKİN

EDİTÖR: CUMHUR MISIRLIOĞLU

DİZGİ: ELİF AYDIN YAVUZ

KAPAK: YASİN ÖKSÜZ

REDAKSİYON: ROSE MARY SAMANOĞLU

BASKI: EZGİ MATBAA Yenibosna /İSTANBUL

1. **BASIM:** KASIM 2011

ISBN: 978-605-5420-56-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12330

Copyright ©TESS GERRITSEN

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AkçalıTelif Haklan Ajansı aracılığıyla Pozitif Turizm Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

MARTI YAYINCILIK Bir Pozitif Turizm Dış Tic. Ltd. Şti. Markasıdır. Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No:8

TOPKAPI/ZEYTİNBURNU/İSTANBUL Tel: 0 212 483 27 37-483 43 13 -483 13 30 Fax: 0 212 483 27 38 www.martiyayinlari.cominfo@martiyayinlari.com

CİLT: SİSTEM MATBAA Topkapı/İSTANBUL

ÇIRAK, GÜNAHKÂR VE SİLİNİŞ İN YAZARI

TESS GERRITSEN

NEW YORK TİMES BESTSELLER

Tarama ve Düzenleme: Oz Büyücüsü

Oz Büyücüsü

BizimKosemiz.COM
Bilgi ve Paylaşım Platformu

BIÇAK SIRTI

GİRİŞ

SEVGİLİ TANRIM, GEÇMİŞ bizi lanetlemek için nasıl da geri dönüyor.

Doktor Henry Tanaka ofis penceresinden dışarıya, park alanına deli gibi inen yağmura bakarken, ölmüş zavallı bir ruhun onca yıldan sonra neden kendisini yok etmek için geri döndüğünü merak etti.

Dışarıda, üniforması yağmurdan benek benek olmuş bir hemşire, arabasına doğru koşturuyordu. Şemsiyesiz yakalanan birisi daha, diye düşündü. O sabah, tıpkı çoğu Honolulu sabahında olduğu gibi, şafak vakti gökyüzü ışıl ışıl ve güneşliydi. Ama saat üçte bulutlar Koolau çayırlıklarının üzerine sinsice sokulmuş; şimdi de, klinikteki çalışanlar evlerine yönelirlerken, yağmur sağanak halini almış, sokakları pis su nehirleri kaplamıştı.

Tanaka dönüp masasındaki mektuba baktı. Bir hafta önce postalanmıştı; ancak yazışmalarının çoğunun başına geldiği gibi, bu da ofisinde her zaman dağınık halde duran, gebeliğe ilişkin dergi ve malzeme katalogu yığınları arasında kaybolmuştu. Danışma görevlisi sonunda mektubu bu sabah ona hatırlatınca, gönderen adresinde yer alan ismi gördüğünde etekleri tutuşmuştu: Joseph Kahanu, Avukat.

Zarfı hemen açmıştı.

Koltuğuna tekrar gömüldü ve mektubu bir kez daha okudu.

Sevgili Doktor Tanaka,

Bay Charles Decker 'ı temsil eden avukat olarak, öldüğü günlerde hastanız

Oz Büyücüsü

olan Bayan Jennifer Brook'a ilişkin tıbbi gebelik bakım kayıtlarının tümünün tarafıma gönderilmesini... .

Jennifer Brook. Unutmayı umduğu bir isim.

Üzerine derin bir bezginlik çöktü - bu kendi gölgesinden daha hızlı koşamayacağını keşfeden bir adamın tükenmişliğiydi. Eve gitmek istedi, büyük bir gayretle dışarı çıkıp arabasına binmek için enerji toplamaya çalıştı, ancak sadece yerinde oturup ofisinin dört duvarına bakmakla yetindi. Sığmağının duvarlarına. Gözleri geçmişten gelen, çerçevelenmiş diplomaları, tıp sertifikalarını, fotoğrafları dolaştı. Her yer, yeni doğmuş buruş buruş bebeklerin, yüzleri sevinçle parlayan anne ve babaların fotoğraflarıyla doluydu. Dünyaya kaç bebek getirtmişti? Bunu saymayı seneler önce bırakmıştı...

Ofisin dışından gelen bir ses nihayet koltuğunda hareketlenmesine sebep oldu: bu, kapatılan bir kapının hafif tı- kırtısıydı. Ayağa kalktı ve ne olduğuna bakmak için resepsiyon bölümüne gitti. "Peggy? Hâlâ burada mısın?"

Bekleme odası boştu. Bakışları çiçekli kanepe ve sandalyelerin ötesinde dolaştı, kahve sehpasına güzelce istiflenen dergileri de geçti ve sonunda gidip dış kapıya takıldı kaldı. Kapı kilitli değildi.

Sessizliğin içinden, bir metalin boğuk çınlayışını işitti. Ses muayene odalarının birinden gelmişti.

"Peggy?" Tanaka koridora çıkıp ilk odaya baktı. Işığı açınca, paslanmaz çelik lavabonun, jinekolog masasının, teçhizat dolabının ani ışıltısıyla karşılaştı. Işığı kapatıp bir sonraki odaya geçti. Yine, her şey olması gerektiği gibiydi: aletler tezgâhın üzerine düzgünce sıralanıp dizilmiş, lavabo silinip kurulanmış, muayene masası güzelce yukarı doğru katlanmıştı.

Koridoru geçerek, üçüncü ve son muayene odasına doğru yöneldi. Ama tam elektrik düğmesine uzanmıştı ki, bir içgüdü olduğu yerde donup kalmasına sebep oldu: aniden onu karanlıkta bekleyen bir varlığın - kötü ve sinsi bir şeyin - varlığını hissetmişti.

Dehşet içinde odadan geri çıktı. Tam kaçmak için arkasına dönmüştü ki davetsiz misafirin orada, hemen önünde dikildiğini fark etti.

Bir bıçak havada süzülüp boğazını kesti.

Oz Büyücüsü

Tanaka muayene odasına doğru sendeleyerek girerken bir alet ayaklığına vurup devirdi. Tökezleyerek düştüğünde, yer döşemesinin çoktan kanıyla kayganlaştığını fark etti. Her ne kadar yaşamının boşalıp gittiğini hissetse de, beyninin soğukkanlı ve mantıklı bölgesi onu yarasını göz önüne almaya, şansını denemeye çağırıyordu. Yarılmış bir arter. Birkaç dakika içinde yaşanacak aşırı kan kaybı. Kanamayı durdurmalıyım... Hissizlik bacaklarından yukarı tırmanmaya başlamıştı bile.

Çok az zamanı vardı. El ve dizleri üzerinde,, gazlı bezlerin bulunduğu dolaba doğru emekledi. Bilincini yavaş yavaş ve acı içinde kaybederken, o cam kapılardan yansıyan kuvvetsiz ışık hayatta kalmak için tek umudu oldu.

Koridorda bir gölge içeri dolan ışığı perdeledi. Davetsiz misafirin, kapının girişinde dikilmiş, onu seyrettiğini biliyordu. Buna- rağmen yoluna devam etti.

Bilinçli olduğu son saniyelerde, Tanaka bedenini yukarı doğru çekerek ayağa kalkmayı ve dolap kapısına asılıp açmayı başardı. Raftan steril paketler döküldü. Tek tarafı körü körüne ardına kadar açtı, bir tomar gazlı bez çıkarttı ve boynuna bastırdı.

Saldırganın bıçağının son bir kavisle hareketlendiğini görmedi.

Bıçağın keskin ucu sırtına saplanıp dibine kadar girerken, Tanaka çığlık atmak istedi ancak boğazından yükselen tek ses hafif bir iç çekiş oldu. Yere sessizce kayıp düşmeden önce aldığı son nefes buydu.

CHARLIE DECKER KÜÇÜK sert yatağında çırılçıplak yatıyordu, korkmuştu.

Pencereden neon ışıklarının kan kırmızısı parıltısını gördü: Victory Hotel. Yalnız Hotelin r'si eksikti. Her şey tamamdı da bir o eksikti sanki. Burası her bir galibiyetin, her bir neşenin, geri dönüşü olmayan karanlık bir çukura gömüldüğü bir yerdi işte.

Gözlerini kapattı ancak neon ışıkları sanki gözkapakla- rmdan yolunu bulup geçiyor gibiydi. Pencereye sırtım döndü, yastığı da kafasının üzerine çekti. Kirli çarşafın kokusu boğucuydu. Yastığı bir tarafa atarak ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Oradan aşağıya, sokağa baktı. Kaldırımda, saçları atkuyruğu yapılmış, mini etekli bir sarışın, bir Chev- rolet'nin

Oz Büyücüsü

içindeki bir adamla pazarlık ediyordu. Gecenin içinde, bir yerlerde, birileri güldü. Uzakta, bir müzik kutusunda, "It Don 't Matter Anymore " çalıyordu. Sokaktan pis bir koku yükseldi; bu çürüyen çöp ve bir tropik bitkinin kendine özgü kokusunun karıştığı değişik bir şeydi. Midesini bulandırdı. Ancak hava pencereyi kapatamayacağı, uyuyamayacağı, hatta nefes alamayacağı kadar sıcaktı.

Kumar masasına doğru gidip lambayı açtı. Gazete başlığı hâlâ oradaydı.

Honolulu 'lu Doktor Vahşice Katledilmiş Halde Bulundu.

Terin göğsünden aşağı süzüldüğünü hissetti. Gazeteyi yere fırlattı. Sonra oturdu, başını ellerinin arasına gömdü.

Uzaktaki müzik kutusundan gelen nağmeler zayıflayıp yok oldu; bir sonraki şarkı başladı, gitarlar çalınıyor ve davullar vuruluyordu. Bir şarkıcı haykırdı: "Bunu çok istiyo

9

rum, oh evet bebeğim, çok, çok... "

Başını yavaşça kaldırdı ve bakışları Jenny'nin fotoğrafına odaklandı. Kadın gülümsüyordu; her zamanki gibi gülümsüyordu. Tenine temas etmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalışarak resme dokundu; ancak yıllar hafızasını köreltmişti.

Sonunda not deflerini açtı. Boş bir sayfa çevirdi. Yazmaya başladı.

Bana anlatılanlar şunlar:

"Zaman alıyor...

İyileşmek, unutmak zaman alıyor."

Bense şöyle diyorum onlara:

Bu iyileşme kayıtsızlık ve unutkanlıkta yatmaz

Onun yattığı yer

Senin hatıralarındır.

Denizin tenindeki kokusudur;

Kumda bıraktığın küçük, kusursuz ayak izlerindir.

Sona eriş diye bir şeyin olmadığının anımsanmasındadır.

Ve sen burada, şimdi ve her zaman, denizin yanı başında yatarsın.

Aç gözlerini. Dokun bana.

Güneş parmaklarının ucunda.

Oz Büyücüsü

İşte iyileştim.

İyileştim.

10

BİRİNCİ BÖLÜM

DOKTOR KATE CHESNE hastasının serum hattına iki yüz miligram sodyum Pentothal enjekte etti. Soluk sarı sıvı sütunu plastik tüpün içinden tembel tembel akarken, Kate mırıldandı: "Birazdan kendini uykulu hissetmeye başlayacaksın Ellen. Gözlerini kapat. Rahatla..."

"Henüz hiçbir şey hissetmiyorum."

"Bu bir dakika kadar alacak." Kate Ellen'in omzunu içini rahatlatacak bir tarzda sessizce sıktı. Hastaya kendisini güvende hissettiren, ufak şeylerdi bunlar. Bir dokunuş. Yumuşak bir ses. Kate, "Kendini bırak," diye fısıldadı. "Gökyüzünü... bulutlan düşün."

Ellen ona sakin ve uykulu bir tavırla gülümsedi. Ameliyathanenin sert ışıklarının altında, yüzündeki her bir leke, her bir kusur tüm ayrıntılarıyla ortaya çıkıyordu. Hiç kimse, hatta Ellen O'Brien bile ameliyat masasında güzel değildi. "Komik," diye mırıldandı kadın. "Korkmuyorum. Hem de hiç..."

"Korkmana gerek yok. Ben her şeyle ilgileneceğim."

11

"Biliyorum. Yapacağını biliyorum." Ellen, Kate'in eline doğru uzandı. Bu basit bir dokunuş, parmakların hafifçe temasıydı. Ellen'in teninde bıraktığı sıcaklık ona orada, masada sadece bir bedenin değil, bir kadının, bir arkadaşın yattığını anımsattı.

Kapı aniden ardına kadar açıldı ve cerrah içeri girdi. Oldukça iri yarı bir adam olan Doktor Guy Santini çiçekli kâğıt şapkasıyla biraz komik görünüyordu. "Nasılız bakalım Ka- te?"

"Pentothal etkisini göstermeye başladı."

Guy masaya doğru ilerledi ve hastanın elini jsıktı. "Hâlâ bizimle misin Ellen?"

Kadın gülümsedi. "İyi mi, kötü mü, bilemem. Ama genel anlamda bakıldığında, Philadelphia'da olmayı tercih ederdim."

Guy güldü. "Oraya gideceksin. Ama safra keseni burada bırakarak."

"Bilmiyorum... Aslına bakılırsa... ona iyiden iyiye alışmaya başlamıştım..."

Oz Büyücüsü

Ellen'in göz kapakları sarktı. "Sakın unutma Guy," diye fısıldadı. "Söz verdin. Yara izi olmayacak..."

"Verdim mi?"

"Evet... verdin..."

Guy Kate'e göz kırptı. "Yoksa sana söylemedim mi? En kötü hastalar hemşirelerdir. Beklentileri çok olur."

Ameliyathane hemşirelerinden biri, "Dikkat et Doktor!" diye atıldı. "Yakında sizi de bu masaya yatıracağız."

12

Guy, "İşte bu çok korkunç bir düşünce," dedi.

Kate hastasının çenesinin sonunda gevşeyişini seyretti. Hafifçe seslendi: "Ellen?" Parmaklarını Ellen'in kirpiklerine dokundurdu. Karşılık yoktu. Kate Guy'a kafasını salladı. "U- yudu."

Guy, "Ah Katie, canım benim," dedi, "Harika bir iş çıkarıyorsun..."

"Bir kıza göre, değil mi? Evet, evet. Biliyorum."

Guy elini yıkamak için dışarı çıkarken, "Pekâlâ, haydi başlayalım," dedi. "Laboratuvar sonuçlarının hepsi iyi mi?" "Kan tahlilleri mükemmel."

"Ya EKG?"

"Dün gece yaptım. Normal."

Guy ona kapı girişinden hayranlık dolu bir selam yolladı. "Sen varken Kate, bir erkeğin düşünmeye dahi ihtiyacı yok. Hanımlar, bu arada?" Gereçleri hazırlayan iki ameliyathane hemşiresine seslendi. "Sizi uyarmalıyım. Stajyer doktorumuz solak."

Elini yıkamasına yardım eden hemşire ani bir ilgiyle başını kaldırdı. "Peki yakışıklı mı?"

Guy gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten tam bir ideal erkek Cindy. Ona senin bunu sorduğunu söyleyeceğim." Gülerek kapıdan çıkıp ortadan kayboldu.

Cindy iç geçirdi. "Karısı ona nasıl dayanıyor acaba?" Takip eden on dakika boyunca, her şey tıkır tıkır işledi. Kate işlerini her zamanki rutin performansıyla yürüttü. Tüpü yerine soktuktan sonra solunum cihazına bağladı. Oksijen akışını ayarladı, uygun nitro oksit oranını girdi. Ellen'in hayatı buna bağlıydı. Her ne kadar otomatik olsa da, her bir aşama çifte kontrol, hatta bazen üç kez kontrol gerektiriyordu. Hasta tanıdığı ve sevdiği

Oz Büyücüsü

birisiyse, attığı her adımdan emin olmak için çok daha büyük bir özen gösteriyordu. Bir anestezi uzmanının işinin genelde yüzde doksan dokuz can sıkıntısı ve yüzde bir katıksız korku olduğu söylenirdi. Ka- te'in her zaman olmasını beklediği, her seferinde kendini hazır tuttuğu kısım, işte bu yüzde birlik bölümdü. Her türlü komplikasyon göz açıp kapayana kadar olup bitebilirdi.

Ama bugün her şeyin yolunda gideceğinde/ı adı gibi emindi. Ellen O'Brien sadece kırk bir yaşındaydı ve safra kesesi dışında, sağlığı mükemmeldi.

Guy ameliyathane hemşiresine doğru döndüğünde, yeni yıkanmış kollarından sular damlıyordu. "İdeal erkek", solak stajyer doktor da hemen arkasından gelmişti. Bu, sersem sersem yürüyen, gizli topuklu ayakkabılarına rağmen boyu toplamda bir metre atmış beş santimi geçmeyen bir adamdı. Steril önlük ve eldiven takma ritüeline geçildi, bu lateksin sert çarpma sesleriyle sonlandırılan bir merasimdi.

Ekip ameliyat masasının etrafında yerini alırken, Ka- te'in gözleri maskeli yüzlerden oluşan çemberi dolaştı. Stajyer doktor hariç, hepsi de birbirlerini oldukça iyi tanıyorlardı. Kül sansı saçlarını mavi ameliyat şapkasının altına güzelce yerleştiren hemşire Ann Richter de oradaydı. O, işle eğlenceyi kesinlikle birbirine karıştırmayan, soğukkanlı bir profesyoneldi. Ameliyathanede bir şaka yapmanız durumunda

muhakkak size hiç de tasvip etmeyen gözlerle bakardı.

Onun hemen yanında Guy vardı. Cana yakın, içten bir adamdı Guy. Kahverengi gözleri kaim şişe dibi gibi gözlüklerinin gerisinde ufacık kalmıştı. Onun kadar sakar ve şapşal birinin cerrah olabileceğine inanmak çok zordu. Fakat neşteri eline aldığında mucizeler yaratabiliyordu.

Guy'm karşısında, solak doğmanın acıklı talihsizliğiyle, stajyer doktor dikiliyordu.

Ve son olarak bir de Cindy vardı; sterilizasyon hemşiresi, koyu renk gözlü, sürekli gülen bir su perisi. Bugün Oryantal Malahit denen bir renkte, harikulade bir göz fan kullanmıştı ve bu haliyle tropikal bir balığı andırıyordu.

Oz Büyücüsü

Guy elini neşter için uzatırken, “Farın çok hoş Cindy,”
dedi.

Kız, aleti adamın avucuna hızla bırakarak, “Teşekkürler Doktor Santini,” karşılığını verdi.

“Bunu diğerinden, yani şu İspanyol Çamuru olarak adlandırılandan daha çok beğendim.”

“İspanyol Yosunu.”

Guy, stajyer doktora, “Bu gerçekten, ama gerçekten çok çarpıcı, sence de öyle değil mi?” diye sordu. Adam, akıllıca davranarak, hiçbir şey söylemedi. Guy, “Evet,” diye devam etti kendi sözüne, “bana en sevdiğim rengi anımsatıyor. Sanıyorum Kuyrukluyıldız Temizleyicisi falandı adı.”

Stajyer doktor kıkırdadı. Cindy ona pis pis baktı. İdeal erkeğin şansı buraya kadardı.

Guy ilk kesiği attı. Karın duvarının yüzeyinde açılan kırmızı bir çizgiden sızan kanı, stajyer doktor hemen süngerle tamponladı. Elleri otomatik bir şekilde, büyük bir uyumla çalışıyor, bu halleriyle düet yapan iki piyanisti andırıyorlardı.

Kate hastanın başındaki yerinden yapılanları takip ederken, hiç aralıksız Ellen’in kalp ritmini dinlemekteydi. Her şey yolunda gidiyordu, ufukta görünen herhangi bir kriz yoktu. İşte, işinden en çok böyle anlarda haz alıyordu: her şeyin kontrol altında olduğunu bildiği durumlarda. Onca paslanmaz çelik aletin ortasında, kendisini evindeymiş gibi hissetti. Onun için, solunum cihazının uğultusu ve kalp monitörünün bip’leri, şu anda masada sürdürülen çalışmaya huzur verici bir fon müziği oluyordu.

Guy kestiği çizgiyi derinleştirip parlayan yağ tabakasını açtı. “Kaslar biraz gergin görünüyor Kate,” dedi, gözlemini paylaşma ihtiyacı duyarak. “Kapatırken sorun yaşayacağız.” “Ne yapabilirim, bir bakacağım.” İlaç arabasına dönerek üzerinde Süksinilkolin yazan küçük çekmeceye doğru uzandı. İlaç, damardan verilmesi durumunda kasları gevşetecek, Guy’m karın boşluğuna daha kolay erişmesini sağlayacaktı. Çekmeceye bakar bakmaz kaşlarını çattı. “Ann? Tek bir Süksinilkolin şişem kalmış. Aşağı inip bana biraz daha getirebilir misin?”

Cindy, “Bu çok garip,” dedi. “O arabayı dün akşam tepeleme

doldurduğuma eminim."

"İyi de, burada tek bir şişe kalmış işte." Kate renksiz sıvıdan şırıngaya 5 cc çekip Ellen'in serum hattına enjekte etti. Etkisini göstermesi bir dakika alacaktı. Oturdu, sürenin dol-

masmı bekledi.

Guy'ın neşteri yağ tabakasını sıyırıp, karın kasının zarını ortaya çıkartmaya başladı. "Hâlâ oldukça sıkı Kate," dedi.

Kate kafasını kaldırıp duvar saatine baktı. "Üç dakika oldu. Şimdiye etkisini göstermeliydi."

"Hiçbir değişim olmadı."

"Pekâlâ. Biraz daha zorlayacağım." Kate şırıngaya 3 cc daha çekip serum hattına enjekte etti. "Kısa süre içinde bir şişeye daha ihtiyacım olacak Ann," diye uyardı. "Bu neredeyse..."

Tam o anda kalp monitöründen bir sesli ikaz yükselmeye başlamıştı. Kate kafasını kaldırıp dikkatle baktı ve ekranda gördüğü şey, dehşet içinde ayağa fırlamasına sebep oldu.

Ellen O'Brien'm kalbi durmuştu.

Hemen o dakika içerisi savaş alanına döndü. Yüksek sesle emirler verildi, alet tepsileri bir tarafa itildi. Stajyer doktor güçlükle bir tabureye tırmandı, ağırlığını üst üste defalarca Ellen'in göğsüne vererek kalp masajı yaptı.

Bu herkesçe bilinen şu meşhur yüzde birlik durum, her anestezi uzmanının karşılaşmaktan korktuğu dehşet anıydı.

Aynı zamanda Kate Chesne'nin hayatının en kötü anıydı.

Panik bedenine hücum ederken kontrolü elden bırakmamaya çalıştı. Art arda, ilkini serum hatlarına ve diğerlerini de doğrudan Ellen'in kalbine olmak üzere, şişelerce adrenalin enjekte etti. Onu kaybediyorum, diye düşündü.

Sevgili Tanrım, onu kaybediyorum. Sonrasında osiloskopta kısa, tek bir çırpınış gördü. Bu, yaşam izinin tamamen bitmediğinin bir işaretiydi.

"Haydi, elektroşok uygulayalım!" diye bağırdı. Aletin başında dikilen Ann'e baktı. "İki yüz watt saniye!"

Ann hareket etmedi. Donmuş kalmıştı; yüzü bembeyaz kesilmişti.

Oz Büyücüsü

“Ann?” diye haykırdı Kate yeniden. “İkiyüz *watt saniye dedim!”*

Cihazın etrafından hızla dolanıp şaıj düğmesine basan Cindy oldu. İbre iki yüze kadar yükseldi. Guyjelektroşokun paletlerini kavradı ve Ellen’in göğsüne aniden bastırıp elektrik şarjını boşalttı.

Ellen’in bedeni, iplerinin hepsi bir anda çekilen bir kukla gibi aniden hareketlendi.

Sonra bu çırpmış hafifleyerek kıpırdanmaya dönüştü. Bu, kalbin ölmekte olduğunu gösteriyordu.

Kate başka bir ilaç daha denedi; sonra kalbi canlandırmak için umutsuzca bir girişimle, yeni bir ilaç daha enjekte etti. Hiçbiri işe yaramıyordu. Gözlerine dolan yaşların arkasından, osiloskopta amaçsızca boydan boya uzayıp giden, şiddetini gittikçe yitiren çizgiyi seyretti.

Guy yumuşak bir sesle, “Buraya kadar,” deyip kalp masajının durdurulmasını işaret etti. Stajyer doktor, yüzü ter içinde, masadan uzaklaştı.

Kate, ellerini Ellen’in göğsüne bastırarak, “’Hayır” diye ısrar etti. “Bitmedi.” Şiddetle, umutsuzca devam etti masaja.

18

“Bitmedi.” Kendini Ellen’in üzerine attı, ağırlığını inatçı kaburga ve kas kalkanının tepesine bıraktı. Kalbe masaj yapılmalı, beyin beslenmeliydi. Ellen’in canlı kalmasını sağlamalıydı. Ta ki kollan zayıf düşüp titremeye başlayana kadar devam etti ellerini bastırmaya. İçten içe, Ölme Ellen, diye emretti. Yaşamak zorundasın...

“Kate.” Guy koluna dokunmuştu.

“Pes etmiyoruz. Daha değil...”

“Kate.” Guy onu nazikçe çekip masadan uzaklaştırdı. “Bitti,” diye fısıldadı.

Birisi kalp monitörünün sesini kapatmıştı. Alarmın rahatsız edici sesi, şimdi yerini uğursuz bir sessizliğe bırakmıştı. Kate yavaşça döndüğünde herkesin onu seyrettiğini fark etti. Kafasını kaldırıp osiloskoba baktı.

Çizgi düzdü.

HASTABAKICILARDAN BİRİ, Ellen O’Brien’ın cesedine geçirilmiş olan kefeni örterken Kate’in içi titredi. Bu görüntüde amansız bir gerçek

Oz Büyücüsü

yatıyordu; bir zamanlar yaşayan, nefes alan bir kadına ait olan bu bedenin böyle paketlenmesi ona yakışıksız gelmişti. Ceset ittirilerek morga götürülürken, Kate sırtını döndü. Sedyenin tekerleklerinin gıcırtısı koridorda iyice duyulmaz olduğunda, o hâlâ orada, ameliyathanede tek başına dikiliyordu.

Bir yandan gözyaşlarıyla boğuşurken, yerlere saçılmış kanlı gaz bezlerine ve küçük, boş ilaç şişelerine baktı. Bu, hastanede yaşanan her ölümün ardından görülecek türden üzücü bir karmaşaydı. Kısa bir süre sonra etraf süpürülecek, çöplerin tümü yakılacak, geride biraz önce yaşanan trajediye dair en ufak bir ipucu kalmayacaktı. Morgdaki cesetten başka hiçbir şey.

Ve tabii sorular. Ah, evet, kesinlikle sorular olacaktı. El- len'in ailesinden gelecekler. Hastaneden gelecek olanlar. Ka- te'in nasıl yanıtlayacağını bilemediği sorular.

Ameliyat şapkasını bitkin bir tavırla kafasından çekip çıkarttı; kahverengi saçları omuzlarına serbestçe dökülürken büyük bir rahatlama hissi yaşadı. Yalnız başına Çalmaya ihtiyacı vardı - düşünmek, anlamak için. Dışarı çıkmak üzere döndü.

Guy kapı girişinde dikiliyordu. Daha adamın yüzünü görür görmez, bir şeylerin ters gittiğini anladı Kate.

Guy ona sessizce Ellen O'Brien'ın grafiğini uzattı.

"Elektrokardiyogram," dedi. "Bana normal olduğunu söylemiştin."

"Öyleydi."

"Bir kez daha baksan iyi olur."

Kate şaşkın bir halde EKG grafiğini, Ellen'in kalbinin elektriksel takip kaydını açtı. İlk fark ettiği şey kâğıdın tepesine atılmış, sayfayı gördüğünü gösteren kendi parafıydı. Sonra kayda baktı. Bir an için önündeki on iki, siyah, kısa ve eğri çizgi serisine gözü takıldı, gördüklerine inanamadı. Her şey çok açıktı. Üçüncü sınıftaki bir tıp öğrencisi dahi buna tam koyabilirdi.

20

Guy, "İşte, ölüm sebebi bu Kate," dedi.

Kate, "Ama... Bu imkânsız!" diye haykırdı. "Böyle bir hata yapmış olamam!"

Guy karşılık vermedi. Sadece kafasını başka yöne çevirmekle yetindi - bu

Oz Büyücüsü

söyleyebileceği herhangi bir şeyden daha fazlasını anlatan bir hareketti.

Kate, "Guy, sen beni tanırsındiye itiraz etti. "Böyle bir şeyi kaçırmayacağımı bilirsin..."

"Her şey basılı haliyle önünde. Tanrı aşkına, lanet olası şeyin üzerinde parafın var!"

Birbirlerine baktılar; ikisi de Guy'm ses tonundaki acımasızlıkla şoka uğramıştı.

Guy sonunda, "Üzgünüm," diye özür diledi. Sonra, yaşadığı ani tedirginlikle dönüp parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. "Yüce Tanrım. Kadın kalp krizi geçirmiş. Basbayağı kalp krizi. Ve biz de onu ameliyata almışız." Ka- te'e büyük bir ızdırapla baktı. "Sanırım bu, onu bizim öldür-düğümüz anlamına geliyor."

"BU AÇIK BİR görev suistimali davası."

Avukat David Ransom; "O'Brien, Ellen" olarak etiketlenen dosyayı kapatıp, geniş masanın karşısında oturan müvekkillerine baktı. Eğer Patrick ve Mary O'Brien'ı tarif etmek için tek bir kelime seçecek olsa, bu gri olurdu. Gri saçlar, gri suratlar, gri elbiseler. Patrick, uzun bir süre önce sarkıp şeklini kaybetmiş, rengi solmuş bir tüvit ceket giymişti. Mary'nin üzerindeyse, donuk ve cansız, siyah-beyaz baskılı

Tess Gerritsen

bir elbise vardı.

Patrick kafasını sallamaya devam etti. "O bizim tek kı- zımızdı Bay Ransom. Tek evladımız. Her zaman çok iyiydi, biliyor musunuz? Hiçbir şeyden şikayet etmezdi. Bebekken bile. Sadece orada, beşiğinde öylece yatar, etrafa gülücükler dağıtırdı. Küçük bir melek gibiydi. Çekici, küçük bir... Yü-zü kırışarak aniden durdu.

David nazikçe, "Bay O'Brien," dedi, "şu anda bunun sizin için büyük bir anlam ifade etmediğini biliyorum, ama size söz veriyorum, elimden gelen her şeyi yapacağım." Patrick başını salladı. "Peşinde olduğumuz £ey para değil. Tamam, ben çalışamıyorum. Sırtım el vermiyor, biliyorsunuz. Ama Ellie... onun hayat sigortası vardı..."

"Sigortası ne kadarlıktı?"

Mary, "Elli bin," diye yanıtladı. "İşte o böyle bir kızdı. Bizi hep

düşünürdü." Pencerenin ışığının önünde, çelik kadar sert duruyordu. Kocasının tam aksine, Mary O'Brien ağlamayı bırakmıştı. Dimdik oturmuş; bedeni adeta kederden taşlaşmıştı. David onun neler hissettiğini tam manasıyla biliyordu. Acı. Öfke. Özellikle de öfke. Bu his orada, kadının gözlerinde buz gibi yanmaktaydı.

Patrick burnunu çekip duruyordu.

David çekmecesinden bir kutu kâğıt peçete çıkartıp müvekkilinin önüne yavaşça ittirdi. "Belki de dava üzerine başka bir zaman tartışmalıyız," diye önerdi. "İkiniz de kendinizi hazır hissettiğinizde..."

Mary'nin çenesi aniden havaya kalktı. "Biz hazırız Bay

Ransom. Sorularınızı sorun."

David, belli belirsiz de olsa başını sallayıp onaylamayı başaran Patrick'e göz attı. "Bunun sizi daha da üzmesinden korkuyorum... Sormam gereken şeyler acımasızca. Çok üzgünüm."

Mary, "Devam edin," dedi ısrarla.

"Davayı hemen açacağım. Ancak zarar tazminatıyla ilgili olarak, öncelikle daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak. Bunun bir kısmı kaybedilen kazançlar; kızınızın yaşamış olması durumunda ne kadar kazanacağı. Onun hemşire olduğunu söylemiştiniz, öyle değil mi?"

"Kadın doğumdaydı."

"Maaşını biliyor musunuz?"

"Maaş makbuzlarına bakmam lazım."

"Ya ona bağımlı olanlar? Böyle birileri var mıydı?" "Yoktu."

"Hiç evlenmedi mi?"

Mary kafasını iki yana sallayıp iç geçirdi. "O mükemmel bir kızdı Bay Ransom, neredeyse her açıdan. Güzeldi. Zekiydi. Ama iş erkeklere gelince, o... bazı hatalar yaptı." David kaşlannı çattı. "Hatalar mı?"

Mary omuz silkti. "Ah, günümüzde işler böyle yürüyor galiba. Bir kadın... belli bir yaşa geldiğinde, elinin altında bir adam varsa kendini şanslı sayıyor..." Başını eğerek sımsıkı kenetlenmiş ellerine baktı, sessizleşti.

David tehlikeli sulara yelken açtıklarını hissetti. Ellen O'Brien'm aşk hayatıyla falan ilgilendiği yoktu. Bu, davayla alakasız bir konuydu.

Oz Büyücüsü

Yumuşak bir tavırla, dosyasını açarak, “En iyisi kızınızın tıbbi geçmişine dönelim,” dedi. “Kayıtlara bakılırsa kırk bir yaşındaymış ve sağlığı mükemmelmiş. Bildiğiniz kadarıyla, onun kalbinde herhangi bir sorun oldu mu?”

“Kesinlikle hayır.”

“Hiç göğüs ağrısından şikayet etmedi mi? Ya da nefes yetmezliğinden?”

“Ellie uzun mesafe yüzücüsüydü Bay Ransom. Tüm gün boyunca yüzer, nefesi biraz olsun kesilmezdi. İşte bu yüzden kalp krizi geçirdiğine dair ortaya atılan hikâyeye inanmıyorum.”

“Ama EKG güçlü bir tanı aracıdır Bayan O’Brien. O- topsi yapılsaydı, bunu ispatlayabilirdik, ama sanıyorum bunun için biraz geç kaimdi.”

Mary kocasına baktı. “Hep Patrick’in yüzünden. İçi el vermedi…”

Patrick, “Onu zaten yeterince kesip biçmediler mi?” diye patladı aniden.

Sonrasında uzun bir sessizlik yaşandı. Mary yumuşak sesle, “Kızımızın küllerini denize saçacağız. O denize bayılırdı. Bebekliğinden beri…”

Bu, görüşmenin sonu olmuştu. Birkaç son taziye dileklerinden sonra el sıkışıldı, sözleşme imzalandı. O’BrienTar gitmeye hazırlandılar. Ama Mary tam çıkarlarken kapı ağzında durdu.

“Bunun parayla ilgisi olmadığını bilmenizi istiyorum,”

dedi. “Doğrusunu söylemek gerekirse, tek bir kuruş alıp almayacağımız umurumda bile değil. Ama onlar bizim hayatımızı mahvettiler Bay Ransom. Tek bebeğimizi elimizden aldılar. Ve Tanrı’dan dileğim o ki, bunu hiçbir zaman unutmasınlar.”

David başını sallayarak onayladı. “Unutmamaları için gerekeni yapacağım.”

Müvekkilleri ayrıldıktan sonra, David pencereye döndü. Derin bir nefes aldı; sonra da, duyguların bedeninden akıp gitmesini dileyerek, yavaşça bıraktı nefesini. Ama sanki midesinde sert bir yumru vardı. Onca üzüntü, onca öfke; düşünceleri bulutlandı.

Altı gün önce, bir doktor korkunç bir hata yapmıştı. Şimdi de, Ellen O’Brien kırk bir yaşında vefat etmişti.

O benden sadece üç yaş büyüktü.

Oz Büyücüsü

Yeniden masasına yerleşip O'Brien dosyasını açtı. Hastane kayıtlarını hızla geçerek, iki doktorun özgeçmişlerine göz attı.

Doktor Guy Santini'nin geçmiş kaydı olağanüstüydü. Kırk sekiz yaşındaydı, Harvard mezunu bir doktordu, kariyerinin zirvesindeydi. Yayın listesi beş sayfayı dolduruyordu. Araştırmalarının büyük çoğunluğu karaciğer fizyolojisiyle ilgiliydi. Sekiz yıl önce, bir kez hakkında dava açılmıştı; onu da kazanmıştı. Aman ne güzel! Aslına bakılırsa hedef Santini değildi. David'in ilgi odağı anestezi uzmanıydı.

Doktor Katharine Chesne'nin üç sayfalık kariyer özetine geçti.

25

Onun geçmişi de çok etkileyiciydi. Kimya üzerine Kaliforniya Üniversitesinden alınmış bir diploma, San Fran- cisco'da anestezi uzmanlığı ihtisası ve yoğun bakım bursuyla alman yüksek lisans derecesi. Sadece otuz yaşındaydı, ama daha şimdiden saygın bir yayın listesi kaydı vardı. Bir yıl- dan daha kısa süre önce Mid Pac Hastanesi'ne kadrolu anestezi uzmanı olarak katılmıştı. Fotoğrafı yoktu ama David basmakalıp kadın doktor resmini zihninde oluşturmakta en ufak bir sorun yaşamamıştı: gösterişsiz saçlar, çirkin bir vücut ve at gibi bir surat - ama inanılmaz derecede zeki bir at.

David kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. Bu çok iyi bir özgeçmişti; işinin ehli olmayan bir doktorun profiline kesinlikle uymuyordu. Nasıl olur da bu kadar basit bir hata yapardı?

Dosyayı kapattı. Mazereti her ne olursa olsun, gerçekler inkâr edilemezdi: Doktor Katharine Chesne hastasını ameliyat masasında ölüme yollamıştı. Şimdi de bunun sonuçlarına katlanmalıydı.

O da bunun gerçekleşmesi için elinden geleni yapacaktı.

GEORGE BETTENCOURT DOKTORLARI SEVMEZDİ. Bu onun Mid Pac Hastanesi'nin yönetim kurulu başkanı ün- vanı altında sürdürdüğü görevini olduğundan çok daha fazla zorlaştıran şahsi bir görüştü, çünkü tıbbi ekiple çok yakın ilişkiler içinde çalışmak zorundaydı. Toplum sağlığı üzerine yüksek lisansı vardı. Yönetim kurulu başkanı olarak çalıştığı on yıl boyunca, yaşlı doktorlardan oluşan eski yönetimin ya

Oz Büyücüsü

pamadığı her şeyi başarmıştı: Mid Pac'i bilinçsiz bir enstitüden, kâr eden bir iş kuruluşuna dönüştürmüştü. Buna rağmen, şu beyaz önlüklü, küçük, kendini tanrı sanan salaklardan işittiği tek şey şikayetti. Kutsal işlerinin kazanç-kayıp grafiklerini etkileyebileceği fikriyle kibirli burunlarını kıvırıp dururlardı. Oysa kaçınılmaz gerçek şuydu: hayat kurtarmak, tıpkı muşamba satmak gibi, bir ticaretti. Bettencourt bunu biliyordu. Doktorlarınsa en ufak bir fikirleri dahi yoktu. Onlar aptaldı ve aptallar da başını ağrıtıyordu.

Şimdi tam karşısında oturan ikisi ise onda yıllardır hissetmediği kadar yoğun bir migren ağrısına sebep oluyordu.

Beyaz saçlı anestezi şefi Doktor Clarence Avery sorun değildi. Yaşlı adam, bırakın tartışmalı bir durumu, kendi gölgesine bile karşı gelemeyecek kadar ürkekti. Karısının yaşadığı felçten bu yana, görevlerini tıpkı bir uyurgezer gibi ayaklarım sürüyerek yapmaya başlamıştı. Evet, o işbirliğine ikna edilebilirdi. Özellikle de hastanenin namı tehlikedeyken.

Bettencourt'un endişelendiği diğeriydi: o kadın. Ekibe yeni girmişti ve Bettencourt onu çok iyi tanımıyordu. Ama daha ofisine ilk adım attığı anda, belanın kokusunu almıştı. Her ne kadar kahverengi saçları birbirine girmiş, büyük olasılıkla aylardır dudağına bir kez olsun ruj sürmemiş olsa da, epey güzel bir kadındı. Özellikle de o etkileyici yeşil gözleri, bir erkeğin, yüzündeki kusurları fark etmemesini sağlamaya yeterdi. Evet, evet, oldukça çekici bir kadındı aslında.

Doktor Chesne'nin bu güzelliği boş yere harcamış olması çok yazıktı. Şimdi başlı başına tam bir sorundu. Bettencourt şu an için, onun bir baş belası gibi davranarak her şeyi olduğundan daha kötü hale getirmemesini ummaktan fazlasını yapamazdı.

KATE, BETTENCOURT GAZETELERİ masaya, hemen önüne fırlatınca irkildi. "Mektup, avukatımızın ofisine bu sabah geldi Doktor Chesne," dedi. "Özel ulakla elden gönderilmiş. Okursanız iyi olacağını düşünüyorum."

Kate mektubun başlığına göz attığında midesinin kasıldığını hissetti: Uehara ve *Ransom, Avukat.*

Bettencourt, "Şehirdeki en iyi firmalardan biridir," diye açıkladı. Onun şaşkın yüz ifadesini görerek, sabırsızca, "Siz ve hastane hakkında dava açıldı

Öz Büyücüsü

Doktor Chesne. Görev suistimali üzerine. Ve David Ransom davayı bizzat yürütmekte," diye devam etti.

Kate'in boğazı kurumuştu. Başını yavaşça yukarı kaldırdı. "Ama nasıl... nasıl olur da..."

"Gerekli olan tek şey bir avukat. Bir de ölmüş bir hasta." "Ama ben olan biteni açıkladım!" dedi Kate, Avery'ye dönerek. "Hatırlayın, geçen hafta size anlattım..."

Bettencourt, "Clarence'la birlikte tekrar inceledik," diyerek lafını yarıda kesti. "Burada tartıştığımız şey bu değil." "Peki o zaman konu ne?"

Bettencourt, Kate'in açık sözlülüğü karşısında şaşırmış gibiydi. Nefesini sert bir şekilde verdi. "Konu şu: elimizde yaklaşık bir milyon dolarlıkmış gibi görünen bir hukuk dava-

sı var ve işvereniniz olarak, yaşanacak zarardan biz sorumluyuz. Ama bizi endişelendiren şey sadece para değil." Duraksadı. "Bir de saygınlığımız var."

Adamın sesinde bir uğursuzluk vardı. Kate bunun arkasından neyin geleceğini biliyor, ama çaresizlikten nutkunun tutulduğunu hissediyordu. Orada öylece oturup, midesine kramplar girerken, elleri önünde sımsıkı kenetlenmiş, bir sonraki darbeyi beklemekten başka bir şey yapamazdı.

"Bu dava bütün hastaneyi olabilecek en kötü şekilde etkileyecektir," diye devam etti adam sözüne. "Olay mahkemeye giderse, herkese reklam oluruz. İnsanlar - yani hastalar - gazeteleri okuduklarında neler olacağını bir düşünün." Bettencourt başını eğip masaya baktı. "Gördüğüm kadarıyla şu ana kadarki siciliniz fena değilmiş..."

Kate öfkeyle başını kaldırıp araya girdi: "Fena değil mi?" Sonra dönüp Avery'ye baktı. Anestezi şefi elbette ki onun sicilini ve ne kadar temiz bir geçmişi olduğunu herkesten daha iyi biliyor olmalıydı.

Avery sulanmış, mavi gözlerini ondan kaçırmaya gayret ederek olduğu yerde hafifçe kıvrandı. "Şey, aslına bakarsanız," diye mırıldandı sonra, "Doktor Chesne'nin siciline - en azından şimdiye kadarki haline - sadece fena değil demek doğru olmaz. Çünkü..."

Tanrı aşkına be adam! diye haykırmak istiyordu Kate. *Savunsana beni!*

"Hakkında hiç şikayet olmamıştı," diye bitirdi sözünü Avery bezgin bir

ifadeyle.

29

"Yine de," diye devam etti Bettencourt, "bizi çok hassas bir durumda bıraktınız Doktor Chesne. Bu yüzden, hastanemizle ilişiğinizin kesilmesinin en doğrusu olacağını düşünüyoruz."

Ara ara sadece Doktor Avery'den gelen gergin öksürüklerle bölünen uzun bir sessizlik oldu.

"İstifa etmenizi istiyoruz," dedi Bettencourt sonunda.

İşte gelmişti. Öldürücü darbe. Üzerinden geçip gittikten sonra arkasında adeta felç olmuş, canı çekilmiş bir Kate bırakan devasa bir dalga gibi çökmüştü üzerine bu sözler. "Peki ya istifa etmeyi reddedecek olursam?" diye sordu cılız bir sesle.

"İnanın bana Doktor, istifa etmeniz siciliniz açısından daha iyi..."

"Kovulmaktan daha iyidir mi demek istiyorsunuz?"

Bettencourt başını eğip ona baktı. "Birbirimizi gayet iyi anlıyoruz."

"Hayır." Kate başını kaldırıp ona baktı. Adamın gözlerindeki bir şeyin, o soğuk kendine güven duygusunun karşısında kaskatı kesilmişti. Bettencourt'tan oldum olası hoşlanmamıştı. Şimdiyse bu nefrete dönüşmek üzereydi. "Siz beni hiç de iyi anlamıyorsunuz."

"Siz zeki bir kadınsınız. Seçenekleri görebiliyor olmalısınız. Her halükarda sizi bir daha ameliyat odasına soka- mayacağımızı anlamanız gerekiyor."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktı Avery.

"Efendim?" Bettencourt yaşlı adama kaşlarını çatarak baktı.

30

"Onu bu şekilde kovamazsmız. O bir doktor. Bu işin bir prosedürü var. Komiteler var..."

"Ben prosedürü herkesten iyi bilirim Clarence! Aslında Doktor Chesne'nin durumu kendi başına anlayıp doğru kararı vermesini bekliyordum." Dönüp Kate'e baktı. "Böylesi gerçekten daha kolay. Hem siciliniz de lekelenmemiş olacak. İstifa ettiğinize dair bir cümle bir yazı ve bir imza atmanız yeterli. Ben üstünü doldurturum. Yapmanız gereken tek şey..." Bettencourt'un sesi Kate'in bakışları karşısında eriyip bitmişti sanki.

Kate ender öfkelenir, genelde hislerini sıkı kontrol altında tutmayı

Oz Büyücüsü

başarırdı. Dolayısıyla şu anda köpürerek yüzeye çıktığını hissettiği öfke onun açısından yeni, alışılmadık ve neredeyse korkutucuydu. Müthiş derecede sakin bir sesle, "Gazete sizde kalsın Bay Bettencourt," dedi.

Adamın çenesi anında kapandı. "Madem kararın bu..." Avery'ye baktı. "Bir sonraki Kalite Teminatı toplantısı ne zaman?"

"Şey... gelecek Salı, fakat..."

"O'Brien davasını gündeme alalım. Doktor Chesne'nin kaydını komiteye sunmasına izin vereceğiz." Kate'e baktı. "Bu, meslektaşlarınız tarafından verilen bir karar. Adil olduğunu da söylemeliyim. Sizce de öyle değil mi?"

Kate vereceği sert yanıtı yutmayı başardı. Eğer başka bir şey daha söylerse, George Bettencourt hakkındaki gerçek düşüncelerini ağzından kaçırırsa, Mid Pac'te çalışma şansını yok ederdi. Ve de, aslına bakılırsa, diğer her yerde.

31

Adamın yapması gereken tek şey Kate'i Bozguncu olarak etiketlemek olurdu; bu da onun kaydını hayatı boyunca lekeler, karartırdı.

Kibarca ayrıldılar. Kariyeri yakın geçmişte paramparça olmuş bir kadın için, büyük bir performans sergilemişti. Bet- tencourt'a seviyeli bir bakış attı, elini sakin tavırla sıktı. Soğukkanlılığını kapıdan dışarı çıkana ve halı kaplı koridor boyunca yaptığı uzun yürüyüşü sonlandırana kadar korudu. Ancak aşağı inmek için asansöre biner binmez, içindeki bir şey aniden çatırdamış gibi hissetti. Kapılar tekrar kayarak açıldığında deli gibi titriyordu. Lobinin gürültü ve karm^ası içinde körlemesine ilerlerken, gerçekler tüm gücüyle çarpmıştı.

Sevgili Tanrım, bana karşı dava açıldı. Daha uzmanlığımın ilk senesi tamamlanmadan, mahkemeye verildim...

Her zaman bu davaların, tıpkı hayattaki diğer tüm felaketler gibi, sadece diğer insanların başlarına geldiğini düşünmüştü. Bir gün yetersizlikle suçlanacağını hiç aklına getirmemişti. Yetersizlik.

Aniden midesinin bulandığını hissetti, lobideki bir telefona yaslandı. Midesini bastırmaya çalışırken gözleri, raftan bir zincire bağlanmış halde sallanan telefon rehberine takıldı,. Gerçekleri bilselerdi, diye düşündü. Onlara bir açık- layabilseydim...

Oz Büyücüsü

Aradığı numarayı bulmak sadece birkaç saniye aldı: Ue- hara ve Ransom, Avukat. Ofisleri Bishop Sokağı'ndaydı.

Sayfayı asılıp yırttı. Sonra, yeni ve çaresiz bir umutla, kapıdan dışarı fırladı.

32

İKİNCİ BÖLÜM

"BAY RANSOM MÜSAİT DEĞİL."

Kır saçlı danışma görevlisinin sert bakışları ve American Gothic adlı tablodan çıkıp gelmiş gibi görünen bir suratı vardı. Bir tek yabası eksikti elinde. Kollarım kavuşturarak, davetsiz misafirin içeri girmek için kendisiyle konuşmaya çalışmasını - sadece çalışmasını - sessizce cesaretlendirdi.

Kate, "Ama onu görmeliyim!" diye ısrar etti. "Bu davayla alakalı..."

Kadın umursamaz bir tavırla, "Tabii ki öyledir," dedi. "Ona açıklamak istediğim şey..."

"Biraz önce de söyledim Doktor. Kendisi ortaklarıyla toplantıda. Sizi kabul edemez."

Kate'in sabırsızlığı tehlikeli noktaya yaklaşmaktaydı. Öne, kadının masasına doğru uzandı ve nazik bir öfkeyle, "Toplantılar sonsuza kadar sürmez," demeyi başardı.

Danışma görevlisi gülümsedi. "Ama bu seferki sürecek."

Kate de ona gülümseyerek karşılık verdi. "O zaman ben de bekleyebilirim."

"Doktor, zamanınızı boşa harcıyorsunuz! Bay Ransom sanıklarla hiçbir zaman görüşmez. Şimdi, eğer dışarı çıkarken size yolu gösterecek birine ihtiyacınız varsa ben..." Telefon çalınca etrafına öfkeyle göz attı. Ahizeyi yakalayarak, "Uehara ve Ransom! Evet? Ah, evet, Bay Matheson!" diye hızlı bir şekilde yanıtladı. Sırtını imalı bir şekilde Kate'e döndü. "Bir bakalım, dosyalar hemen şurada..."

Kate hayal kırıklığı içinde, bekleme odasında etrafına bakındı. İçeride deri bir koltuk, Ikebana tarzında dizilmiş bitkiler vardı. Duvarda bir Murashige resmi asılıydı, ifrepsi de zarif, uyumlu ve kesinlikle pahalıydı. Uehara ve Ransom'ın işlerinin iyi gittiği belli oluyordu. Kate bıkkınlık içinde, doktorların kanını ve alın terini emiyorlar da ondan, diye düşündü.

Oz Büyücüsü

Gelen sesler aniden Kate'in ilgisini çekti. Arkasına dönüp baktığında koridorun hemen ilerisinde, konferans odasından çıkan bir genç adam ve kadın ordusu gördü. Hangisi Ransom'dı acaba? Yüzleri taradı ama adamlardan hiçbiri firmanın kıdemli ortağı olabilecek kadar yaşlı görünmedi gözüne. Tekrar masaya baktığında, danışma görevlisinin sırtının hâlâ ona dönük olduğunu gördü. Ya şimdi, ya hiç...

Kate'in karannı vermesi sadece bir saniye aldı. Büyük bir süratle, ama düşünüp tasarlayarak, konferans odasına doğru hareketlendi. Sonra, kapının eşiğine geldiğinde durdu; gözleri içerinin ışığıyla kamaşmıştı.

Önünde uzanan ve neredeyse bütün odayı kaplayan ah

şap masanın her iki tarafına, hazır olda bekleyen askerleri andıran birer deri koltuk dizilmişti. Güneye bakan pencerelerden içeri, gözleri kör eden bir güneş ışığı süzülüyor, masanın bir ucunda yalnız başına oturan adamın kafasını ve omuzlarını pırıl pırıl aydınlatıyordu. Işık, açık renk saçlarında şeritler oluşturmuştu. Adam Kate'i fark etmedi; tüm dikkatini önünde duran kâğıt yığınına vermişti. İçerisi, çevrilen kâğıdın hafif hışırtısı haricinde tamamen sessizdi.

Kate zorla bir yutkunduktan sonra dikleşerek: "Bay Ransom?" dedi.

Adam kafasını kaldırıp Kate'e ifadesiz bir şekilde baktı. "Evet? Siz kimsiniz?"

"Ben..."

Danışma görevlisinin öfkeli sesi, "Çok özür dilerim Bay Ransom!" diyerek araya girdi. Sonra Kate'i kolundan çekerek, dişlerinin arasından, "Sana kendisinin müsait olmadığını söyledim. Şimdi hemen benimle geliyorsun," diye homurdandı.

"Ben sadece onunla konuşmak istiyorum."

"Güvenliği çağırmamı ve seni dışarı attırmamı istemezsin, öyle değil mi?"

Kate çekip kolunu kurtardı. "Yap da görelim."

"Sakın kanıma girme, yoksa seni..."

"Neler oluyor orada?" Ransom'ın büyük odada yankılanan sesi, iki kadının da şaşkınlıkla susmalarına sebep oldu. Kate'e uzun uzun, utanç verici bir bakış attı adam. "Siz kimsiniz?"

Oz Büyücüsü

35

"Kate..." Sustu ve sesini çok daha saygın olduğunu düşündüğü bir tona düşürdü. "Doktor Kate Chesne."

Bir sessizlik yaşandı. "Şimdi anladım." Kafasını tekrar önündeki kâğıtlara doğru eğip sıkıcı bir tavırla, "Ona yolu gösterin Bayan Pierce," dedi.

Kate, "Size sadece gerçekleri anlatmak için geldim!" diye ısrar etti. Bulunduğu yerden kıpırdamamak için elinden geleni yapıyordu ama danışma görevlisi, bir çoban köpeğinin becerisiyle onu yavaş yavaş kapıya doğru yönlendiriyordu. "Yoksa gerçekleri öğrenmemeyi mi tercih edersiniz? Siz avukatlar böyle mi çalışıyorsunuz?" Adam onu kesiflikle dikkate almadı. "Gerçekler umurunuzda bile değil, öyle mi? Ellen O'Brien'a aslında ne olduğunu duymak istemiyorsunuz!"

Bu son sözleri, adamın kafasını kaldırarak sert sert bakmasına sebep olmuştu. Gözleri uzunca bir süre Kate'in yüzüne odaklandı. "Durun Bayan Pierce. Fikrimi değiştirdim. Bırakın, Doktor Chesne kalsın."

Bayan Pierce kuşkuluydu. "Fakat... saldırganlaşabilir!" David'in bakışları kısa bir süre daha Kate'in öfkeden kızarmış yüzünde dolaştı. "Sanırım onunla başa çıkabilirim. Bizi yalnız bırakabilirsiniz Bayan Pierce."

Bayan Pierce homurdanarak dışarı çıktı. Kapı arkasından kapandı. Ardından çok uzun bir sessizlik.

David, "Pekâlâ Doktor Chesne," dedi. "Şimdi, Bayan Pierce'ı mucizevî bir şekilde atlatma becerisini göstermiş biri olarak, orada dikilmeye devam edecek misiniz?" Koltuklardan birini işaret etti. "Oturun. Tabii bana odanın karşısından haykırmak istiyorsanız başka."

Adamın bu soğuk küstahlığı, gerginliğini azaltmaktan çok, Kate'in gözünde çok daha erişilemez birisi gibi görünmesine yol açmıştı. Yavaş yavaş ona doğru yaklaşırken, attığı her adımda adamın, üzerine odaklanmış bakışlarını hissetti. Böyle saygın ve şöhretli biri için çok gençti. Henüz kırklı yaşlarında bile değildi. Gri, ince çizgili takım elbisesinden Yale kravat iğnesine kadar her şeyi düzen kokuyordu. Gelecek vaat eden, parlak öğrenci görüntüsünü bozan tek şey, yanık teni ve güneşten açılmış saçlarıydı. Kate alaycı bir şekilde, Sörfçü oğlanın teki, diye düşündü. O uzun, sırım gibi kol ve bacaklan, etkileyici olarak adlandırılabilecek derecede geniş omuzlarıyla,

Oz Büyücüsü

kesinlikle bir sörfçünün fiziğine sahipti. Yassı burnu ve küt çenesi onu çekici olmaktan kurtarıyordu. Ancak adamın özellikle odaklandığını hissettiği yeri gözleriydi. Bunlar buz gibi, insanın içine işleyen, mavi gözlerdi; neredeyse hiçbir şeyi kaçırmayan türden gözler. Şimdi bu gözler doğrudan onu delip geçiyordu. Kate, korunmak için kollarını göğsünde kavuşturmak istedi; bunun için karşı konması zor bir arzu duydu.

"Buraya size gerçekleri anlatmaya geldim Bay Ransom," dedi.

"Sizin gözünüzden mi?"

"Oldukları şekliyle."

"Zahmet etmeyin." Adam evrak çantasına uzandı, Ellen O'Brien'm dosyasını çıkarttı, sert bir şekilde masaya indirdi.

"Tüm gerçekler burada mevcut. Hem de ihtiyacım olan her şey." İma ettiği, Seni astırmak için gereksinim duyduğum her şey 'di elbette.

"Hepsi değil."

"Ve şimdi siz bana aradaki eksik detayları aktaracaksınız. Öyle mi?" Adamın gülümsemesiyle birlikte Kate hemen o dakika yüz ifadesindeki bariz tehdidi fark etti. İnanılmaz derecede kusursuz, keskin beyaz dişleri vardı. Kate bir an için bir köpekbalığının çenesine bakıyormuş hissine kapıldı.

Öne doğru eğildi, ellerini masaya yerleştirdi. "Size aktaracağım şey, asıl gerçekler." /

"Ah, tabii ki." David sandalyesinde kamburlaştı ve ona büyük bir can sıkıntısıyla baktı. Düşüncesizce, "Bana önce şunu söyleyin," dedi, "avukatınız burada olduğunuzu biliyor mu?"

"Avukat mı? Ben... ben henüz bir avukatla konuşmadım..."

"O zaman birilerine telefon etseniz iyi olur. Hem de hemen. Çünkü Doktor, bir avukata inanılmaz derecede ihtiyacınız olacak."

"Öyle olması şart değil. Her şey tamamen büyük bir yanlış anlamadan ibaret, Bay Ransom. Eğer gerçekleri dinlerseniz, eminim ki..."

"Durun." David evrak çantasına uzanıp bir kayıt cihazı çıkarttı.

Kate, "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye sordu.

Adam cihazı çalıştırıp Kate'in önüne doğru ittirdi. "Hayati detaylardan bazılarını kaçırmayı kesinlikle istemem. Hikâyenize başlayın. Can kulağıyla dinliyorum."

Oz Büyücüsü

Kate öfkeyle ileri doğru uzandı ve cihazın kapama düğmesine bastı. “Bu bir ifade değil! Şu lanet olası şeyi hemen kaldırın!”

Gergin geçen birkaç saniye boyunca birbirlerini tarttılar. Adam kayıt cihazını evrak çantasına atınca, Kate bariz bir rahatlama hissi yaşadı.

David abartılı bir nezaketle, “Pekâlâ, nerede kalmıştık?” diye sordu. “Ah, evet. Bana gerçekten olanları anlatacaktınız.” Yerine iyice yerleşerek arkasına yaslandı. Büyük bir eğlence beklediği çok açıktı.

Kate tereddüt etti. Adamın tüm dikkatini nihayet üzerine toplamıştı ama söze nasıl başlayacağını bildiği pek söylenemezdi.

Sonunda, “Ben çok... dikkatli bir insanimdir Bay Ran- som,” dedi. “İşlerimde hiç acele etmem. Harikulade olmayabilirim ama titiz ve dikkatliyim. Ve aptalca hatalar yapmam.”

Adamın havaya kalkan kaşları, bu ifadeye dair tam olarak ne düşündüğünü gayet iyi açıklıyordu. Ama Kate bu bakışı görmezden gelerek sözlerine devam etti.

“Ellen O’Brien’ın hastaneye geldiği gece, kabulünü Guy Santini yaptı. Ama anestezi yöntemini ben yazdım. La- boratuvar sonuçlarını inceledim. Ve EKG’yi de okudum. Bu, Pazar gecesiydi ve teknisyenin başka bir yerde işi vardı, dolayısıyla şeridi bile ben kendim yerleştirdim. Acelem yoktu. Gerektiği kadar uzun bir süre inceledim. Aslına bakılırsa,

Ellen bizim ekibimizin bir üyesi olduğu için gereğinden uzun bile sürdü incelemem. Evet, o bizden biriydi. Aynı zamanda da arkadaşımdı. Odasında oturup laboratuvar testlerinin sonuçlarını birlikte incelediğimizi hatırlıyorum. Her şeyin normal olup olmadığını öğrenmek istemişti.”

“Ve siz de ona her şeyin yolunda olduğunu söylediniz.” “Evet. Buna EKG de dahil.”

“O zaman bir hata yaptığınız kesin.”

“Biraz önce de söyledim Bay Ransom. Ben aptalca hatalar yapmam. Ve o gece de böyle bir şey yapmadım.” “Ama kayıtlara baktığımızda...”

“Kayıtlar hatalı.”

“Basılı hali burada, önümde. Ve net bir şekilde bir kalp krizine işaret ediyor.”

Oz Büyücüsü

“Bu, benim baktığım EKG değili”

David ona sanki söylediklerini net bir şekilde duyama- mışçasına baktı.

Kate, “Benim o gece gördüğüm EKG normaldi,” diye ısrar etti.

“O zaman bu anormal çizgi nasıl girmiş grafiğe?” “Tabii ki, onu oraya birisi koydu.”

“Kim?”

“Bilmiyorum.”

“Anladım.” Başka tarafa dönerken, alçak sesle şöyle dedi: “Bunun mahkemede nasıl bir etkisinin olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Bay Ransom, eğer bir hata yapsaydım, bünu itiraf eden

ilk kişi ben olurdum!”

“O zaman şaşırtıcı derecede dürüstsünüz demektir.” “Bu kadar... bu kadar aptalca bir hikâye uyduracağımı gerçekten düşünüyor musunuz?”

David’in bu soruya karşılık olarak verdiği ani kahkaha Kate’in öfkeden yanaklarının kızarmasına neden olmuştu. “Hayır,” diye yanıtladı adam sonra. “Eminim ki bundan çok daha inandırıcı bir şey bulabilirsiniz.” Başını Kate’e teşvik edici bir tarzda salladı. İnanılmaz derecede alaycı bir ses to- nuyla, “Lütfen, bu olağandışı karışıklığın nasıl olduğunu öğrenmek için ölüyorum. Yanlış EKG tabloya nasıl girdi?” dedi dalga geçerek.

“Ben nereden bileyim?”

“Bir teoriniz olmalı.”

“Yok.”

“Haydi ama Doktor, beni hayal kırıklığına uğratmayın.” “Size yok dedim.”

“O zaman bir tahminde bulunun!”

Kate öfkeyle, “Belki de birisi bunu oraya Yıldız Gemisi Atılgan ’dan ışmlamıştır!” diye haykırdı.

David, ruhsuz bir ifadeyle, “Güzel teoriymiş,” dedi. “Ama isterseniz gelin, gerçeklere geri dönelim. Bilirsiniz, hani şu ağaçlardan yapılan, insanların kâğıt dediği şeylerin üzerine yazılacak türden gerçeklere.” Tabloyu EKG göz önünde olacak şekilde açtı. “Buna makul bir açıklama getirin.”

“Size söyledim, yapamam! Bunun nasıl olduğunu çöze

Oz Büyücüsü

ceğim diye kafayı yemek üzereyim! Mid Pac'te her gün bir sürü EKG çekeriz. Bu, memurlardan kaynaklanan bir hata olabilir. Yanlış etiketlenmiş bir kopya olabilir. Nasıl olduysa, bu sayfa yanlış bir tabloda dosyalanmış işte."

"Ama sayfaya parafınızı atmışsınız."

"Hayır, atmadım."

"Orada başka bir Doktor K.C. var mı?"

"Bu benim parafım. Ama oraya ben atmadım."

"Siz ne diyorsunuz? Sahtecilik mi bu yani?"

"Evet... öyle olmalı. Yani evet, sanıyorum öyle..." Kafası iyice karışan Kate, gözünün önüne düşen isyankâr bir saç tutamını geriye attı. Adamın tamamen sakin yüz ifadesi sinirine dokunuyordu. Allah aşkına, adam neden hiç tepki vermiyordu? Neden orada oturmuş, ona o sinir bozucu, masum yüz ifadesiyle bakıyordu?

David sonunda, "Pekâlâ," dedi.

"Pekâlâ ne?"

"İnsanların sizin yerinize adınızı yazdıklarından şüphelenmek gibi küçük bir sorundan ne zamandır muzdaripsi- niz?"

"Beni paranoyakmışım gibi göstermeye çalışmayın!" "Böyle bir şey yapmama gerek yok. Siz bunu kendi başınıza zaten gayet iyi biçimde başarıyorsunuz."

Şimdi de ona içten içe gülmeye başlamıştı; bunu gözlerinden anlayabiliyordu. İşin en kötü yanıysa, bunun için onu suçlayamayacak olmasıydı. Anlattığı hikâye gerçekten bir delinin zırvalarını andırıyordu.

42

David, "Pekâlâ," diyerek yumuşadı. "Bir an için, farz edelim ki doğruyu söylüyorsunuz."

Kate, "Evet!" diye atıldı. "Lütfen öyle farz edin!" "EKG'nin neden kasten değiştirilmiş olabileceğine dair aklıma gelen iki açıklama var. Ya birisi kariyerinizi yok etmeye çalışıyordun.."

"Bu çok anlamsız. Hiç düşmanım yok ki."

"Ya da işlediği cinayeti örtbas etmeye çalışan birisi vardır."

Adam Kate'in yüzündeki şaşkın ifadeye, sinir bozucu, üstünlük taslayan bir gülümsemeyle karşılık verdi. "İkinci açıklama ikimize de en az ilki kadar

Oz Büyücüsü

saçma göründüğüne göre, sizin yalan söylediğiniz sonucuna varmaktan başka çarem yok." Öne doğru uzandı; ses tonu aniden yumuşak, neredeyse arkadaşça bir hal almıştı. Köpekbalığımn ahbaplık kurmaya çalışması tehlike demekti. "Haydi ama Doktor," diye devam etti sözüne, "benimle açık konuşun. Ameliyathanede gerçekten neler olduğunu anlatın. Neşter mi kaydı? Anestezide bir hata mı yaşandı?"

"Bu türden bir şey olmadı!"

"Gereğinden fazla azot oksit verilip yeterli oksijen sağlanamamış olabilir mi?"

"Söyledim size, hata falanyote!"

"O zaman Ellen O 'Brien neden öldü?"

Kate, adamın ses tonundaki şiddetten ürkmüş, öylece kalakalmıştı. Aralarında bir kıvılcım uçuşur gibi oldu; hiç beklenmedik bir şeyle ateşlenmiş gibiydiler. Dehşet içinde, onun çekici bir erkek olduğunu fark etti. Hem de çok çekici. Ve şimdi kendisinin ona verdiği tepki de tehlikeli bir hal almıştı. Yüzünün kızarmaya başladığını, içindeki sıcaklık dalgasının, bedenini gittikçe sardığını hissedebiliyordu.

David, düzgünce, "Verecek yanıtınız yok mu?" diye sordu tekrar. Kate'in üzerinde kurduğu avantajın keyfiyle arkasına yaslandı. "O zaman, olan biteni size ben anlatayım? 2 Nisan'da ki bu bir Pazar gecesiydi, Ellen O'Brien sıradan bir safra kesesi ameliyatı için Mid Pac Hastanesi'ne giriş yaptı. Onun anestezi uzmanı olarak siz, o gece çıkmadan önce kontrol ettiğiniz EKG de dahil olmak üzere, olağan amfeliyat öncesi testlerin yapılmasını talep ettiniz. Belki aceleniz vardı. Belki de sizi bekleyen ateşli bir randevuya yetişecektiniz. Sebep her ne olursa olsun, dikkatsizce davrandınız ve ölümcül bir hata yaptınız. EKG'deki bazı hayati ipuçlarını, yani yüksek ST dalgalarını ve ters T dalgalarını gözden kaçırdınız. Bünu normal olarak yorumladınız ve parafınızı da attınız. Sonra dışarı çıktınız. Hastanızın kalp krizi geçirdiğini kesinlikle fark etmemiştiniz."

"Onun böyle bir semptomu yoktu! Ne göğüs ağrısı..." "Ama şurada, hemşire notlarında diyor ki... bir bakayım..." Önünde duran grafikleri karıştırdı. "... hasta, karnında bir rahatsızlıktan şikayetçiymiş."

"Safra kesesinde..."

Oz Büyücüsü

"Yoksa kalbinde miydi? Her neyse, bundan sonra yaşananlar şüphe götürmez. Siz ve Doktor Santini, Bayan O'Brien' ı ameliyata aldınız. Anesteziden birkaç nefes aldı, ama bu

doz zayıflayan kalbi için çok fazlaydı. Dolayısıyla durdu. Ve siz de tekrar çalıştıramadınız." David dramatik bir şekilde sustu; gözleri birer elmas kadar sertti. "İşte Doktor Chesne. Hastanızı böyle kaybettiniz."

"Hayır, öyle olmadı! EKG'yi hatırlıyorum. Normaldi!" "Belki de EKG okumak konusunda ders kitaplarınıza bir göz atsanız çok iyi olur."

"Benim ders kitabına falan ihtiyacım yok. Neyin normal olduğunu iyi bilirim!" Kate büyük odanın içinde cırtlak bir şekilde yankılanan kendi sesini neredeyse hiç tanıyamadı.

David umursamaz görünüyordu. Hatta canı sıkılmıştı. "Demek istediğim..." dedi iç çekerek, "hata yaptığınızı itiraf etmeniz daha kolay olmaz mı?"

"Kimin için daha kolay?"

"Bu işe karışan herkes için. Mahkeme dışı anlaşma yapmayı bir düşünün. Bu daha hızlı, kolay ve nispeten acısız olur."

"Anlaşma mı? Ama bu hiç yapmadığım bir hatayı kabullenmem demek!"

Sabrı iyice azalan David sonunda patladı. "Mahkemeye mi çıkmak istiyorsunuz?" diye karşılık verdi. "Güzel. Ama izin verin, size benim çalışma şeklimi anlatayım. Ben dava açtığımda, bunu sonlandırmadan yan yolda bırakmam. Eğer sizi mahkeme salonunda küçük düşürmem gerekirse, bunu yaparım. Ve işimi bitirdiğimde, bunu onurunuz uğruna anlamsız bir kavgaya hiç dönüştürmemiş olmayı dileyeceksiniz. Dürüst olun Doktor. Cehennemdeki bir kartopu kadar bile şansınız yok."

Kate adamı o ince çizgili yakasından tutup şöyle bir silkelemek istedi. Anlaşma ve mahkeme salonuna ilişkin yapılan bunca konuşma içinde, Ellen O'Brien'ın ölümüne dair hissettiği ızdırabın tamamen görmezden gelindiğini haykırmak istedi. Ama birdenbire tüm öfkesi, tüm gücü sanki onu bitkin bırakarak boşalıp gitti. Yorgun bir şekilde sandalyesine yığılıp kaldı. Usulca, "Hata yaptığımı itiraf edebilmeyi isterdim," dedi. "Sadece 'Suçlu olduğumu biliyorum ve bedeli neyse ödeyeceğim,' diyebilmeyi isterdim. Bunu söyle-

Oz Büyücüsü

yebilmeyi gerçekten çok isterdim. Geçen haftayı havzamı sorgulayarak geçirdim. Bunun nasıl olabileceğini düşünerek ve merak ederek. Ellen bana güvendi ama ben onun ölmesine göz yumdum. Bu bana, keşke hiç doktor olmasaydım, memur ya da garsonluk yapsaydım dedirtiyor - yani başka bir meslekte olsaydım keşke. Aslında işimi seviyorum. Bulunduğum yere gelmenin ne kadar zor olduğunu - ne kadar çok şeyden ödün verdiğimi - bilemezsiniz. Oysa şimdi işimi kaybedecekmişim gibi görünüyor..." Yutkundu ve kafası hüsran içinde önüne düştü. "Ve tekrar çalışabileceğimden de emin değilim..."

David onun öne eğilen kafasına sessizce bakarken, içinde kaynaşıp duran duyguları dikkate almamaya çabalıyordu. Kendisini insanların karakterlerini her zaman iyi tahlil eden birisi olarak görürdü. Genelde bir insanın gözlerinin içine bakar, yalan söyleyip söylemediğini hemen anlardı. Kate Chesne'nin kısa konuşması süresince de gözlerinin içine bakmış, onun geriden geriye yalan söylediğini ele verebilecek tutarsız birtakım sinyaller, titreşimler aramıştı.

Fakat Kate'in gözleri tam manasıyla sabit ve samimiydi; ayrıca bir çift zümrüt kadar da güzeldiler.

Son bir düşünce aniden, neredeyse istem dışı belirerek onu şaşırttı. Her ne kadar bastırmaya çalışsa da, onun güzel bir kadın olduğunun farkındaydı. Üzerinde, belinden bol bir şekilde toplanmış, sade yeşil bir elbise vardı ve o ipeksi kumaşın altında kadınsı kıvrımların olduğunu görmek için tek bir bakış yeterliydi. Ancak bu hoş kıvrımların üstündeki yüzde bazı kusurlar yok değildi. Profesyonel bir boksörün kare çenesine sahipti bir kere. Omuzlarına kadar uzanan kızıl kahve saçlarıysa, dizginlenmesi mümkün olmayan dalgalardan oluşuyordu. Kıvırcık perçemler, aşın çıkıntılı bir alnı yumuşatmaktaydı. Hayır, bu klasik anlamda güzel bir yüz değildi. Ancak o da hayatında hiç klasik derecede güzel kadınlara kapılmamıştı ki.

Aniden sadece ona, üzerinde bıraktığı etkiye değil, kendisine de öfkelendi. O hukuk okulundan yeni mezun olmuş salak bir çocuk değildi ki. Şu anda kafasında dans edip duran sıradan erkek düşünceleriyle dalga geçebilecek kadar deneyimli ve zekiydi.

Oz Büyücüsü

Kasten kabaca yaptığı bir hareketle saatine baktı. Ardından, evrak çantasını sertçe kapatarak ayağa kalktı. “Almam gereken yeminli bir ifade var ve çok geciktim. Dolayısıyla, eğer izin verirseniz...”

Tam odanın yarısına gelmişti ki Kate’in yumuşak sesini

duydu: “Bay Ransom?”

David irkilerek baktı ona. “Ne var?”

“Hikâyemin kulağa çılgınca geldiğini biliyorum. Ve sanırım bana inanmanız için en ufak bir sebep bile yok. Ama size yemin ederim: anlattıklarım doğru.”

Kate’in onaylanmaya deli gibi ihtiyaç duyduğunu hissetti. Onunla temasa geçebildiğinin, o sert kuşkucu kabuğunun içine biraz olsun girebildiğinin bir kanıtını aramaktaydı. Aslına bakılırsa, David ona inanıp inanmadığını bilmiyordu. Ve gerçeğe dair hissettiği olağan içgüdünün kontrolden çıkmış olması onu fazlasıyla rahatsız ediyordu. Tüm bı/nlar o zümrüt yeşili gözlerden dolayıydı.

David, “Size inanıp inanmamamın bir önemi yok,” dedi. “Dolayısıyla zamanınızı benimle harcamayın Doktor. Bunu jüriye saklayın.” Sözcükler dudaklarının arasından, istediğinden daha soğuk dökülmüştü. Kate’in kafasının hafifçe irkilişinden, bu durumdan inanılmaz derecede acı çektiğini fark etti.

“O zaman yapabileceğim hiçbir şey yok, söyleyebileceğim hiçbir şey yok...”

“Hiçbir şey yok.”

“Beni dinleyeceğinizi sanmıştım. Bir şekilde fikrinizi değiştirebileceğimi düşünmüştüm..

“O zaman avukatlar hakkında öğreneceğiniz çok şey var demektir. İyi günler Doktor Chesne.” Arkasını dönerek hızla kapıya yöneldi. “Sizinle mahkeme salonunda görüşürüz.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CEHENNEMDEKİ BİR KARTOPU KADAR BİLE ŞANSINIZ yok.

Hastane kafeteryasında otururken, Kate’in kafasının içinde art arda işittiği cümle işte buydu. Ayrıca, bir kartopu- nun erimesi ne kadar zaman

Oz Büyücüsü

alırdı ki? Yoksa alevlerin sıcaklığında tamamen dağılıp gidiverir miydi?

Tanık kürsüsünde, hayatı kararmadan önce, sıcağa ne kadar dayanabilirdi?

Yaşam ve ölüm konularıyla ilgilenmekte her zaman çok ustaydı. Ne zaman tıbbi bir sorun çıksa, yapılması gerekenler karşısında ellerini çaresizlikten hiç ovuşturmamıştı; sadece gitmiş, otomatik olarak yapılması gerekeni yapmıştı. Ameliyat odasının güvenli ve steril duvarları arasında, kontrol on- daydı.

Ama mahkeme salonu tamamen farklı bir dünyaydı. Orası David Ransom'ın bölgesiydi. Kontrol onlarda olacaktı; o da bir doktor olarak, tıpkı ameliyat masasındaki bir hasta kadar korunmasız kalacaktı. Şöhretini doktorların mahvolmuş kariyerleri üzerine inşa eden bu adamdan gelecek saldırıyı nasıl savuşturacaktı?

Daha önce kendini hiç erkeklerin tehdidi altında hissetmemişti. Ne de olsa, onlarla birlikte okumuş, onlarla birlikte çalışmıştı. David Ransom onun gözünü korkutan ilk erkekti ve bunu da hiç çaba harcamaksızm yapmıştı. Keşke kısa boylu ya da şişman, kel falan olsaydı. Keşke Kate de onu etten kemikten, savunmasız biri olarak düşünebilseydi. Oysaki şimdi, o soğuk mavi gözlerle mahkeme salonunda karşı karşıya gelmek düşüncesi bile midesinin panikten alt üst olmasına yetiyordu.

Tanıdık bir ses, "Bir arkadaşa hayır demezsin herhalde,"
dedi.

Kafasını kaldırınca Guy Santini'yi gördü; her zamanki darmadağınık haliyle, o komik derecede kalın gözlüklerinin gerisinden ona bakmaktaydı.

Kate onu bitkin bir tavırla selamladı. "Selam."

Adam hemen bir sandalye çekip oturdu. "Nasılsın Kate?" "îşsiz olmanın dışında mı demek istiyorsun?" Acı acı gülmeyi başardı. "Harikayım."

"Yaşlı adamın seni ameliyathaneden açığa aldığını duydum, çok üzüldüm."

"Bundan dolayı yaşlı Avery'yi suçlayamam. O sadece emirleri yerine getiriyor."

"Bettencourt'un emirlerini yani."

"Başka kim olabilir ki? Bana mali sorumluluklardan bahsetti."

Oz Büyücüsü

Guy homurdandı. “İşte, lanet olası işletme yüksek li

50

sansı işin içine girince böyle oluyor. Üzerinde konuşabildikleri tek şey kâr ve zarar! Yemin ederim, eğer George Bettencourt hastaların altın dişlerini satarak para kazanacak olsaydı, elinde kargaburun, hastanenin koridorlarında tınm tınm altın dişli hasta arardı.”

“Ve sonra da onlara diş ameliyatı faturası gönderirdi,” diye ekledi Kate keyifsizce.

İkisi de gülmedi. Şaka, gerçeklere komik olamayacak kadar yakındı.

“Kendini daha iyi hissetmeni sağlar mı bilemem ama, mahkeme salonunda bir arkadaşın olacak Kate. Listede benim adım da var.”

Kate aniden kafasını kaldırdı. “Ah Guy! Üzgünüm...” Guy omzunu silkti. “Önemli değil. Daha önce de hakkımda dava açılmıştı. İnan bana, ilk seferkinin dışında hiçbiri canını yakmaz.”

“Ne olmuştu?”

“Travma davası. Adam içeri parçalanmış bir dalakla gelmişti ve ben de onu kurtaramamıştım.” Kafasını iki yana salladı. “Avukattan gelen o mektubu görünce, canım o kadar sıkılmıştı ki en yakın pencereden aşağı atlamak istemiştim. Öyle ki, Susan beni akıl hastanesine sürükleyerek de olsa götürmeye hazırdı. Ama sonra ne oldu, biliyor musun? Atlattım. Sen de öyle yapacaksın, tabii sana saldırmadıklarını hatırladığın sürece. Onlar yaptığın işe saldırıyorlar.”

“Ben aradaki farkı göremiyorum.”

“İşte senin sorunun da bu Kate. Sen kendini işinden ayn

51

tutmayı öğrenemedin. İkimiz de ne kadar çok çalıştığım biliyoruz. Lanet olsun, bazen senin burada yattığını falan düşünüyorum. Fedakârlığın bir karakter bozukluğu olduğunu söylemiyorum, ama sen bunun dozunu kaçırabiliyorsun.” Kate’in canını gerçekten acıtan şey, bunun doğru olduğunu bilmesiydi. Uzun saatler boyu çalışıyordu. Ama belki de bunu yapmaya ihtiyacı vardı; bu, zihnini özel hayatının çorak arazisinden uzak tutuyordu.

“Tamamen işine gömülmüş biri değilim ben,” dedi. “Tekrar çıkmaya başladım.”

Oz Büyücüsü

“Nihayet. Kim bu adam?”

“Geçen hafta Elliot’la çıktım.”

“Bilgisayar programlamadaki adam mı?” İç çekti. Elliot bir seksen beş boyunda ve elli beş kiloydu. Bu haliyle bir fasulye sınğından farksızdı. “Eminim ki çok eğlenceli olmuştur.” “Şey, aslına bakılırsa oldukça... eğlenceliydi. Beni dairesine davet etti.”

“Öyle mi?”

“Ben de gittim.”

“Öyle mi?”

“Bana en son elektronik cihazını gösterdi.”

Guy büyük bir merakla öne doğru uzandı. “Sonra ne oldu?”

“Yeni CD’lerini dinledik. Birkaç bilgisayar oyunu oynadık.”

“Ve?”

Kate iç geçirdi. “Sekiz turluk Zork’un ardından eve gittim.”

Guy inleyerek sandalyesinde arkasına yaslandı. “Elliot Lafferty, ateşli aşıkların son temsilcisi. Kate, sana asıl ne lazım biliyor musun? Şu arkadaş bulma hizmetleri var ya, işte onlardan. Hey, istersen senin yerine ilanını bile yazabilirim. ‘Zeki, çekici kadın...”

“¡Saba!” Bu mutlu çığlık kafeteryanın curcunasını delip onlara kadar ulaşmıştı.

Guy, koşan ayaklar ona doğru yaklaşırken arkasına döndü. “Bakın, benim Will’im gelmiş!” Gülerek ayağa kalktı ve oğlunu tutup havaya kaldırdı. Çırpı gibi cılız, beş yaşındaki oğlanı havaya atmak için kolunu şöyle bir sallaması yeterli olmuştu. Küçük Will o kadar hafifti ki, kısa bir an için havada çelimsiz bir kuş gibi süzüldü, sonra da babasının kollarının arasına çok yumuşak, çok güvenli bir iniş yaptı. Guy, “Seni bekleyip duruyordum oğlum,” dedi. “Gelmen neden bu kadar uzun sürdü?”

“Annem eve geç geldi.”

“Yine mi?”

Will öne doğru uzanıp sessizce fısıldadı. “Adele az daha kafayı yiyecekti. Erkek arkadaşı onu sinemaya götürecekti.” “Eyvah! Adele’in bize öfkelenmesini kesinlikle istemeyiz, öyle değil mi?” Guy, onlara doğru yaklaşan karısı Susan’a meraklı bir bakış attı. “Selam, yoksa bakıcıya gere-

Oz Büyücüsü

ğinden fazla iş ve stres mi yüklüyoruz?"

"Yemin ederim, tüm bunların suçlusu şu dolunay!" Susan gülerken bir tutam kıvır kıvır kızıl saçı geriye doğru attı.

"Hastalarımın hepsi kesinlikle balatayı sıyırmış halde. Onları bir türlü muayenehanemden çıkartıp atamadım."

Guy Kate'e dönüp homurdandı. "Yarım zamanlı olacak dediğin iş buydu, değil mi? Neredeyse her gece Acil'e çağrılan kim, tahmin et bakalım?"

"Ama senin için, gömleklerin ütülendiği sürece sorun yok." Susan uzanıp kocasının yanağını sevecen bir tavırla okşadı. Bu, Susan Santini'den beklenir türden anaç bir tavırdı. Guy bir keresinde karısını, "Benim anne tavuğum," diye adlandırmıştı, sevgiyle. Bu tabir gerçekten de cuk diye yerine oturuyordu. Susan'm güzelliği sade ve çilli yüzündü, ya da bir çiftçinin karısı olabilecek kadar iri bedeninde değil; şu anda oğluna yönelttiği inanılmaz derecede sabırlı gülümseyişinde yatmaktaydı.

"Baba!" William, Guy'ın bacaklarının arasında tıpkı bir orman cücesi gibi hoplayıp zıplıyordu. "Beni tekrar uçur!" "Neyim ben, fırlatma rampası mı?"

"Yukarı! Bir kez daha!"

Susan, "Daha sonra Will," dedi. "Babanın arabasını garaj kapanmadan almamız gerekiyor."

"Lütfen!"

Guy, "Bunu duydun mu?" diye inledi. "Sihirli kelimeyi söyledi." Guy, bir aslan kükreyişiyle, çığlıklar atan oğlanı yakaladığı gibi havaya fırlattı.

Susan Kate'e çilekeş gözlerle baktı. "İki çocuk. Benim iki çocuğum var. Hem de bir tanesi yüz sekiz kilo."

"Bunu duymadım sanma." Guy uzanıp, karısına sahiplenici bir tarzda kolunu doladı. "Sırf bu sebeple hanımefendi, beni eve sen götürmek zorundasın."

"Büyük zorba. McDonalds'a ne dersin?"

"Bilin bakalım kim bu gece yemek yapmak istemiyor." Guy, ailesini kapıya doğru itelerken, Kate'e el salladı. Kate onun William'a, "Pekâlâ, ne yiyeceğiz bakalım?" dediğini işitti. "Cheeseburger mi?"

"Dondurma."

"Dondurma. Bak, bu benim aklıma gelmeyen bir alternatifti..."

Oz Büyücüsü

Kate, Santini'lerin kafeteryanın karşısına ilerleyişlerini seyretti düşünceli düşünceli. Akşamlarının geri kalanının nasıl geçeceğini gözünün önünde canlandırabiliyordu. Onları McDonalds'da oturmuş; anneyle baba bir yandan şakalaşırken, diğer yandan da Will'in isteksiz ağzına yiyecek bir şeyler tıkıştırmaya çalışırken hayal etti. Ardından eve gidilecek, pijamalar giyilecek ve uykudan önce masal okunması gerekecekti Ve son olarak, o cılız kollar öpmek için babanın boynuna dolanacaktı.

Kate, *Ya benim eve gitmem için ne tür bir sebebim var? diye düşündü.*

Guy dönüp ona son bir kez el salladı. Ardından o ve ailesi kapıdan çıkıp kayboldular. Kate büyük bir gıptayla iç çekti. Şanslı adam.

DAVID O AKŞAM OFİSİNDEN AYRILDIKTAN SONRA,aracını Nuuanu Caddesinden yukarı sürüp, eski mezarlıktan geçen toprak yola saptı. Aracını bir banyan ağacının altına park ettikten sonra yeni kesilmiş çimenlerin arasından ilerledi, üzerlerinde anlamsız melekler olan mermer mezar taşlarının, Dole'ların, Bingham'ların ve Cooke'ların nihai dinlenme yerlerinin önünden geçti. Yere düz bir şekilde yerleştirilmiş bronz levhaların yer aldığı bir bölüme geldi; bu, modem mezarlığın üzüntü verici bir ayrıcalığıydı. Büyük bir ağacın altında durup ayağının dibindeki levhaya baktı.

Noah Ransom

Yedi Yaşında

Burası güzel bir noktaydı; yavaşça aşağı doğru meyille- niyor, şehre tepeden bakıyordu. Burada rüzgâr bazen denizden, bazen de vadiden, durmaksızın esiyordu. Gözlerini kapatırsa, rüzgârın nereden geldiğini sırf kokusundan söyleyebilirdi.

Bu noktayı David seçmemişti. Mezarın orada olması gerektiğine kimin karar verdiğini anımsayamadı. Belki de bu sadece o günlerde hangi parselin boş olduğuyla ilgiliydi. İnsanın tek çocuğu ölünce, kim manzara, rüzgâr ya da tepesindeki ağaçlan düşünürdü ki?

Yere eğilerek, levhanın üzerine düşen yaprakları nazikçe temizledi. Ardından, yavaşça ayağa kalktı ve oğlunun yanında sesini çıkartmadan dikildi. Uzun eteğin hışırtısını ya da çimenlerin ötesinden gelen baston sesini güçlükle fark etti.

Oz Büyücüsü

Bir ses, “Demek buradasın David,” dedi.

56

Dönünce, ona doğru aksayarak yürüyen uzun boylu, beyaz saçlı kadını gördü. “Burada olmamalıydın anne. O burkulmuş ayakla olmaz.”

Kadın bastonunun ucuyla, mezarlığın hemen yanında duran beyaz ahşap evi işaret etti. “Seni mutfak penceremden gördüm, gelip bir merhaba demenin iyi olacağını düşündüm. Beni ziyaret etmeni sonsuza kadar bekleyemezdim.”

David onu yanağından öptü. “Üzgünüm. Çok meşguldüm. Ama inan bana, buradan sana da uğrayacaktım.”

“Tabii canım.” Mavi gözleri mezara kilitlendi. Gözlerinin olağandışı mavi tonu, Jinx Ransom’ın oğluyla paylaştığı çok sayıda ortak şeyden bir tanesiydi. Atmış sekiz yaşına rağmen, bakışları hâlâ çarpıcı ve keskindi. Hafif sesle, “Bazı yıl- dönümlerinin unutulması en iyisidir,” dedi.

David karşılık vermedi.

“Biliyorsun David, Noah her zaman bir erkek kardeş isterdi. Belki de bunu ona vermenin zamanı gelmiştir.”

David hafifçe gülümsedi. “Önerin nedir anne?”

“Tabii ki hepimizin akima ilk gelen şey.”

“Belki de önce evlenmem gerekir, ne dersin?”

“Oh, tabii ki, tabii ki.” Sustu, sonra büyük bir umutla sordu: “Akimda biri mi var yoksa?”

“Tek bir Allah’ın kulu dahi yok.”

İç çekerek oğlunun koluna girdi. “Ben de öyle düşünmüştüm. Neyse, gel bakalım. Seni bekleyen muhteşem bir kadın olmadığına göre, yaşlı annenle bir fincan kahve içebilirsin.” Birlikte çimenlik alanı geçerek eve doğru yürüdüler.

57

inişli çıkışlı alanda Jinx yavaş yavaş, oğlunun omzuna yaslanmayı büyük bir inatla reddederek yürüdü. Aslına bakılırsa ayakta olması bile doğru değildi, ama o zaten doktor sözü dinleyen birisi olmamıştı hiçbir zaman. Ayak bileğini zorlu bir tenis maçında burkan bir kadının, dizlerini kırıp olduğu yerde oturması da beklenmezdi doğal olarak.

Oz Büyücüsü

Filbahar çalıları arasındaki bir açıklıktan geçtiler, merdivenlerden mutfak verandasına tırmandılar. Gracie, Jinx'in orta yaşlı arkadaşı, onları tel kapıda karşıladı.

"Demek geldiniz!" Gracie iç geçirdi. Koyu kahverengi gözlerini David'e çevirdi. "Bu kadının üzerinde en ufkk bir kontrolüm bile yok. Hem de hiç yok."

David omuz silkti. "Kimin var ki?"

Jinx ve David kahvaltı masasına yerleştiler. Mutfak sağdan soldan sarkan bitkilerden dolayı kalabalık bir ormanı andırıyordu: kuşkonmazlar, sarmaşıklar, aşk merdivenleri. Vadiden esen rüzgârlar verandadan içeri süzülüyordu. Büyük pencereden ise, mezarlık rahatça görülebiliyordu.

Jinx dışarı bakarak, "O büyük ağacı budamış olmaları ne kadar da yazık," dedi.

Gracie kahveleri doldururken, "Bunu yapmaları gerekiyordu," karşılığını verdi. "Çimenler gölgede büyüyemiyor." "Ama manzara eskisi gibi değil artık."

David eğreltiotunu iterek kendisinden uzaklaştırdı. "Bu manzara oldum olası hoşuma gitmemiştir. Nasıl olup da, tüm gün boyunca mezarlığa baktığını anlayabilmiş değilim." Jinx, "Ben manzaramı seviyorum," dedi. "Dışarı baktı

ğımda eski arkadaşlanmı görüyorum. Bayan Goto, şuraya, çalının hemen yanına gömüldü. Bay Carvalho, söğüt ağacının hemen yanında. Ve yamaçta, Noah'ımız yatmakta. Ben hepsinin de uyuduğunu düşünüyorum."

"Tanrı aşkına anne!"

"Senin sorunun David, ölüm korkunu yenememiş olman. Bunu yapana kadar, yaşamla hesaplaşmanı tamamlayamazsın."

"Önerin nedir?"

"Bir ölümsüzlük teşebbüsünde daha bulun. Çocuk yap." "Ben bir daha evlenmeyeceğim anne. Bu konuyu ka- patsak iyi olur."

Jinx, oğlu komik bir talepte bulunduğunda yaptığı gibi bir tepki verdi, duymazdan geldi. "Maui'de geçen sene tanıştığın genç bir kadın vardı. Ne oldu ona?"

Oz Büyücüsü

“Evlendi. Başka birisiyle.”

“Ne kadar yazık.”

“Ya evet, zavallı adam.”

Jinx, “Ah, David!” diye haykırdı kızgınlıkla. “Ne zaman büyüyeceksin sen?”

David gülümsedi ve Gracie’nin zift karası kahvesinden bir yudum aldı. Anında kusacak gibi olmuştu. Annesini ziyaret etmekten kaçınmasının diğer bir sebebi de buydu. Jinx sadece çok sayıda kötü anıyı su yüzüne çıkartmakla kalmıyor, aynı zamanda onu Gracie’nin berbat kahvesini içmeye de zorluyordu.

Nazikçe, “Peki, günün nasıl geçti anne?” diye sordu.

“Her dakika daha da kötüye giderek.”

Gracie, demliği tehditkâr bir tavırla bardağına doğru eğip, “Biraz daha kahve ister misin David?” diye sordu.

David, elini engellercesine fincanın üzerine kapatırken, “Hayır!” diye inledi. Kadın ona şaşkınlık içinde bakakalınca da, “Yani, demek istedim ki, hayır teşekkürler Gracie.”

Jinx, “Çok huysuzsun,” dedi. “Ters giden bir şey mi var? Yani, seks hayatın dışında demek istedim.”

“Sadece her zamankinden çok daha meşgulüm. Hiro ağrıyan sırtından dolayı hâlâ yatağa çivilenmiş durumda.” “Sen de artık işini pek o kadar seviyor gibi görünmüyorsun. Sanıyorum başsavcılıkta çok daha mutluydun. Şimdi işini fena halde ciddiye alıyorsun.”

“Bu ciddi bir iş.”

“Doktorlara dava açmak mı? Hah! Bu, hızlı para kazanmanın diğer bir yolu sadece.”

Gracie, “Benim doktorum da bir kez mahkemelik olmuştu,” diye araya girdi. “Bunun korkunç bir şey olduğunu düşünmüştüm, yani onun hakkında söyledikleri onca şeyin. Oysa melek gibi adamdı…”

David gizemli bir şekilde, “Hiç kimse melek değildir Gracie,” dedi. “Hele ki doktorlar.” Bakışları pencereden dışarıya yöneldi ve aniden akima O’Brien davası geldi. Bu zaten tüm akşam boyunca akimdaydı. Ya da, daha çok, o,

Oz Büyücüsü

yani şu yeşil gözlü, yalan söyleyen Kate Chesne hiç çıkmamıştı aklından. Evet, sonunda onun yalan söylediğine karar vermişti. Bu dava düşündüğünden de kolay olacaktı. Kadını bir

60

kez tanık sandalyesine ördek gibi oturttuktan sonra onunla mahkeme salonunda nasıl başa çıkması gerektiğini biliyordu. İlk başta basit sorular sorulacaktı: adı, eğitimi, lisansüstü eğitimi. David'in mahkeme salonunda yürümek, sanığın etrafında daireler çizmek gibi bir alışkanlığı vardı. Sorular zorlaştıkça, çizilen daireler de bir o kadar daralırdı. Öldürücü darbeyi vurmak için yaklaştığındaysa, yüz yüze gelirlerdi. Bir an için, göğsünde beklenmedik bir dehşet çarpıntısı hissetti. İşi bitirmek için bunu yapması gerekeceğini biliyordu. Onun kirli çamaşırlarını açığa çıkartacaktı. Onu yok edecekti. Bu onun işiydi ve işini iyi yaptığından dolayı kendisiyle hep gurur duymuştu.

Kahveden zorla, son bir yudum aldıktan sonra ayağa kalktı. Tepesinde sallanan eğreltiotunun altından başını eğip geçerken, "Artık gitmeliyim," dedi. "Seni daha sonra arayacağım anne."

Jinx homurdandı. "Ne zaman? Gelecek sene mi?"

David, Gracie'nin omzunu sevecen bir tavırla okşadı ve kulağına, "İyi şanslar. Sakın seni delirtmesine izin verme," diye fısıldadı.

Jinx, *"Ben mi? Onu delirtmek mi?" diye homurdandı. "Hıh!"*

Gracie onunla birlikte veranda kapısına kadar çıktı ve arkasından el sallarken tatlı bir ses tonuyla, "Hoşça kal David!" diye seslendi.

GRACİE KISA BİR AN İÇİN kapı girişinde dikilip, Da-

61

vid'in mezarlıktan geçerek arabasına doğru yürüyüşünü seyretti. Sonra üzüntülü bir şekilde Jinx'e döndü.

"O çok mutsuz!" dedi. "Keşke unutabilseydi." "Unutmayacak." Jinx iç çekti. "David tıpkı babası. Bunu öleceği güne kadar içinde taşıyacak."

62

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ELLEN O'BRIEN'DAN GERİYE KALANLAR denize savrulurken, rüzgâr

kuzeydoğudan şiddetle esiyordu. Bu, yaşama ilişkin verilmiş inanılmaz derecede temiz ve doğal bir karardı: küllerin gün batımında sulara serpilmesi, et ve kanın tüm varlığıyla tekrar buluşması. Papaz eski iskeleden aşağı san çiçeklerle dolu bir çelenk fırlattı. Çiçekler bağları koparak akıntıda dağıldı; bu, Patrick O'Brien'ın gözyaşlanna boğulmasına sebep olan yavaş ve sembolik bir ayrılıktı.

Adamın hıçkırıkları rüzgârla havada süzüldü, kalabalık iskelenin üzerinde dolandı, Kate'in dikildiği uzak köşeye kadar ulaştı. Yalnız ve bir kenara itilmiş halde, bağlı balıkçı teknelerinin arasında dolanırken neden orada bulunduğunu merak etti. Bu, bencilce ve gönüllü bir pişmanlık türü müydü? Yoksa bütün dünyaya, ne kadar üzgün olduğunu söylemenin zavallıca bir yolu muydu? Tek bildiği, içinden gelen, affedilmek için yalvaran bir sesin onu oraya gelmeye mecbur bırakmış olduğuydu.

Burada hastaneden gelen başkaları da vardı: yas içinde

bir araya toplanmış bir grup hemşire; sokak giysileri içinde gergin ve kaygılı görünen iki kadın doğum uzmanı; beyaz saçları rüzgârda karahindiba tüyleri gibi uçuşan Clarence Avery. Hatta George Bettencourt bile arz-ı endam etmişti. Diğerlerinden ayrı dikiliyordu, yüzü nüfuz edilemez bir maskeye bürünmüştü. Bu insanlar için, hastane basit bir işyerinden öteydi; ikinci bir ev, bir aileydi. Doktorlar ve hemşireler birbirlerinin çocuklarını doğurtmuşlar, birbirlerinin ölümlerine şahit olmuşlardı. Ellen O'Brien içlerinden birçoğunun çocuklarını dünyaya getirtmişti; şimdi de herkes onun küllerini saçmak için buraya toplanmıştı.

Güneşin uzakta, açık renk saçlarda yarattığı yansıma, Kate'in gözlerinin, diğerlerine tepeden bakan David Ran- som'ın dikildiği iskelenin sonuna kaymasına sebep oldu. Adam rüzgârdan uçuşup önüne düşen bir tutam saçı dikkatsizce geriye doğru attı. Yas tutmaya uygun bir tarzda giyinmişti - kömür karası bir takım elbise, koyu renk bir kravat - ancak bu matem havasının ortasında, yüzü duygularını perdeleyen taş bir duvar gibiydi. Kate onda insani bir parça olup olmadığını merak etti. Sen hiç ağlar ya da güler misin? Hiç seviştin mi?

Bu son düşünce aklına herhangi bir uyarı vermeksizin gelmişti. Sevişmek

mi? Evet, David Ransom'la sevişmenin nasıl bir şey olacağını hayal edebiliyordu: paylaşımdan çok bir güç savaşı. Tıpkı mahkeme salonunda olduğu gibi, tam bir teslimiyet isteyeceği kesindi. Gücünü gittikçe yitirmeye başlayan güneş ışığı sanki onu bir yenilmezlik örtüsüyle sar

64

malamış gibiydi. Böyle bir adamın karşısında ne gibi bir şansı vardı ki?

Rüzgâr büyük bir kuvvetle denizden doğru esti, papazın son sözlerini bastırarak yelkenli halatlarını direklere hızla doladı. Sonunda her şey bittiğinde, Kate hareket etmeye dermanının kalmadığını fark etti. Yaslı insanların yanından geçişlerini seyretti. Clarence Avery durdu, bir şeyler söylemeye çalıştı ama sonra hızla oradan uzaklaştı. Mary ve Patrick O'-Brien ona bakmadılar bile. David yaklaşırken gözleri onu fark ettiğini gösterircesine parladı, ancak bu parıltı hemen ardından çabucak sönüverdi. Adımlarına ara vermeksizin yürüyüp yanından geçti. Kate görünmez olabilirdi.

Sonunda, hareket edecek gücü kendinde bulduğunda iskele boşalmıştı. Yelkenli direkleri, gün batımına karşı tıpkı ölü birer ağaç gibi dikilmekteydiler. Kate'in ayak sesleri ahşap döşeme tahtalarında yankılandı. Nihayet aracına ulaştığında, sanki bacakları onu kilometrelerce taşımış gibi aşırı derecede bezgin ve yorgun hissetti kendini. Anahtarları çıkarayım derken çantası parmaklarının arasından kayıp gitti. İçindekiler kaldırıma saçılırken garip bir çaresizlik hissetti. Orada öylece dikilip kaldı; rüzgâr kâğıt mendilleri yerde sürüklerken, içine gömüldüğü yenilgi hissi onu felce uğramıştı. Mantıksızca kendisini orada, o noktada bütün gece, hatta hafta boyunca böyle donup kalmış bir halde hayal etti. Acaba fark eden birileri çıkar mıydı?

David etmişti. Her ne kadar el sallayarak müvekkillerinin uzaklaşmalarını seyrediyor olsa da, Kate Chesne'nin is

65

kelede, arkasında bir yerlerde olduğunun kesinlikle farkındaydı. Onu orada gördüğüne şaşırmıştı. Bunun, O'Brien'ları etkilemek için tasarlandığı her halinden belli olan bu pişmanlık gösterisinin, Kate açısından atılmış akıllıca bir adım olduğunu düşündü. Ancak arkasına dönüp Kate'in iskelede yalnız

Oz Büyücüsü

başına dolaşmasını seyrederken, omuzlarının nasıl çöktüğünü, yüzünün nasıl yere eğildiğini fark etti. Bugün orada boy göstermesi ne kadar da büyük bir cesaretti.

Sonra bazı doktorların davadan kurtulmak için hemen her şeyi yapabileceklerini hatırladı.

Aniden umursamaz bir tavırla arabasına yöneldi. Park alanının yarısına gelmişti ki, bir şeyin kaldırıma çarptığını duydu, ardından Kate'in çantasını yere düşürdüğünü gördü. Kate, sonsuza kadar bitmeyecekmiş gibi görünen bir süre boyunca orada öylece dikildi; arabanın anahtarları elinde sallanmaktaydı, etrafına şaşkına dönmüş bir çocuk gibi bakıyordu. Sonra yavaşça, bitkin bir şekilde dönerek yere eğildi ve eşyalarını toparlamaya başladı.

David, istememesine rağmen, ona doğru belirsiz bir çekimle yürüdü. Kate onun yaklaştığını fark etmemişti. David, Kate'in yanma çömeldi, yerden birkaç bozuk para toplayıp ona uzattı. Kate aniden onun yüzüne odaklandı ve donup kaldı.

David, "Yardıma ihtiyacınız varmış gibi görünüyor," dedi.

"Ah."

"Sanıyorum şimdi her şey toplandı."

İkisi de ayağa kalktı. Bozuk paralar hâlâ David'in avucunda duruyordu; Kate avucunu kendisine uzattığının farkında değil gibiydi. Ancak David paralan bırakınca fark edip, sonunda hafif sesle bir "Teşekkür ederim," diyebildi.

Kısa bir an için birbirlerine baktılar.

David, "Sizi burada göreceğimi ummuyordum," dedi. "Neden geldiniz?"

"Ben..." Kate omuz silkti "... sanıyorum bir hata yaptım."

"Bunu yapmanızı size avukatınız mı önerdi?"

Kate şaşırmış gibiydi. "Neden böyle bir şey yapsın ki?" "O'BrienTara, onları umursadığınızı göstermeniz için." Kate'in yanakları anında öfkeden kızardı. "Böyle mi düşünüyorsunuz? Yani bunun bir tür... strateji olduğunu mu?" "Bu duyulmadık bir şey değil."

"Siz neden buradasınız Bay Ransom? Bu da sizin stratejinizin bir parçası

mı? Müvekkillerinize onları umursadığınızı ispatlamak için mi yani?"

"Umursuyorum zaten."

"Peki, sizce ben bunu yapmıyor muyum?"

"Böyle bir şey söylemedim."

"Ama ima ettiniz."

"Söylediğim her şeyi şahsi algılamayın."

"Sizin ağzınızdan çıkan her şeyi şahsi algılıyorum." "Yapmamalısınız. Bu benim işim."

Kate büyük bir öfkeyle saç tutamlarından tekini arkaya doğru attı. "Peki sizin işiniz nel Cellatlık mı?"

67

"Ben insanlara saldırmam. Hatalarına saldırırım. Ve en iyi doktorlar bile hata yaparlar."

"Bana bunu söylemenize gerek yok!" Arkasına dönerek denize, Ellen O'Brien'm küllerinin yeni yeni uzaklaşmaya başladığı yere baktı. "Ben hep bununla yaşıyorum zaten Bay Ransom. Her gün, o ameliyathanede, yanlış ilaç şişesine uzanmam ya da yanlış kolu kaldırmam durumunda, birisinin hayatının sönebileceğim biliyorum. Bizler bununla başa çıkmanın çeşitli yollarını kendi kendimize buluruz. Kendi aramızda başvurduğumuz bir kara mizah vardır. Bu korkunç, yani güldüğümüz şeyler ve bunların hepsi de hayatta kalmak için. Duygusal açıdan. Sizin, siz avukatların en ufak bir fikriniz bile yok. Siz ve sizin lanet olası mesleğiniz. Her şeyin yanlış gitmesi ne anlama gelir, en ufak bir fikriniz yok. Birisini kaybetmek nasıldır."

"Bunun aile için ne anlama geldiğini biliyorum. Siz ne zaman bir hata yapsanız, birileri acı çeker."

"Sanıyorum siz hiç hata yapmıyorsunuz."

"Herkes hata yapar. Fark şu ki, siz hatanızı saklıyorsunuz." "Bunu unutmama hiçbir zaman izin vermeyeceksiniz, öyle değil mi?"

David'e döndü. Günbatımı gökyüzünü turuncuya boyamıştı. Güneş ışınlan Kate'in saçlarında ve yanaklarında alev alev yanıyor gibiydi. David birdenbire parmaklannı rüzgârın kanştırdığı o saç tutamlarının arasından geçirmenin nasıl bir his olduğunu, o yüze dudaklarıyla dokunmanın ona yaşatacaklarım merak etti. Bu düşünce bir anda belirivermişti ve

Oz Büyücüsü

şimdi bundan bir türlü kurtulamıyordu. O an için bu, kesinlikle düşünmesi gereken en son şeydi. Ama Kate ona o kadar tehlikeli bir yakınlıkta duruyordu ki, ya geri adım atmalı ya da onu öpmeliydi.

Kendini tutabildi. Güç bela. "Söylediğim gibi Doktor Chesne, ben sadece işimi yapıyorum."

Kate başını ve güneşin üzerinde çizgiler yarattığı, kızıl kahve, rüzgârda delicesine uçuşan saçlarını salladı. "Hayır, bundan fazlasını yapıyorsunuz. Ben sizin bir tür kan davanız olduğunu düşünüyorum. Siz tıpla uğraşan herkesi asma çabasındasınız. Öyle değil mi?"

David bu suçlamayla afallamıştı. Bunu inkâr etmeye girişirken bile, kadının işin hassas noktasına çok yaklaştığının farkındaydı. Kate bir şekilde onun eski yarasını keşfetmiş, bunu bir cerrah neşterine yakın keskinlikte kelimelerle tekrar açmıştı. "Tıpla uğraşan herkesi asma çabasmdayım, öyle mi?" diyebildi. "Pekâlâ, izninizle size bir şey söyleyeyim Doktor. Benim işimi bu kadar kolaylaştıran, sizin gibi işinin ehli olmayanlar."

Kate'in gözleri, tıpkı kor halindeki iki kömür gibi, aniden öfkeyle alevlendi. Öyle ki, bir an için ona tokat atacağını zannetti. Ama Kate bunun yerine hızla arkasına döndü ve arabasına binip kapıyı çarptı. Audi o kadar büyük bir hızla hareketlendi ki, David zor bela yana doğru kaçtı.

Arabanın kükreyerek ilerleyişini seyrederken, sarf ettiği gereksiz derecede acımasız sözcüklerden dolayı pişmanlık duydu. Ama bunları kendini savunurken söylemişti. Kate'e

karşı hissettiği bu sapkın çekim çok zorlu bir hal almıştı; bunun hemen orada bitmesi gerektiğini biliyordu.

Gitmek için döndüğünde, gözü bir şeye, ışık yansıtan küçük bir nesneye takıldı. Kaldırımda gümüş bir kalem durmaktaydı; Kate çantasını düşürdüğünde aracın altına yuvarlanmıştı. David bunu aldı ve üzerine kazınmış ismi inceledi: Katharine Chesne, Doktor

Bir an orada öylece, kalemi elinde tartarak, sahibini düşünerek dikildi. Onun da evde bekleyenin olup olmadığını merak etti. Ve birdenbire, rüzgârlı iskelede tek başına dikilirken, kendisini ne kadar boş hissettiğini fark etti. /

Oz Büyücüsü

Bir zamanlar, bu boşluk için minnettardı. Bu, acının kutsal yokluğu anlamına gelmekteydi. Şimdiyse, sırf kendini yaşadığına inandırmak için, bir şeyler - herhangi bir şey - hissetmeyi özlemişti. Duygularının hâlâ orada olduğunu biliyordu; içinde bir yerlerde kilitliydiler. Bunların, Kate Chesne'nin alev alev yanan gözlerine baktığında hafifçe kaynaşıp uyandığını hissetmişti. Bu belki tamamen açılmış bir his değildi, ama yavaşça titreşmeye başlamıştı. Ölümcül derecede hasta bir kalbin ekranından yükselen bir bip.

Hasta ölmemiş. Henüz değil.

Gülümsediğini hissetti. Kalemi havaya fırlattı ve sonra da ustaca yakaladı. Ardından göğüs cebine koydu ve arabasına doğru yürüdü.

KÖPEK ANESTEZİNİN TESİRİNDEYDİ; bacakları iki

yana açılmıştı, göbeği tıraşlanmış ve iyotla silinerek hazırlanmıştı. Bu bir Alman kurt köpeğiydi. Soylu olduğu, ancak çok da sevilmediği aşikârdı.

Guy Santini böyle güzel bir hayvanın, sonunda araştırma masasında yerini aldığını görmekten nefret ediyordu ama laboratuvar hayvanları şu günlerde ender bulunuyordu ve o da tedarikçi kendisine ne gönderirse onu kullanmak durumundaydı. Hayvanların hiç acı çekmediklerini düşünerek rahatlamaya çalıştı. Ameliyat süresince uyuyorlar ve her şey bittiğinde de, solunum cihazı durduruluyor, bedenlerine ölümcül dozda Pentothal enjekte ediliyordu. Ölüm huzurlu bir şekilde geliyordu; bu hayvanların sokaklarda karşılaşacaklarından çok daha iyi bir ölüm şekliydi. Ve her bir kurban onun araştırmasına yeni veriler sağlıyor, grafiğe birkaç nokta daha ekleniyor, karaciğer fizyolojisinin gizemlerine ek ipuçları veriyordu.

Tepsiye güzelce dizilen aletlere göz attı: neşter, pensler, kateterler. Masanın üzerinde, son bağlantısının yapılmasını bekleyen bir monitör vardı. Her şey hazırdı. Neştere uzandı.

Salınarak kapanan kapının iniltisi, durmasına sebep oldu. Ayak sesleri cilalı laboratuvar zemininde yankılanarak kendisine doğru yaklaştı. Masanın karşısına bakınca, Ann Rich- ter'in orada dikildiğini gördü. Sessizce birbirlerine baktılar.

Oz Büyücüsü

Guy, “Görüyorum ki Ellen’in cenaze merasimine sen de gitmemişsin,” dedi.

“Gitmek istedim ama korktum.”

“Korktun mu?” Guy kaşlarım çattı. “Neden?” “Üzgünüm Guy. Ama artık başka şansım yok.” Sessizce

71

bir zarf uzattı. “Bu Charlie Decker’ın avukatından. Jenny Brook hakkında sorular soruyorlar.”

“Ne?” Guy hızla eldivenlerini çıkarttı ve zarfı hemen ka dinin elinden çekip aldı. Orada okuduğu şeyler Ann’e dehşet içinde bakmasına sebep oldu. “Onlara anlatmayacaksın, öyle değil mi? Ann, yapamazsın...”

“Bu bir celpname Guy.”

“Onlara yalan söyle, Tanrı aşkına!”

“Decker dışarıda Guy. Bunu bilmiyordun, öyle değil mi? Eyalet hastanesinden bir ay kadar önce serbest bırakılmış. Beni arayıp duruyor. Daireme notlar bırakıyor/ Bazen beni takip ettiğini bile düşünüyorum...”

“O sana zarar veremez.”

“Öyle mi?” Guy’m elindeki kâğıdı işaret etti. “Henry de buna benzer bir zarf almıştı. Ellen de öyle. Hem de tam...” Ann, sanki dile getirilmesi en güç korkularını gerçeğe dönüştürecekmişçesine sustu. Guy onun ne kadar bitkin olduğunu ancak o zaman fark etti. Koyu renk halkalar gözlerini gölge-lemekteydi. Her zaman büyük bir gurur duyduğu kül sarısı saçları günlerdir taranmamış gibiydi. Yumuşak bir sesle, “Guy, bu artık bitmeli,” dedi. “Hayatımın geri kalanını Charlie Decker geliyor mu diye omzumun üzerinden arkamı kollayarak geçiremem.”

Guy kâğıdı avucunda buruşturdu. Bir ileri bir geri yürürken gerginliği büyük bir hızla paniğe dönüşüyordu. “Adadan ayrılabilirsin... bir süre uzaklarda olabilirsin...”

“Ne kadar bir süre Guy? Bir ay mı? Bir yıl mı?”

72

“Her şey yatışıp yoluna girene kadar. Bak, parayı sana ben vereceğim.” El yordamıyla cüzdanını bulup elli dolar çıkarttı; bu yanındaki nakdin tümüydü. “İşte. Sana daha fazlasını yollayacağıma söz veriyorum..

Oz Büyücüsü

“Senden para istemiyorum.”

“Haydi ama, al işte.”

“Sana söyledim, ben..

“Tanrı aşkına, al şunu!” Kulağı tırmalayan sesi, kireç beyazı duvarlarda yankılandı. Sessizce, “Lütfen Ann,” diye üsteledi. “Bunu senden bir arkadaş olarak istiyorum. Lütfen.” Ann kafasını eğip Guy’ın elindeki paraya baktı. Sonra yavaşça uzanıp aldı. Parmakları banknotun etrafına kapanırken, “Bu gece yola çıkıyorum. San Francisco’ya gideceğim. Orada erkek kardeşim var...” dedi.

“Vardığında beni ara. Sana ihtiyacın olan paranın tümünü yollayacağım.”Ann onu duymuşa benzemiyordu. “Ann? Bunu benim için yapacaksın. Öyle değil mi?”

Kadın boş gözlerle uzaktaki duvara baktı. Guy ona güvence vermeyi, hiçbir şeyin ters gitme olasılığının olmadığını ona söylemeyi isterdi; ama ikisi de bunun yalan olduğunu biliyordu. Onun kapıya doğru yavaşça yürüyüşünü seyretti. Daha dışan çıkmadan, “Teşekkürler Ann,” dedi.

Kadın dönüp arkasına bakmadı. Sadece kapı ağzında bir an durdu. Sonra, kapıdan çıkıp gözden kaybolmadan evvel, hafifçe omuz silkti.

ANN OTOBÜS DURAĞINA yöneldiğinde, Guy’ın ver

diği para hâlâ avucundaydı. Elli dolar! Sanki bu yeterliymiş gibi! Bin dolar da verse, bir milyon dolar da verse yetmezdi.

Waikiki’ye gitmek için otobüse bindi. Pencerenin yanındaki yerinden, gözünün önünden hızla geçen yüksek şehir binalannı seyretti. Kalakaua’da inip, apartmanına doğru hızla yürümeye başladı. Yanından büyük bir gürültüyle geçip giden otobüsler onu dumana boğuyordu. Elleri sıcaktan terle- mişti. Bir yandan her yeri kaplayan beton binalar, bir yandan da kaldırımları dolduran turistler üstüne üstüne geliyordu. Aralarından kendisine yol açarken, aniden gittikçe şiddetlenen bir endişe hissetti. /

Daha hızlı yürümeye başladı.

Kalakaua’nm iki blok kuzeyinde, kalabalık azaldığında kendini bir köşede, kırmızı ışığın değişmesini beklerken buldu. O an, tek başına, parlaklığını iyiden iyiye yitiren güneş ışıklarının altında dikilirken, içindeki

Oz Büyücüsü

bir hissin gittikçe güçlenmeye başladığım fark etti: biri beni takip ediyor.

Hızla arkasına dönüp gözleriyle sokağı taradı. Yaşlı bir adam ayaklarım sürüyerek kaldırımdan aşağı ilerliyordu. Bir çift, bebek arabasını itelemekteydi. Bir mağazanın önündeki askılarda gösterişli bluzlar sergilenmişti. Sıra dışı hiçbir şey yoktu. Ya da öyle görünüyordu...

Işık yeşile döndü. Sokağın karşısına doğru koşturdu ve apartmanına ulaşana kadar da koşmayı bırakmadı.

Eve girer girmez toparlanmaya başladı. Giysilerini bir bavula tıkıştırırken, hâlâ bir sonraki adımının ne olacağını düşünüyordu. San Francisco uçağı gece yarısı kalkacaktı;

kardeşi onu bir süre misafir edecek, tek bir soru sormayacaktı. O bu açıdan iyiydi. Herkesin bir sırrının olduğunu, hepsinin bir şeylerden kaçtığını bilirdi.

Kafasındaki bir ses, Bunun böyle olması şart değil, diye fısıldadı. Polise gidebilirsin...

Onlara ne anlatacağım peki? Jenny Brook'la ilgili gerçekleri mi? Masum bir hayatı mahvettiğimi mi?

Dairesini arşınlamaya başladı; düşünüyordu, endişeliydi. Oturma odasının aynasının önünden geçerken bir an kendi yansımasıyla karşılaştı, san saçlan dağınıktı, rimeli akıp gözlerine bulaşmıştı. Kendisini neredeyse tanıyamadı; korku yüzünü tamamen bir yabancıya dönüştürmüştü.

Bu sadece tek bir telefon görüşmesi, tek bir itiraf demek. Sır bir kez açıklandığında, artık tehlikeli olmaktan çıkar...

Telefona uzandı. Titreyen ellerle Kate Chesne'nin evinin telefon numarasını çevirdi. Dört çalışın ardından telesekreter devreye girip, bunu da bir mesaj bipi takip edince, kalbi daraldı.

Korkuyu boğazından temizledi. "Ben Ann Richter," dedi. "Lütfen, seninle konuşmam gerekiyor. Ellen hakkında. Neden öldüğünü biliyorum."

Sonra telefonu kapattı ve çalmasını beklemeye koyuldu.

KATE MESAJI DİNLEDİĞİNDE aradan saatler geçmişti.

O akşam iskeleden ayrıldıktan sonra, bir süre arabasıyla amaçsızca

dolaşmış, boş evine geri dönmekten kaçınmıştı.

75

Cuma gecesiydi. Tanrıya şükürler olsun. Dışarıda yemek yiyerek kendisini şımartmaya karar verdi. Deniz kıyısında, son moda, ondan başka herkesin harika zaman geçiriyor gibi göründüğü küçük bir lokantada yemeğini tek başına yedi. Sipariş ettiği biftek tatsız tuzsuz bir şeydi, çikolatalı mus da o kadar iğrençti ki tabağını yarım bırakıp kalktı. İştahsız oluşundan dolayı özür dilemek ister gibi, abartılı bir bahşiş bıraktı.

Sonra sinemaya gitti. Kendisini yerinde duramayan sekiz yaşındaki bir oğlan ve büyük bir tutkuyla sevişen genç bir çiftin arasında buldu.

Filmin yarısında çıktı. Adını bile hatırlamıyordu; sadece bunun bir komedi olduğunu biliyordu ve bir kez olsun gülmemişti.

Evine geldiğinde saat on olmuştu. Yatağında yarı çıplak halde bezgince otururken, telefonun mesaj ışığının yanıp söndüğünü fark etti. Gömme dolaba doğru ilerlerken mesajları geri sardı.

"Merhaba Doktor Chesne, Bay Berg'in kan şekerinin doksan sekiz çıktığını söylemek için arıyorum... Merhaba, ben Doktor Avery'nin ofisinden June. Salı günü saat dörtteki Kalite Teminatı toplantısını sakın unutmayın... Selam, Windward Emlak'tan arıyorum. Bizi arayın. Görmek isteyeceğinizi düşündüğüm yeni teklifler var..."

Son mesaj okunurken eteğini asıyordu.

"Ben Ann Richter. Lütfen, seninle konuşmam gerekiyor. Ellen hakkında. Neden öldüğünü biliyorum..."

76

Telefonun kapatılışının tıkırtısı işitildi, ardından teyp otomatik olarak geri sardı. Kate telesekretere doğru koşup tekrar çal düğmesine bastı. İşkence edercesine yavaş ilerleyen mesajları tekrar dinlerken kalbi deli gibi atıyordu.

"Ellen hakkında. Neden öldüğünü biliyorum..."

Kate başucu sehpasındaki telefon rehberini kaptı. Neyse ki Ann'in adresi ve telefon numarası kayıtlıydı; ama hattı meşguldü. Kate üst üste defalarca aradı ama monoton meşgul sinyalinden başka bir şey duyamadı.

Ahizeyi çarpıp kapattı. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Tekrar dolaba koşturdu, eteği askıdan çekip aldı. Büyük bir hızla,

Oz Büyücüsü

hararetle giyinmeye başladı.

WAIKIKIYE GİDEN TRAFİK çok kalabalıktı.

Sokaklar her zamanki gibi turist gruplarının, izinli askerlerin ve sıradan insanların oluşturduğu tuhaf bir karmaşayla doluydu; hepsi de şehir ışıklarının gerçeküstü ışıltısı içinde hareket ediyorlardı. Palmiye ağaçlarının cılız gölgeleri binalara vuruyordu. Bunun dışında saygın görünümlü bir beyefendi, beyaz bacaklan ve Bermuda şortuyla caka satıyordu. Waikiki insanların komik ve ölçüsüzleri görmek için geldikleri bir yerdi. Ama bu gece, Kate aracının penceresinden gördüğü manzarayı korkunç bulmuştu: sokak lambalarının ışıltısı altında rengini kaybetmiş onca ruh ve gece kulübü girişlerinde sarhoş sarhoş bekleyen askerler. Bir köşede göz

leri fal taşı gibi açık bir vaiz durmuş, "Dünyanın sonu yakın!" diye haykırırken elindeki İncil'i sallıyordu.

Kate kırmızı ışıkta durunca adam ona doğru dönüp baktı. Kate bir an için adamın alev alev yanan gözlerinde sadece kendisini ilgilendiren bir mesaj gördüğünü düşündü. Işık yeşile döndü. Arabayı kavşaktan süratle döndürürken adamın sesi de yok olup gitti.

On dakika sonra, Ann'in apartman girişine uzanan basamakları tırmanırken hâlâ gergindi. Tam kapıya uzanmıştı ki içerden genç bir çift çıktı, Kate'in içeri lobiye geçmesine olanak tanıdı.

Asansörün gelmesi kısa bir an aldı. Duvara yaslanarak, derin derin nefes alıp, binanın sessizliğinin sinirlerini yatıştırmasına izin verdi. Sonunda asansöre adım attığında, kalbi deli gibi çarpmayı bırakmıştı. Kapılar kayarak kapandı, asansör yukarı doğru vızıldayarak çıkmaya başladı. Işıkların bir silsile halinde yanışını seyrederken garip bir gerçek dişilik hissine kapıldı: üç, dört, beş. Hafif bir hidrolik homurtunun dışında, içerisi sessizdi.

Yedinci katta kapılar kayarak açıldı.

Koridor boştu. Önünde donuk yeşil bir halı uzanmaktaydı. 710 numaralı kapıya doğru ilerlerken, sanki bir rüyada hareket ediyormuş, bunların hiçbiri - ne duvar kâğıdı, ne de koridorun sonunda beliren o kapı - gerçek değilmiş gibi garip bir hisse kapıldı. Ancak oraya ulaştığında kapının aralık olduğunu fark etti. "Ann?" diye seslendi.

Yanıt gelmedi.

78

Kapıyı hafifçe itti. Kapı yavaş yavaş ardına kadar açıldı ve Kate, gördüğü manzarayı inceleyerek ama anlam vere- meyerek, olduğu yerde donup kaldı: devrilmiş bir sandalye, etrafa saçılmış dergiler, duvarda parlak kırmızı noktalar. Ardından gözleri bej halıda zikzaklar çizen, merhametsizce ana kaynağına yönelen kan kırmızı çizgiyi takip etti. Çizginin sonunda Ann'in cesedi, bir kan gölü içinde yüz üstü yatıyordu.

Masanın ucundan sallanan telefon ahizesinden etrafa cılız bir bip sesi yayılıyordu. Bu soğuk, elektronik ton, ona harekete geçmesini, bir şeyler yapmasını haykıran bir alarmı andırıyordu. Ama Kate sanki felce uğramıştı; tüm bedeni merhametli bir uyuşuklukla tutulup kalmış gibiydi.

Sersemliğin ilk dalgası onu ezip geçmişti. Destek almak için kapının çerçevesine tutunarak yere çömeldi. Tüm tıp eğitimi, yıllardır yaptığı onca kanlı çalışma, tamamen fiziksel olan tepkisini engelleyememişti. Birden, kendi kalbinin sert atışları arasında acımasız ve düzensiz diğer bir ses işitti. Nefes alıyordu. Ama bu kendisi değildi.

Odada bir başkası vardı.

Oturma odasının aynasında anlık bir hareket dikkatini çekti. İşte, adamın yansımasını da o zaman gördü. Gömme dolaplardan tekinin arkasına sinmişti ve aralarında en fazla üç metre vardı.

Aynadan birbirlerini aynı anda gördüler. O kısacık anda, adamın gözlerinin yansıması onunkilerle buluştuğunda, Kate o çukur gözlerde kendisini yanma çağıran bir karanlık görür gibi oldu. Bu, kurtuluşu olmayan bir uçurumdu.

79

Adam sanki konuşmak istercesine ağzım açtı ama tek bir kelime dahi çıkmadı; sadece, tıpkı bir engerek yılanının sokmadan önce verdiği uyarıyı andıran esrarengiz bir tıslama.

Kate delicesine ayağa fırladı. Kaçmak için arkasını dönerken, gözlerinin önünden geçen oda dayanılmaz bir yavaşlıkta döndü. Koridor önünde, sanki sonsuzluğa ulaşmak istermiş gibi uzanmaktaydı. Kendi çığlığının duvarlarda yankılandığını işitti; bu ses ayaklarının altından akıp giden hol kadar gerçek

Oz Büyücüsü

dışıydı.

Diğer uçta merdiven aralığına açılan kapı vardı. Bu takip edebileceği tek mantıklı kaçış rotasıydı. Asansörü bekleyecek zamanı yoktu.

Bir koşu açılan demir parmaklıklara gidip, kapıyı beton merdiven aralığına doğru iterek açtı. Henüz bir kat inmişti ki, yukarıdaki kapının tekrar açıldığını ve çarparak kapandığını işitti. Yine o tıslamayı duydu; kulaklarında bir şeytanın fısıltısı kadar korkunçtu.

Altıncı kat sahanlığında tökezledi ve kapıya tutundu. Kilitliydi. Çığlık atıp yumrukladı. Onu birilerinin duyacağı kesindi! Birileri mutlaka yardım çağrısına yanıt verecekti!

Ayak sesleri bıkıp usanmadan, gürültülü bir şekilde merdivenleri dövüyordu. Kate daha fazla bekleyemedi; koşmaya devam etmeliydi.

Bir sonraki sahanlığa doğru koşturdu ve beşinci katın- kine atladı. Ayak bilekleri inanılmaz derecede ağrıyordu. Gözyaşları içinde kapıya atılıp yumruklamaya başladı yine.

80

Kilitliydi.

Adam hemen arkasındaydı.

Takip eden sahanlığa ve ardından da bir sonrakine uçarcasına indi. Çantası omzundan fırlayıp düştü ama almak için duramazdı. Üçüncü kat sahanlığına doğru hızla savrulurken, ayak bileği ağrıdan zonklamaya başlamıştı. Bu da mı kilitliydi? Hepsi birden mi? Zihni zemin kata, orada, dışarıda ne olduğuna odaklandı. Park alanı mı vardı? Çıkmaz bir sokak mı? Yarın sabah cesedini orada mı bulacaklardı?

Yoğun panik, bir sonraki kapıya insanüstü bir kuvvetle asılmasına sebep oldu. İnanılır gibi değil; kapı açıktı! Tökezleyerek çıkınca kendini araba garajında buldu. Bir sonraki adımını düşünecek zamanı yoktu; körü körüne kendini gölgelerin arasına attı. Tam merdiven aralığının kapısı ardına kadar tekrar açılmıştı ki, bir kamyonetin arkasına daldı.

Ön lastiğin yanma çömelerek ayak seslerini dinledi ama kendi kanının kulaklarında yarattığı gümbürtü haricinde hiçbir şey duyamıyordu. Saniyeler geçti, sonra da dakikalar. Adam neredeydi? Kovalamaktan vazgeçmiş miydi? Vücudu araca o kadar sıkı yapışıktı ki, çelik aksam

Oz Büyücüsü

kalçasına batıyordu. Ama hiç acı hissetmiyordu; tamamıyla hayatta kalmaya odaklanmıştı.

Yerde bir çakıl tıkırdadı, bu beton garajda bir tabanca sesi gibi yankılandı.

Kate kaynağın yerini tespite çalıştı ancak sesler aynı anda birkaç yerden birden geliyor gibiydi. Defol git! diye haykırmak istedi. Yüce Tanrım, lütfen çekip gitsin...

81

Yankı yerini tam bir sessizliğe bırakarak şiddetini yitirdi. Ama Kate onun varlığını, kendisine gittikçe yaklaştığını hissedebiliyordu. Adamın sesinin neredeyse, Senin için geliyorum. Senin için..., diye fısıldadığını işitebiliyordu.

Eğer yaklaşıyorsa, onun nerede olduğunu bilmeliydi.

Lastiğe yapışarak, kafasını yavaşça hareket ettirdi ve aracın altından baktı. Gördüğü şey tamamen dehşete kapılmasına sebep oldu.

Adam aracın diğer tarafındaydı ve arkaya doğru ilerliyordu. Ona doğru.

Kate ayağa fırlayıp bir tavşan gibi koşmaya baladı. Park halindeki araçlar tamamen bulanıklaşmıştı. Çıkış rampasına doğru atıldı ama çömelmekten sertleşen bacakları yeterince hızlı hareket etmeyi reddediyordu. Adamın arkasından geldiğini işitebiliyordu. Rampa gözüne hiç bitmeyecekmiş gibi göründü; dönüyor, dönüyor, her bir kavis onu kaldırıma düşüp kalmakla tehdit ediyordu. Adamın ayak sesleri yaklaşmıştı. Hava, boğazını yakarak, ciğerlerine büyük bir hızla girip çıkıyordu.

Sonunda, umutsuzca yapılan son bir atakla, en sonuncu dönemeci de aldı. Rampadan çıkmış, kendisine doğru yaklaşan bir arabanın ön farlarını gördüğünde artık çok geçti.

Ön camın gerisinde kısa bir an için iki yüzün olduğunu fark etti; bu bir erkek ve bir de kadındı, ağızları ardına kadar açıktı. Kaputa vurduğunda parlak bir ışık çaktı; sanki gözlerinde yıldızlar uçuşuyordu. Sonra ışık kayboldu ve hiçbir şey göremez oldu. Karanlığı bile.

82

BEŞİNCİ BÖLÜM

KOMİSER MUAVİNİ BROPHY, vıcık vıcık bir mendile doğru hapşırırken,

Oz Büyücüsü

“Mango mevsimi,” dedi. “Alerjilerimin zirve yaptığı an.” Burnunu sildi, ardından denercesine etrafı kokladı; genzinde yeni ancak saptanmamış bir tıkanıklık var mı, kontrol ediyor gibiydi. Sanki etrafındaki dehşet verici manzaranın farkında değildi. Cesetler, kan sıçramış duvarlar, sürekli olarak koşturan laboratuvar teknisyeni ordusu... Brophy hapşırma krizlerinden birine kapıldığında, sinüslerinin kötü durumunun haricinde hiçbir şeyle ilgilenmiyordu.

Teğmen Francis “Pokie” Ah Ching, ortağının burun çekişlerini işitmeye alışmıştı. Arada sırada bu alışkanlık faydalı oluyor, Brophy’nin hangi odada olduğunu kolayca anlayabiliyordu. Yapması gereken tek şey adamın burnunu takip etmekti.

O burun, hâlâ bir mendile sarılı halde, ölen kadının yatak odasına girip kayboldu. Pokie dikkatini tekrar, bilgileri kaydettiği spiralli not defterine verdi. On yedisi cinayet masasında olmak üzere, toplam yirmi altı yıllık polislik hizmeti süresince edindiği kendisine özgü bir tarzda, hızla not aldı. Sekiz sayfa apartman dairesinin değişik odalarının çizimle- riyle doldurulmuştu, bunlardan dördü sadece oturma odasına aitti. Çizimleri basit ve kabataslak fakat tam yerindeydi. Ceset şurada. Devrilen eşyalar burada. Kan her yerde.

Herkesçe M. J. olarak bilinen ve çilli yüzüyle küçük bir çocuğu andıran adli tabip, cesedi incelemeye girişmeden önce son bir kez etrafı gözden geçiriyordu. Üzerinde her zamanki kot pantolonu ve spor ayakkabıları vardı - bu, bir doktor için özensiz bir giyim tarzıydı ancak onunki gibi bir uzmanlık alanında, hastaların bundan şikayet etmesi beklenmezdi. Odayı turlarken, bir yandan da elindeki kayıt cihazına gördüklerini aktarıyordu.

“Üç duvarda arteriyel fışkırmadan kaynaklanan lekeler var, bir metre yirmi santim ila bir buçuk metre yüksekliğe kadar çıkıyor... Oturma odasının doğu ucunda, cesedin bulunduğu yerde, büyük bir kan gölü var... Kurban kadın, sarışın, otuz ila kırk yaşları arasında, yüzükoyun yatar halde bulundu, sağ kolu kafasının altına doğru kıvrılmış, sol kolu uzatılmış... Herhangi bir el ya da kol incinmesi saptanmadı.” M. J. yere çömeldi. “Yer yer morluklar gözlemlendi. Hımm.” Kaşlarını çatarak kurbanın çıplak koluna dokundu. “Belirgin vücut soğuması. Saat şu anda 12:15.” Kayıt cihazını

Oz Büyücüsü

kapattı ve kısa bir an için sessiz kaldı.

Pokie, “Ters bir şeyler mi var M.J.?” diye sordu.

“Ne?” Kafasını kaldırıp baktı. “Ah, hayır sadece düşünüyordum.”

84

“Ön görüşün ne?”

“Bir bakalım. Sanki şahdamanna, çok keskin bir bıçakla tek bir derin yarık açılmış gibi görünüyor. Ve çok hızlı bir işmiş. Kurban kendisini korumak için kolunu havaya kaldırmaya dahi fırsat bulamamış. Onu morgda yıkadıktan sonra daha yakından inceleyebileceğim.” Ayağa kalktığında Pokie kadının tenis ayakkabılarının kana bulandığını gördü. O ayakkabılar kim bilir kaç suç mahallinde gezinmişti? Benimkiler kadar çok değildir, diye düşündü sonra. Düşünceli bir tavırla, “Kesik şahdamarı,” dedi. “Bu sana bir şey hatırlatıyor mu?”

“Benim de aklıma ilk bu geldi. Birkaç hafta önceki adamın adı neydi?”

“Tanaka. Onun da şahdamarı kesilmişti.”

“Evet, o. O da en az bunun kadar kanlı bir vakaydı.” Pokie kısa bir an için düşündü. “Tanaka doktordu,” dedi. “Ve bu da...” Başını eğip cesede baktı. “Bu da bir hemşire.”

“Hemşireydi.”

“İnsanı düşündürüyor.”

M.J. laboratuvar çantasını hızla kapattı. “Bu şehirde çok sayıda doktor ve hemşire var. Bu ikisinin sonunda benim masamda buluşmuş olması, birbirlerini tanıdıkları anlamına gelmez.”

Yatak odasından çıkan Brophy’den gürültülü bir hapşırık yükseldi. “Şifonyerinde San Francisco’ya bir uçak bileti buldum. Gece yansı uçuşu.” Saatine baktı. “Biraz önce kaçırdı.”

85

*Tess Gerritsen*Bir uçak bileti. Hazırlanmış bir bavul. Demek ki Ann Richter şehirden gitmek üzereydi. Neden?

Pokie bu soru üzerine kafa patlatarak daireyi bir kez daha turladı, odalara tek tek girip çıktı. Banyoda, laboratuvar teknisyenlerinden birini eğilmiş, lavaboyu mikroskobik incelemeye tabi tutarken buldu.

“Burada kan izleri var efendim. Görünüşe bakılırsa katiliniz ellerini

Oz Büyücüsü

yıkamış.”

“Öyle mi? Soğukkanlı biriymiş. Herhangi bir parmak izi var mı?”

“Orada burada birkaç tane. Ama çoğu eski, büyük olasılıkla kurbana ait.. Artı giriş kapısının kulpundan alınmış yeni bir dizi iz mevcut. Tanığınıza ait olabilir.”

Pokie başını sallayarak onayladı ve oturma odasına geri döndü. Son kozları buydu. Tanık. Her ne kadar sersemlemiş ve acılar içinde olsa da, ambulans ekibini 710 numaralı dairedeki dehşet manzarasına yönlendirmeyi başarabilmişti bu tanık.

Dolayısıyla Pokie’nin iyi bir gece uykusu çekmesini de engellemişti.

Brophy’ye baktı. “Doktor Chesne’nin çantasını henüz bulamadın mı?”

“Merdiven arasında, düşürdüğü yerde yok. Birisi almış olmalı.”

Pokie bir an için sessiz kalıp, kadınların çantalarında taşıdığı şeyleri şöyle bir düşündü: cüzdan, ehliyet, ev anahtarları.

Not defterini büyük bir hızla kapattı. “Brophy?”

“Efendim?”

“Doktor Chesne’nin hastane odasında yirmi dört saat güvenlik bulundurulmasını istiyorum. Hem de hemen. Lobide de bir adam dursun. Ayrıca kadının nasıl olduğunu öğrenmek için arayan herkesin kaydının da tutulmasını talep ediyorum.”

Brophy şüpheci göründü. “Hepsinin birden mi? Ne kadar süreyle?”

“Hastanede olduğu sürece. O şu anda kolay bir hedef.”

“Bu adamın onun peşinden hastaneye geleceğini gerçekten düşünüyor musunuz?”

“Bilmiyorum.” Pokie iç çekti. “Karşımızda ne olduğunu bilmiyorum. Ama elimde birbirinin benzeri iki cinayet var.” Not defterini sert bir tavırla cebine attı. “Ve o kadın bizim tek tanığımız.”

PHIL GLICKMAN her zamanki gibi yine masasına kurulmuş, çene çalıyordu.

Bir Cumartesi sabahıydı. David’in rahatsız edilmeden çalışabildiği, masasını kaplayıp yutacakmışçasına tehdit eden kâğıtların tümünü toparlayabildiği tek günüydü. Ama bugün, tek başına olmak yerine,

Oz Büyücüsü

Glickman'ı bulmuştu. Genç ortağı her ne kadar zeki, agresif ve esprili olsa da, aynı zamanda sessiz kalmaktan inanılmaz derecede aciz bir tipti. David adamın uykusunda bile konuşuyor olabileceğinden şüpheleniyordu.

"Dolayısıyla dedim ki, 'Doktor, şimdi siz bana kulağa giden damarın orta toplardamardan daha önce koptuğunu mu söylüyorsunuz?'Adam bocaladı tabii, sonra da, 'Ah, öyle mi dedim? Hayır, tabii ki tam tersi!' dedi. Çok sağlam bir darbeydi, anlayacağın." Glickman muzafferane bir tavırla, yumruğunu hızla avucuna indirdi. "Bam! îşi bitti ve bunun da farkında. Biz sadece anlaşma önerisi aldık. Hiç fena değil, ha?" David'in donuk kafa onayı karşısında, Glickman kendisini son derece hayal kırıklığına uğramış gibi hissetti. Ama hemen ardından neşelenip, "O'Brien davası nasıl gidiyor? Pes etmeye hazırlar mı?" diye sordu.

David başını salladı. "Eğer Kate Chesne'yi tanıyorsam, hayır."

"Ne, kadın salak mı?"

"İnatçı. Bilgiç."

"Taşıdığı beyaz önlükle uyum içinde bir durum." David parmaklarını saçlarının arasında yorgun argın dolandırdı. "Umarım bu dava mahkemeye gitmez."

"Bu tıpkı kafeste tavşan vurmak gibi bir şey olacak. Kolay iş."

"Çok kolay."

Glickman ayrılmak için dönerken güldü. "Bu seni daha önce hiç rahatsız ediyor gibi değildi."

David, Peki, neden şimdi rahatsız ediyor? diye endişelendi.

O'Brien davası tıpkı kucağına düşen bir elma gibiydi.

Yapması gereken tek şey, birkaç kâğıt dosyalamak, birkaç tehditkâr ifade yayınlamak ve elini çekini almak için uzatmaktı. Yani şampanya patlatsa yeriydi, ama o muhteşem bir Cumartesi sabahı, etrafta canı sıkkın dolaşıyor, tüm bu olanlardan dolayı kendisini ahlaksız hissediyordu.

Esneyerek arkasına yaslandı ve gözlerini ovaladı. Berbat bir gece olmuş, yatağında dönüp durmuştu. Rüyalarla boğuşmuştu - rahatsız edici rüyalar; yıllardır görmediği türden rüyalar.

Bir kadın vardı rüyasında. Gölgelerin arasında hareketsiz, sessiz dikiliyordu, yüzü bir pencerede puslu ışıkta hayal meyal görünüyordu. îlk

başta bunun eski karısı Linda olduğunu düşündü. Ama bu kadında doğru olmayan bir şeyler vardı; onun kafasını karıştıran bir şeyler. Kadın, tıpkı ormanda duran bir geyik gibi, hareketsiz dikiliyordu. David onu soymak için büyük bir istekle uzandı, ama elleri akıl almaz bir şekilde beceriksizdi; öyle ki telaş içinde kadının düğmelerinden tekini kopartmıştı. Kadın güldü. Bu, David'e bren- diyi anımsatan leziz, gırtlaksı bir sesti.

İşte, onun Linda olmadığını o an fark etti. Kafasını kaldırınca, Kate Chesne'nin yeşil gözleriyle karşılaştı.

Aralarında tek bir kelime edilmedi, sadece bakıştılar. Ve bir temas yaşandı: kadının parmakları David'in yüzünden aşağı nazikçe kaydı.

Uyandığında arzudan sırılsıklam olmuştu. Yeniden uyumayı denedi. Aynı rüya tekrar tekrar yinelendi. Şimdi bile, sandalyesine gömülüp arkasına yaslanmış, gözlerini kapa

mışken, onun yüzünü gayet iyi görebiliyor, o tanıdık acıyı yine hissedebiliyordu.

Düşüncelerini gerçekliğe yöneltirken, bedenini pencereye doğru zorla sürüdü. Bu saçmalıklar için çok yaşlıydı. Ayrıca rakibiyle girilecek bir gönül ilişkisinin hayalini kurmayacak kadar da kıdemli ve zekiydi.

Lanet olsun, ofisine sürekli çekici kadınlar gelip duruyordu. Ve sık sık da, içlerinden biri, gücü kuvveti yerinde her erkeğin farkına varabileceği türden bir işaret mutlaka veriyordu. Bunun için başını hafifçe eğmesi, kalçasını çekici bir şekilde atması yeterliydi. David bundan her zaman h4z almış fakat hiç ayartılmamıştı; müvekkilleriyle yatmak onun hizmet listesine dahil değildi.

Kate Chesne ise tek bir sinyal bile göndermemişti. Aslına bakılırsa, tıpkı David'in doktorlara karşı hissettiği gibi, o da açıkça avukatlardan nefret etmekteydi. Peki, öyleyse neden ofisine giren onca kadın arasından, onu düşünmeden edemiyordu?

Göğüs cebine uzanıp gümüş kalemi çıkarttı. Birdenbire bunun bir kadının kendisi için almayacağı türden bir şey olduğu düşüncesi belirdi kafasında. Yoksa bu bir erkek arkadaşın hediyesi mi? diye merak etti ve hissettiği ani kıskançlık sancısıyla şaşkına döndü.

Oz Büyücüsü

Kalemi geri vermeliydi.

Bu düşünce daha belirir belirmez zihnini hareketlendirdi. Mid Pac Hastanesi sadece birkaç blok ötedeydi. Eve giderken uğrayıp kalemi bırakabilirdi. Çoğu doktor Cumartesi sabahı viziteye çıktığı için Kate'in de orada bulunma şansı çok yüksekti. Onu tekrar görme ihtimali, içinde garip bir beklenti ve çekinme karışımı his doğurdu. Midesi de, gençken bir kıza çıkma teklif etmek için cesaretini toplarken yaşadığı gibi köpürmekteydi. Bu çok kötü bir işaretti.

Ama bu fikri bir türlü akimdan çıkaramıyordu.

Kalem, elektrik verilmiş bir tel gibiydi. Bunu tekrar cebine attı ve kâğıtlarını büyük bir aceleyle evrak çantasına doldurmaya başladı.

On beş dakika sonra, hastanenin lobisine girmişti bile. Dahili telefonlara gidip operatöre ulaştı.

David, "Doktor Kate Chesne'ye ulaşmaya çalışıyorum," dedi. "Binada mıdır?"

"Doktor Chesne mi?" Bir sessizlik yaşandı. "Evet, sanıyorum hastanede. Kim arıyor?"

Tam adını vermeye hazırlanıyordu ki, bunu bir daha düşündü. Kate arayanın o olduğunu bilseydi, kesinlikle yanıt- lamazdı. David, kesin kararını verdikten sonra, "Ben bir arkadaşıyım," diye yanıtladı.

"Lütfen bekleyin."

Sıkıcı bir bekleme müziği çalmaya başladı; büyük olasılıkla cehennem asansörlerinde de böyle müzikler çalıyordu. Kendini, parmaklarıyla sabırsızca telefon kulübesine vurur halde buldu ve onu tekrar görmeye ne kadar istekli olduğunu fark ederek şaşırdı.

Aniden telefonu kapatarak, Delirmiş olmalıyım, diye düşündü. Ya da bir kadın arkadaş edinmeye fena halde ihtiyacı

vardı. Belki ikisi de doğruydu.

Kendinden iğrenmiş halde, oradan gitmek için dönmüştü ki, o anda yolunun çok etkileyici görünümlü iki polis tarafından kapatıldığını gördü.

İçlerinden biri, "Bizimle gelmenizin bir mahzuru var mı?" diye sordu.

David, "Aslına bakılırsa," diye karşılık verdi, "var." Polis, oldukça net bir

Oz Büyücüsü

şekilde, “O zaman izninizle konuyu farklı bir şekilde dile getireyim,” dedi.

David kuşkucu bir tavırla gülmekten kendini alamadı. “Ben ne yaptım çocuklar? Arabayı yolun ortasına rii bıraktım? Annelerinizi mi aşağıladım?”

Onu iki kolundan birden sıkı sıkı kavrayıp, lobiden yönetim kanadına doğru sürüklemeye başladılar.

“Bu bir tutuklama falan mı?” diye sordu. Polisler yanıtlamadı. “Hey, beni haklarım konusunda bilgilendirseniz iyi olur bence.” Bilgilendirmediler. “Tamam,” diye ekledi. “O zaman belki de sîzleri haklarım konusunda benim aydınlatma zamanım gelmiştir.” Hâlâ yanıt yoktu. Çaresiz, son kozunu oynadı. “Ben avukatım!”

Konferans odasına doğru yönlendirilirken, “Aferin sana!” türünden sert bir yanıt aldı.

“Siz de beni herhangi bir suçlama olmaksızın tutukla- yamayacağınızı kesinlikle biliyorsunuz!”

Kapıyı hızla ardına kadar açtılar. “Biz sadece emirleri uyguluyoruz.”

“Kimin emirlerini?”

Yanıt tanıdık bir sesten geldi: “Benim emirlerimi.” David dönüp sesin geldiği yere baktığında, başsavcılıkta geçirdiği günlerden bu yana görmediği bir yüzle karşı karşıya geldi. Cinayet Masası Dedektifi Pokie Ah Ching’in yüz hatları ırkların tipik bir karışımıydı: Göz çevresi Çinli, iri alt çene kemiği Portekizli, esmerliği Polinezyalıydı. Belinin aşırı derecede kalınlaşması dışında, birlikte çalıştıkları son günden bu yana geçen sekiz yıl içinde pek değişmemişti. Hatta, her ne kadar öndeki o düğmelerin uzunca bir süredir kapanmadığı belli olsa da, aynı eski konfeksiyon polyester takım elbisesi üzerindeydi.

Pokie, “Bu Davy Ransom değil mi?” diye homurdandı. “Ağımı attım, sen çıktın.”

David, çekip kolunu kurtararak, “Evet,” diye söylendi. “Yanlış balık.”

Pokie iki polise de başını salladı. “Sorun yok.” Memurlar geri çekildiler. Kapı daha kapanır kapanmaz, David bağırdı: “Burada neler oluyor?”

Yanıt olarak, Pokie ileri doğru yürüdü ve David’e uzun, tartıp biçen bir bakış attı. “Serbest meslek iyi para kazandırıyor olmalı. Kendine şık, yeni bir takım elbise almışsın. Pahalı ayakkabılar. Hımm. İtalyan hem de. İyi

kazanıyorsun ha, Davy?"

"Şikayetim yok."

Pokie masanın ucuna oturup kollarım kavuşturdu. "Pekâlâ, bu nasıl bir şey, yani güzel, yeni bir ofiste çalışmak? Eski hamamböceklerini özlemiyor musun?"

93

"Ah, ne demezsin."

"Sen ayrıldıktan bir ay sonra teğmen oldum."

"Tebrikler."

"Ama hâlâ o eski takım elbiseyi giyiyorum. Aynı eski arabayı kullanıyorum. Ya ayakkabılar?" Tek ayağını ileri doğru uzattı. "Tayvan yapımı."

David'in sabrı tükenmek üzereydi. "Bana ne olup bittiğini anlatacak mısın, yoksa tahmin mi etmem gerekiyor?"

Pokie sigarasını almak için ceket cebine uzandı; her zaman içtiği o ucuz markaydı, bir tane yaktı. "Kate Chesne'nin arkadaşı mısın?"j

David konunun böyle aniden değişmesine şaşırmıştı. "Onu tanıyorum."

"Ne kadar tanıyorsun?"

"Birkaç kez konuştuk. Ona kalemini geri vermek için geldim."

"O zaman onun dün gece Acil'e getirildiğini bilmiyorsun? Travma servisinde yatıyor."

"Ne?"

Pokie hemen, "Ciddi bir durum yok," dedi. "Hafif bir sarsıntı. Birkaç çürük. Bugün taburcu edilecek."

David'in boğazı birdenbire düğümlendi. Pokie'nin, sigarasından uzun, keyifli bir nefes çekişini seyretti afallamış bir halde.

Pokie, "Bu komik bir durum," dedi, "Diyorsun bu dava sonsuza kadar açık kalacak, tozlanıp gidecek. Tek bir ipucu olmadığı gibi dosyayı kapatmanın da bir yolu yok. Ama son

94

ra, birdenbire, pat! Şans yüzümüze gülüyor."

David boğuk bir sesle, "Kadına ne olmuş?" diye sordu.

"Yanlış zamanda yanlış yerdeymiş." Dışan uzun bir duman üfledi. "Dün,

Oz Büyücüsü

çok kötü bir manzarayla karşılaştı."

"Yani... onun bir tanık olduğunu mu söylüyorsun? Neye tanıklık etti?"

Pokie'nin yüzü, aralarında hâlâ duran dumanın gerisinde ifadesizdi. "Cinayete."

KATE ODASININ KAPALI KAPISININ GERİSİNDEN, kalabalık hastanenin gürültüsünü işitebiliyordu: çağrı sisteminin telsizleri cızırdıyor, telefonlar çalıyordu. Bütün gece bu sesleri duymaktan gerilmişti; bunlar ona yalnız olmadığını anımsatmıştı. Ancak şimdi, güneş, yatağının karşısından içeri süzülür ve üzerine büyük bir bitkinlik çökerken, sonunda uykuya dalabilmişti. Kapının ilk çalmışını ya da kapının gerisinden ona seslenildiğini duymadı. Kapının ardına kadar açıldığını ancak aniden içeri giren hava akımının sayesinde anlayabilmişti. Hayal meyal, birisinin yatağına doğru yaklaştığını hissetti. Sadece gözlerini açmak bile tüm gücünü bir anda tüketti. Uykulu bir bulanıklık perdesinin gerisinden Da- vid'in yüzünü gördü.

Hafif bir öfke hissinin su yüzüne çıkmaya çabaladığını fark etti. Bu kadar zayıfken, bu kadar savunmasızken, Da- vid'in bu şekilde özeline girmeye hiç hakkı yoktu. Ona ne söylemesi gerektiğini biliyordu, ancak dermansızlık onun son duygu kaynaklarım da kuruttuğu için, tek bir kelime dahi sarf edemedi.

David de öyle. Sanki ikisi de dilini yutmuştu.

Kate, "Bu hiç adilce değil Bay Ransom," diye fısıldadı. "Düşen bir kıza bir tekme de siz..." Başka tarafa dönerek, çarşaflara manasız bir bakış attı. "Şu kullanışlı kayıt cihazınızı unutmuş gibi görünüyorsunuz. O olmadan ifade alamazsınız. Yoksa cihazı cebinizde mi saklı..."

"Kes şunu Kate. Lütfen."

Kate anında sessiz kaldı. Ona ilk defa adıyla hitap etmişti. Aralarında dile getirilmeyen engellerden tyri biraz önce ortadan kalkmıştı ve Kate bunun sebebini bilmiyordu. Bildiği tek şey onun orada olduğu, Kate'e tıraş losyonunun kokusunu alabileceği, bakışlarındaki sıcaklığı hissedebileceği kadar yakın durduğuydu.

"Buraya... hazır düşmüşken bir tekme de ben atayım diye gelmedim." İç çekerek, "Sanıyorum burada hiç olmamam gerekirdi. Ancak olan biteni

duyduğumda, düşünebildiğim tek şey…" diye ekledi.

Kate başını kaldırıp baktığında, onu kendisini sessizce inceler halde buldu. İlk defa, gözüne o kadar da ciddi ve teh- ditkâr görünmemişti. Kendi kendine onun düşman olduğunu; bu ziyaretin, sebebi her ne olursa olsun, aralarında hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini anımsatmak zorunda kaldı. Ama o an için hissettiği şey tehdit altında olduğu değil, korunduğuydu. Kate her ne kadar David'in varlığının inanılmaz derecede farkında olsa da, şimdi hissettiği, onun hükmeden fiziki varlığından daha öte bir şeydi; adamın sessiz bir kuvvet aurası vardı. Yetkinlik. Keşke David onun avukatı olsaydı; keşke hakkında kovuşturma açmak için değil de onu savunmak için tutulsaydı. David Ransom'm kendi tarafında olması durumunda tek bir savaşı bile kaybetmek imkânsız gibiydi.

Kate, "Düşünebildiğiniz şey neydi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

David hareketlenerek, beceriksizce duvara doğru döndü. "Üzgünüm. Uyumana izin vermeliyim."

"Neden geldiniz peki?"

David durdu ve utangaç bir tavırla güldü. "Neredeyse unutuyordum. Bunu iade etmeye geldim. İskelede düşürmüşsün."

Kalemi Kate'in avucuna bıraktı. Kate hayret içinde, kaleme değil, David'in ellerine baktı. İri, güçlü eller. Bu parmakların saçlarında dolaşması nasıl bir his yaratırdı acaba?

"Teşekkürler," diye fısıldadı.

"Duygusal bir değeri var mıydı?"

"Hediyeydi. Bir erkekten, benim..Boğazını temizleyerek gözlerini uzaklara çevirdi ve "Teşekkürler," diye tekrarladı.

David bunun artık çıkıp gitmesi için verilen bir işaret olduğunu anlamıştı. O günlük sevap hakkını doldurmuştu; şimdi aralarında süregelen sohbeti sonlandırma zamanıydı. Ama gizli bir güç elini, uzanıp bir sandalye çekmeye zorluyor gibiydi. Bunu yaptı da; sandalyeyi yatağın yanma çekip oturdu.

Kate'in saçları yastığa saçılmıştı, yanaklarından biri çirkin bir morluğa bürünmüştü. David onun canını yakmayı deneyen adama karşı içgüdüsel bir öfke dalgası hissetti. Bu duygu tamamen beklenmedikti ve özellikle de

Oz Büyücüsü

şiddetiyle şaşırtmıştı onu.

Söyleyecek başka bir şey bulamayarak, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Kate hafifçe omuz silkti. "Yorgun. Izdıraplı." Durdu ve hafifçe gülümseyerek, "Hayatta kaldığım için de şanslı," diye ekledi.

David'in bakışları yanağındaki çürüğe kayınca Kate otomatikman yüzünde bu kadar açıkça görünen şeyi saklamak için uzandı. Sonra elini yavaşça yatağa geri bıraktı. David bunun çok üzücü bir hareket olduğunu düşündü; kadın sanki kurban olmaktan, bu zalim şiddet işaretini taşımaktan utanıyordu.

Kate, "Bugün en çekici günlerimden birinde değilim kesinlikle," dedi.

"İyi görünüyorsun Kate. Gerçekten." Bu belki de söylenebilecek en aptalca şeydi ama ciddiydi. "Çürük iyileşecek. Önemli olan senin güvende olman."

"Öyle miyim?" Kapıya baktı. "Orada bütün gece bir koruma görevlisi oturdu. Onu düydum, hemşirelerle gülüşüyordu. Onu neden oraya koyduklarını çok merak ediyorum doğrusu..."

"Eminim, sırf ihtiyatlı olmak içindir. Hiç kimsenin seni rahatsız etmemesi için."

Kate ona kaşlarını çatarak baktı; aniden kafası karışmıştı. "Peki, siz onu geçerek içeri nasıl girdiniz?"

"Ben Teğmen Ah Ching'i tanıyorum. Yıllar önce birlikte çalıştık. Ben başsavcılıktayken."

"Siz mi?"

David gülümsedi. "Evet. Vatandaşlık görevimi yaptım. Adilik eğitimimi aldım. Köle yevmiyesiyle."

"O zaman Ah Ching'le konuşmuşsunuzdur. Yani, olan bitenler hakkında, öyle değil mi?"

"Bana senin bir tanık olduğunu söyledi. İfadenin, elindeki dava için hayati olduğunu dile getirdi."

"Size Ann Richter'in beni aramaya çalıştığını söyledi mi? Öldürülmeden hemen önce. Kayıt cihazıma bir mesaj bıraktı."

"Ne hakkında?"

Öz Büyücüsü

“Ellen O’Brien.”

David duraksadı. “Bunu bilmiyordum.”

“O bir şeyler biliyordu Bay Ransom. Ellen’in ölümüne dair bir şeyler. Ama bunu bana söyleme şansı olmadı.” “Mesaj neydi?”

“ ‘Onun neden öldüğünü biliyorum.’ Kullandığı kelimeler tam olarak buydu.”

David ona baktı. Yavaş yavaş, istemeden, kendisini o yeşil gözlerin tılsımına daha da fazla kapılıyor gibi hissetti. “Bu bir anlam taşımıyor olabilir. Belki de sadece ameliyatta neyin ters gittiğini fark etmiştir…”

“Kullandığı kelime neden ’di. ‘Onun neden öldüğünü biliyorum.’ Bu Ellen’in ölümünün bir sebebi, bir - bir amacı olduğunu vurguluyor.”

“Ameliyat masasında cinayet mi?” David başını iki yana salladı. “Haydi canım.”

Kate kafasını başka yöne çevirdi. “Kuşkucu davranacağınızı tahmin etmeliydim. Böyle bir şey sizin şu değerli davanızı mahveder, öyle değil mi? Yani hastanın bir cinayete kurban edildiğinin kanıtlanması.”

“Polis ne düşünüyor?”

Kate hüsran içinde ona bakarak, “Bunu nasıl bilebilirim ki?” diye sordu. Sonra, yorgun bir ses tonuyla, “Arkadaşınız Ah Ching kesinlikle bir şey anlatmıyor. Yaptığı tek şey, elindeki o not defterine sürekli olarak bir şeyler karalamak. Belki de bunun yersiz olduğunu düşünüyordur. Ya da kafa karıştırıcı herhangi bir şey dinlemek istemiyordur.” Bakışları kapıya yöneldi. “Dışarıdaki şu muhafızı düşündüm de. Belki de olan biten başka şeyler vardır. Bana söylemeyeceği şeyler…” Kapı tıklatıldı. İçeri taburcu belgeleriyle bir hemşire girdi. David, Kate’in doğrulup oturuşunu ve itaatkâr bir şekilde her bir kâğıdı imzalayışını seyretti. Kalem, parmaklarının arasında titriyordu. David onun, ofisine büyük bir öfkeyle giren kadınla aynı kişi olduğuna inanmakta zorlandı. O gün Kate’in güçlü iradesinden, azminden etkilenmişti.

Şimdi de korunmasızlığı onu aynı tarzda etkiliyordu. Hemşire dışarı çıktıktan sonra Kate tekrar yastıklarının arasına gömüldü.

David, “Gidecek bir yerin var mı?” diye sordu. “Yani,

Oz Büyücüsü

buradan çıktıktan sonra?"

"Arkadaşlarımın... neredeyse hiç kullanmadıkları bir yazlıktan var. Deniz kıyısında." İç çekti ve dalgın dalgın pencereden dışarı baktı. "Keşke şimdi orada olsaydım."

"Orada yalnız mı kalacaksın? Güvenli olacak mı ki?" Kate yanıtlamadı. Sadece pencereden dışarı bakmakla yetindi. Onu o evde, tek başına, korunmasız düşünmek Da- vid'i rahatsız etti. Ama bir an önce kendine, onunla bir ilişkisinin olmadığını anımsatması gerekiyordu. Bu kadına bulaşmanın çılgınlık olacağını kabul etmek zorundaydı. Bırak onunla polis ilgilensin; nasıl olsa, Kate onların sorumluluğu altında.

Gitmek için ayağa kalktı. Kate orada öylece kaldı; yatağa gömülmüş, kollarını, kendini korumak ister gibi göğsünde kavuşturmuştu. David odadan çıkarken Kate'in arkasından, hafif sesle, "Bir daha kendimi güvende hissedeceğimi hiç sanmıyorum," dediğini duydu.

ALTINCI BÖLÜM

SUSAN SANTINI, KATE'LE BİRLİKTE dolambaçlı Kuzey Kıyısı otobanında ilerlerken, "Küçücük bir yer," diye açıkladı. "Kesinlikle süslü falan değil. Sadece birkaç yatak odası var. Mutfağı kesinlikle antika. Hatta tarih öncesinden kalma. Ama hoş ve sıcaktır. Ve dalgaların sesini duymak da çok güzel..." Otobandan çıkarak sık çalılıkların arasından uzanan toprak yola döndü. Denize doğru hoplaya zıplaya ilerlerken lastiklerinden koyu kızıl bir toz bulutu yükseldi. "Görünüşe bakılırsa burayı şu günlerde pek de sık kullanmamışız, içimizden birinin sürekli olarak görev başında olması gerekiyor. Bazen Guy burayı satmaktan bahsediyor. Ama ben bunu aklımdan bile geçirmiyorum. Buna benzer cennet noktalarını bulabilmek artık pek mümkün değil." Lastikler çakıl garaj yolunda gürültü çıkarttı. Bir dizi yüksek ağacın altında, küçük kulübe bakımsız bir bebek evinden başka bir şeye benzemiyordu. Yıllardır maruz kaldığı güneş ve rüzgâr, döşeme tahtalarının renklerini soluk bir yeşile dönüştürmüştü. Çatı, kahverengi çam iğnelerinin ağır-

lığı altında bel vermiş gibi duruyordu.

Oz Büyücüsü

Kate aşağı indikten sonra kısa bir an için ağaçların altında dikilip, dalgaların kumun üzerinde çıkarttıkları hışırtıyı dinledi. Öğlen güneşinin altında, deniz ışıl ışıl ve şaşırtıcı bir mavilikteydi.

Susan, kumsalın ilerisinde, kumda neşeyle dans eden oğlu William'i işaret ederek, "İşte oradalar," dedi. Oğlan bir orman cini gibi hareket ediyor, uzun kollarını büyük bir incelikle sallıyor, kafası gülerken bir ileri bir geri eğilip kalkıyordu. Üzerine bol gelen şort mayosu cılız kalçalarına zor bela tutunmaktaydı. Gökyüzünün ışıltısıyla çevrelenmiş bir halde, ağaçların arasındaki ince bir daldan, tek bir göz kır- pışla ortadan kaybolabilecek hayali bir yaratıktan başka bir şeye benzemiyordu. Yanında ufak tefek, genç bir kadın bir havluya oturmuş, elindeki derginin sayfalarını ilgisizce çevi- riyordu.

Susan, "Bu Adele," diye fısıldadı. "Onu bulmak için bir sürü ilan vermek, yirmi bir mülakat yapmak zorunda kaldık. Ama onun da bu işte başarılı olabileceğini düşünmüyorum. Beni aslı endişelendirense, William'm ona daha şimdiden bağlanmaya başlamış olması."

William onları fark edince durup el salladı. "Merhaba anne!"

Susan, "Merhaba hayatım!" diye seslendi. Sonra Kate'in koluna dokundu. "Kulübeyi senin için havalandırdık. İçeride seni bekleyen kahve de olmalı."

Ahşap basamakları tırmanarak mutfak verandasına çık

tılar. Sineklik teli açılırken gıcırdadı. İçeriye yıpranmışlığın küflü kokusu hakimdi. Pencereden süzülen güneş ışığı, sararmış linolyum yerlerde boğukça ışıldıyordu. Mavi seramik tezgâhın üstünde küçük bir saksı Afrika menekşesi durmaktaydı. Duvarlara rastgele tuhaf resimler bantlanmıştı: mavi ve yeşil dinozorlar, kırmızı çöp adamlar, çeşitli renk ve tanımlanamaz türlerde hayvanlar ve her birinin altında da ressamın adı vardı: William.

Susan, duvardaki telefonu işaret ederek, "Acil durumlar olur diye telefon hattını kestirmedik," dedi. "Buzdolabını ağzına kadar doldurdum. Aslına bakılırsa sadece temel şeyler. Guy bana arabanı yarın alabileceğimizi söyledi. Bu da sana adam gibi bir market alışverişi yapma şansı sağlayacaktır." Mutfağı hızla şöyle bir dolaştı, çeşitli dolapları işaret etti, tabak çanağın, kapların yerlerini gösterdi. Sonra Kate'i eliyle çağırarak yatak odasına

götürdü. Pencereye doğru yürüyüp beyaz dantel perdeyi açtı. Kızıl saçları, içeri dolan güneş ışığıyla parladı. “Bak Kate. İşte, sana söz verdiğim manzara burada.” Pencereden dışarı, denize sevgiyle baktı. “Biliyor musun, insanların her gün böyle bir manzaraya bakma şansları olsa, kesinlikle bir psikiyatriste ihtiyaç duymazlardı. Eğer güneşin altında uzanabilir, dalgaların ve kuşların seslerini duyabilirlerse...” Dönüp Kate’e gülümsedi. “Ne düşünüyorsun?”

“Bence...” Kate cilalı ahşap yerlere, ince perdelere, pencereden ışıldayarak içeri süzülen tozlu, altın rengi ışığa baktı. Sonra da gülümseyerek, “Bence buradan ayrılmayı hiç iste-

raeyeceğim,” diye karşılık verdi.

Verandada gürültülü ayak sesleri işitildi. Susan, sinek- likli kapı çarpılarak kapatılırken dönüp arkasına baktı. “îşte huzur ve sessizliğin sonuna geldik.” Derin bir iç geçirdi.

Mutfağa geri döndüklerinde küçük William’ı mutfak masasına topladığı çalı çırpıyı dizerken kendi kendine şarkı söyler halde buldular. Çıplak omuzları güneş yağıyla ışıl ışıl parıldayan Adele de ona bir bardak elma suyu doldurmaktaydı. Tezgâhın üzerinde, her tarafına kum bulaşmış bir *Vogue* vardı.

William, yeni toplanan hâzinesini gururla işaret ®derek, “Bak anne!” diye haykırdı.

Susan, uygun bir şekilde dehşete düşerek, “Aman tanrım, ne koleksiyon ama!” dedi. “Bunca sopayla ne yapacaksın?”

“Bunlar sopa değil. Kılıç. Canavarları öldürmek için.” “Canavarlar mı? Ama hayatım, sana söyledim. Canavar diye bir şey yok.”

“Evet, var.”

“Baban onların hepsini hapse attı, hatırladın mı?” “Hepsini değil.” Büyük bir özenle, masaya ince bir dal daha yerleştirdi. “Onlar çalıların arasında saklanıyorlar. Dün gece bir tanesinin bağırdığını duydum.”

Susan sakin bir tavırla, “William,” dedi. “Ne canavarı?” “Çalıların arasında. Dün gece, söyledim ya.”

“Ah.” Susan, Kate’e bilgiç bilgiç gülümsedi. “Sabahın ikisinde bu yüzden yatağımıza süzüldü.”

Oz Büyücüsü

106

Adele meyve suyu bardağını oğlanın yanına bıraktı. “İşte William. Senin…” Kaşlarını çattı. “Cebindeki de ne öyle?”

“Hiçbir şey.”

“Kımıldadığını gördüm.”

William onu duymazdan gelip meyve suyundan koca bir yudum aldı. Cebi yeniden kımıldadı.

“William Santini, onu bana ver.” Adele elini uzattı.

William yalvaran gözlerini yüksek mahkemeye, yani annesine çevirdi. Annesi başını üzgün bir tavırla salladı. William iç çekerek cebine uzandı, kımıldanmaya sebep olan şeyi çıkarttı, Adele’in eline bıraktı.

Kadının çığlığı ürkütücüydü. Kendisini büyük bir hızla fırlatıp özgürlüğüne kavuşan kertenkele, kuyruğunu arkasında, Adele’in avucuna bırakmıştı.

William, “Tüyüyor!” diye haykırdı.

Bunu odadaki herkesin yerde delicesine emeklemesi takip etti. Bahtsız kertenkele sonunda tekrar yakalanıp bir çay fincanının içine kapatıldığında, hepsi de gülmekten nefes nefese ve halsiz kalmışlardı. Kızıl saçları darmadağın olan Susan mutfağın zeminine yığıldı, bacakları iki yana gelişi-güzel açıktı.

Buzdolabına yaslanarak, “İnanamıyorum,” diye inledi. “Mini minnacık bir kertenkeleye karşı üç yetişkin kadın. Beceriksiz miyiz, neyiz?”

William annesine doğru yürüdü ve güneşin kızıl saçlarında yarattığı ışıltıya baktı. Sessiz bir büyülenme içinde,

107

kurtulmuş saç tutamlarından birine doğru uzandı, bunların parmaklarının üzerinden yavaşça kayıp gitmesini seyretti. “Benim annem,” diye fısıldadı.

Susan gülümsedi. William’m yüzünü avuçlarının arasına alarak dudaklarından kibarca öptü. “Bebeğim.”

DAVID, “BANA HİKÂYENİN TÜMÜNÜ ANLATMADIN,” dedi. “Şimdi hiç bahsetmediğin kısmını bilmek istiyorum.” Pokie Ah Ching, Big Mac’inden kocaman bir ısırık alıp, uzun süredir hiçbir şey yememiş bir adamın

Oz Büyücüsü

hiddeti^/le çiğnedi. Çenesindeki sos damlasını elinin tersiyle silerek, “Anlatmadığım bir şeyler olduğunu düşünmene sebep olan şey de ne?” diye homurdandı.

“Bu davaya çok miktarda insan gücü ayırdın. Odanın dışındaki şu muhafız. Lobiyi gözetleyen polisler. Büyük bir şeylerin peşindesin.”

“Evet. Bir katilin.” Pokie sandviçinden bir salatalık turşusu dilimi çıkartıp, bunu bıkkın bir suratla peçete öbeğinin üzerine attı. “Hem bu sorular da ne demek oluyor? Başsavcılıktan ayrıldığını sanıyordum.”

“Bu, merakımdan da vazgeçtiğim anlamına gelmiyor, öyle değil mi?”

“Merak mı? Bu kadar basit mi?”

“Kate benim arkadaşım...”

“Saçma!” Pokie ona suçlayan bir bakış attı. “Sen benim hiç soru sormadığımı mı düşünüyorsun? Ben dedektifim

Davy. Ve onun senin arkadaşın olmadığını da biliyorum. Kate sadece senin davalarından birinde sanık, o kadar.” Homurdandı. “Sen ne zamandır karşı tarafla ahbaplık kuruyorsun?”

“O’Brien’m hakkında anlattıklarına inanmaya başladığımdan beri. İki gün önce bana o kadar komik bir hikâyeyle geldi ki gülerek onu ofisimden kovdum. Elinde, kulağa kesinlikle paranoyakçaymış gibi gelen ipe sapa gelmez bir savunmanın dışında tek bir kanıt yoktu. Sonra şu hemşirenin, Ann Richter’in boğazı kesildi. Şimdi şüphelenmeye başladım. Ellen O’Brien’m ölümü görev ihmali miydi? Yoksa cinayet mi?”

“Cinayet ha?” Pokie omuz silkti ve hamburgerinden bir ısırık daha aldı. “Eğer öyleyse bu artık benim davam olur, senin değil.”

“Bak, ben bu olayın görev ihmali olduğuna dair bir dava açtım bile. Eğer cinayet olduğu netlik kazanırsa, bu - kaybedilecek zaman bir yana - fena halde can sıkıcı bir durum olur. Dolayısıyla, jürinin önüne çıkmadan ve kendimi salak durumuna düşürmeden önce gerçekleri duymak istiyorum. Bana karşı samimi ol Pokie. Eski günlerin hatırına.”

“Duygusal saçmalıkları bir tarafa bırak Davy. İşten ayrılan sensin. O yüklü maaş çeki karşı konulamayacak kadar iyiydi herhalde. Bir de bana bak. Hâlâ buradayım.” İteleyerek çekmecelerden tekini kapattı. “Eşya olarak

Oz Büyücüsü

adlandırdıkları bu ıvır zıvırla bir arada."

"Gel, bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Benim işten ayrıl

109

mamın parayla uzaktan yakından alakası yoktu."

"O zaman neden ayrıldın?"

"Kişisel bir meseleydi."

"Tabii. Söz senden açıldığında, her şey kişisel oluyor zaten. Hâlâ bir midye kadar içine kapalısın, öyle değil mi?" "Davadan bahsediyorduk."

Pokie arkasına yaslanıp bir süre onu inceledi. Ofisinin açık kapısından, dışarıda yaşanan kızılca kıyamet sesi akıp girdi - yüksek sesler, çalan telefonlar, takırdayan daktilo makineleri. Kent merkezindeki bir polis istasyonunda sıradan bir akşam. Pokie bıkkın bir şekilde ayağa kalkıp, offc kapısını savurarak kapattı. "Pekâlâ." Sandalyesine geri dönerek iç çekti. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Detayları."

"Biraz daha daraltalım."

"Ann Richter cinayetinde bu kadar önemli olan ne?" Pokie masasındaki karman çorman kâğıt yığınının arasından bir dosya kaptı. Bunu David'in önüne doğru attı. "M.J.'in ön otopsi raporu. Bak bakalım."

Rapor üç sayfa uzunluktaydı ve her şey bütün çıplaklığıyla yazılmıştı. David her ne kadar beş yıl boyunca başsavcı vekilliği yapmış, buna benzer düzinelerce rapor okumuş olsa da, kadının ölümüne dair kaleme alman klinik detaylardan dolayı titremekten kendini alıkoyamadı.

Sol şahdamarı temiz bir şekilde kesilmiş... jilet keskinliğinde bir alet... Sağ şakaktaki kesik büyük olasılıkla kahve

110

sehpasına çarpmasından kaynaklanan ani darbeden dolayı... Duvarlara sıçrayan kan örgüsü bunları destekler nitelikte...

David ikinci sayfayı açarken, "M.J.'in insanın midesini bulandırma yeteneğini kaybetmediğini görüyorum," dedi. Orada okudukları kaşlarını çatmasına sebep olmuştu. "İşte, bu bulgu hiç de mantıklı değil. M. J. ölüm zamanından emin mi?"

"Sen M.J.'i tanıyorsun. Gözlemlenen morarmalar ve cesedin vücut

Oz Büyücüsü

sıcaklığı bu teorisini destekliyor.”

“Neden katil, kadının boğazını kessin ve ardından da üç saat boyunca ortalıkta dolaşsın ki? Manzaranın tadını çıkartmak için mi?”
“Temizlenmek için. Kanıtlan yok etmek için.” “Kaybolan herhangi bir şey var mı?”

Pokie iç çekti. “Hayır. Sorun da bu. Para ve mücevherler oracıkta, açıkta duruyordu. Katil hiçbirine dokunmamış.” “Ya cinsel istismar?”

“Bundan da eser yok. Kurbanın elbiselerine el sürülmemişti. Ve cinayet de çok ehil bir şekilde gerçekleştirilmiş. Eğer heyecan yaşamak için böyle bir işe girişmiş olsaydı, acele etmezdi diye düşünüyorum. Ona birkaç çığlık daha attırırdı.”

“Yani şimdi elinizde hunharca işlenmiş bir cinayet var ama sebebi belli değil. Başka?”

“Otopsi raporuna bir kez daha göz at. Bana M.J.’in yara hakkında yazdıklarını oku.”

111

“ ‘Kesilmiş sol şahdamarı. Jilet keskinliğinde bir alet.’ ” Başını kaldırdı. “Yani?”

“Yani bunlar onun iki hafta önce, başka bir otopsi raporunda kullandığı kelimelerin tıpatıp aynısı. Sadece kurban erkekti. Henry Tanaka adlı bir kadın doğum uzmanı.”

“Ann Richter hemşireydi ama.”

“Doğru. Ve işin ilginç tarafı şu: Kadın ameliyathane ekibine katılmadan önce, doğum servisinde çalışıyormuş. Yani, Henry Tanaka’yı tanıyor olma şansı yüksek.”

David aniden olduğu yerde taş kesti. Kadın doğumda çalışan diğer bir hemşire gelmişti akima. Tıpkı Ann Richter gibi, şu anda ölmüş olan bir hemşire. “Bana şu kadın doğum uzmanından biraz daha bahset,” dedi.

Pokie sigara paketini ve kül tablasını çıkarttı. “Rahatsız olur musun?”

“Konuşmaya devam ettiğin sürece, hayır.”

Pokie, “Sabahtan beri bir tane tüttürmek için öldüm,” diye homurdandı. “Brophy etrafta dolaşıp lanet olası sinüslerinden şikayet ederken, yakamadım.” Çakmağı çaktı. “Pekâlâ.” Büyük bir minnettarlıkla havaya

Oz Büyücüsü

dumanını üflerken iç geçirdi. “Hikâye şöyle. Henry Tanaka’nın ofisi Liliha’daydı. Bilirsin, şu korkunç beton binada. İki hafta önce, ekibinden herkes çıktıktan sonra ofisinde kalmış. Birtakım evrak işlerini halletmesi gerektiğini söylemiş. Karısı da onun eve sürekli olarak geç geldiğini söylüyordu. Ama onu geceleri dışarıda tutan şeyin evrak işi olmadığını da ima etti.”

“Sevgili mi?”

“Başka ne olabilir ki?”

“Karısı isim verdi mi?”

“Hayır. Bunun hastanedeki hemşirelerden biri olduğunu tahmin ediyormuş. Her neyse, o gece saat yedi civan, iki bina sorumlusu, cesedini muayenehanelerden birinde bulmuş. O an için bunun bir eroinman tarafından uyuşturucu iğne temin etmek için yapıldığını düşünmüştük. Çünkü dolaptan eksilen ilaçlar vardı.”

“Uyuşturucu maddeler mi?”

“Hayır, onlar arka odada kilit altına alınmıştı. Katil beş para etmez şeyleri almıştı; bunlar insana sokakta tek kuruş kazandırmayacak türden şeylerdi. Adamın ya kafasının iyi olduğunu, ya da salak olduğunu düşünmüştük. Ama etrafta tek bir parmak izi bırakmayacak kadar da zekiydi. Her neyse, elimizde başka en ufak bir kanıt olmadığından, dava bir yerde duvara tosladı. Elimizdeki tek yol gösterici, bina sorumlularından birinin gördüğü bir şeydi. Adam binaya girerken, park alanına doğru koşturan bir kadın görmüştü. Yağmur çiseliyordu ve hava da neredeyse kararmıştı, dolayısıyla çok iyi görememişti. Ancak adam onun kesinlikle sarışın olduğunu söylemişti.”

“Kadın olduğundan emin mi?”

“Ne, peruklu bir adamdan mı şüpheleniyorsun?” Pokie güldü. “Bu aklıma gelmemişti. Olur olur.”

“Peki, araştırmalarının sonucunda ne çıktı?”

“Pek fazla bir şey değil. Etrafa sorduk, tek bir isme bile ulaşamadık. Gizemli sarışının dikkati dağıtmak için ortaya

Oz Büyücüsü

atılan bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştık. Sonra Ann Richter öldürüldü." Sustu. "O sarışındı." Sigarasını söndürdü. "Kate Chesne bizim ilk büyük fırsatımız oldu. Şimdi en azından adamımızın neye benzediğini biliyoruz. Ressamların robot çizimleri Pazartesi gazetelerde yerini alacak. Belki birkaç isim öğrenmeye başlarız."

"Kate'i nasıl koruyacaksınız?"

"Onu Kuzey Kıyısı'nda sakladık. Birkaç saatte bir evinin önünden ekip arabası geçecek."

"Bu kadar mı?"

"Onu orada kimse bulamayacaktır."

"Bir profesyonel bulabilir."

"Ne yapayım? Sabit bir muhafız mı ayarlayayım?" Masasında yığılı duran kâğıt kümesini işaret etti. "Şu dosyalara bak Davy! Boğazıma kadar boka batmış haldeyim. Kapıdan içeri ceset yuvarlanmadığı tek bir gece olursa kendimi şanslı addediyorum."

"Profesyoneller arkalarında tanık bırakmazlar."

"Ben onun profesyonel olduğundan emin değilim. Ayrıca, burada nasıl imkânsızlıklar içinde çalıştığımızı da biliyorsun. Şu döküntüye bir bak." Masaya tekme attı. "Yirmi yıllık ve her yanını kurtlar yiyip bitirdi. Şu lanet olası bilgisayardan bahsetmeye gerek bile yok. Hâlâ parmak izlerini hızlı bir kimlik belirleme için Califomia'ya göndermem gerekiyor!" Bıkkın bir halde, yirmi yıllık sandalyesine geri gömüldü. "Bak Davy. Onun güvende olacağından oldukça eminim. Bunu sana garanti etmek isterdim. Ama işler nasıl yürür,

bilirsin."

David, Evet, diye düşündü. Bilirim. Polislerin çalışmalarına ilişkin bazı şeyler hiç değişmeyecekti. Çok fazla talep vardı ama bütçe yeterli değildi. Kendi kendine, bu davayla tek bağının, davacıyı temsil etmek olduğunu anımsatmayı denedi; bu soruları sormak onun göreviydi. Davasının yeni olayların ışığında ufalanıp gitmeyeceğinden emin olmalıydı. Ama düşünceleri sürekli olarak dönüp dolaşıp yalnız başına, savunmasız bir halde hastane yatağında oturan Kate'e odaklanıyordu.

Oz Büyücüsü

David adamın düşüncesine güvenmek istedi. Pokie Ah Ching'le birlikte, adamın genelde işinin ehli bir polis olduğunu görecek kadar uzun bir süre çalışmıştı. Ama aynı zamanda en iyi polislerin bile hata yaptığının farkındaydı. Ne yazık ki polisler ve doktorların ortak bir yanları vardı: ikisi de hatalarını saklarlardı.

KATE'İN SIRTINA EĞİMLİ BİR ŞEKİLDE düşen güneş, sıcaklığıyla onu huzursuz bir uykuya sürükledi. Dalgalar ayaklarına çarpar, rüzgâr kitabının sayfalarını karıştırırken, yüzü kollarına yaslanmış bir halde yatmaktaydı. Tek rahatsızlığın kuşların ağız dalaşı ve ağaçların hışırtısından kaynaklandığı ıssız kumsalda, dünyadan saklanabileceği mükemmel yeri bulmuş gibiydi. İyileşebileceği yeri.

Bir iç geçirdi; hindistancevizi özlü güneş yağının kokusu burun deliklerini doldurdu. Yavaş yavaş, belli belirsiz bir açlıkla, saçlarında gezinen rüzgâr tarafından sarmalanıp uyandırıldı. Kahvaltıdan sonra hiçbir şey yememişti ve vakit neredeyse akşama dönmek üzereydi.

Ardından diğer bir sezgi aniden kendine gelmesine sebep oldu. Bu, artık yalnız olmadığı hissiydi. İzlendiği hissi. Bu o kadar netti ki, hızla arkasına dönüp baktığında David'in orada dikildiğini gördüğüne hiç de şaşırmadı.

Adamın üzerinde kot pantolon ve eski, pamuklu bir tişört vardı, kollarını sıcaktan dolayı yukarı sıvamıştı. Saçları rüzgârda dans ediyor, akşam güneşinin altında alev parçacıkları gibi parlıyordu. Tek bir kelime etmeden orad^ öylece dikildi; elleri ceplerindeydi, bakışlarıysa yavaşça Kate'in bedeninde dolanıyordu. Her ne kadar mayosu vücudunu ayrıntılı bir şekilde sergiliyor olmasa da, David'in gözlerindeki bir şeyler -cesaret, çekinmezlik- Kate'i kumun üzerinde yavaş yavaş soyuyor gibiydi. Kate'in tenini aniden bir sıcaklık bastı; güneşin sebep olamayacağı kadar derin ve kuvvetli bir ateş.

David, "Sen izlenip takip edilmesi zor bir kadınsın," dedi.

"İşte, saklanmanın temel hedefi de bu. İnsanlar seni bu- lamamalı."

David etrafına bakındı, gözleri ıssız çevreyi büyük bir hızla taradı. "Bu, yani ortada bu şekilde yatmak, o kadar da parlak bir fikir gibi görünmüyor."

"Haklısınız." Havlusunu ve kitabını alarak ayağa kalktı. "Burada, etrafta kimlerin dolaştığını bilemezsiniz. Hırsızlar.

Öz Büyücüsü

116

Katiller.” Havluyu ustaca omzuna atarak arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı. “Hatta belki de bir iki avukat.” “Seninle konuşmalıyım Kate.”

“Bir avukatım var. Neden onunla konuşmuyorsunuz?” “Bu O’Brien davasıyla ilgili…”

Omzunun üzerinden, “Bunu mahkeme salonuna saklayın,” diye beklenmedik bir karşılık verdi Kate. Sonra da onu kumsalda yalnız başına bırakarak ağır adımlarla uzaklaştı.

David, “Seni mahkeme salonunda göremeyebilirim,” diye bağırdı arkasından.

“Ne kadar yazık.”

Kate kulübeye ulaştığında David de ona yetişmişti, merdivenleri tırmanırken hemen arkasmdaydı. Kate sineklikli kapıyı adamın suratına kapanacak tarzda bıraktı.

David verandadan, “Ne dediğimi duydun mu?” diye bağırdı.

Kate, onun ağzından dökülen kelimelerin içlerinde barındırdığı gizli anlamla, mutfağın ortasında durdu. Yavaşça dönüp kapının gerisinden ona baktı. David ellerini kapının iki yanma yaslamış, büyük bir dikkatle onu seyrediyordu. “Mahkeme salonunda olmayabilirim,” dedi.

“Bu da ne demek oluyor?”

“Davayı bırakmayı düşünüyorum.”

“Neden?”

“İzin ver, içeri girip anlatayım.”

Kate, gözlerini ondan ayırmadan, sinekliği itip açtı. “Girin Bay Ransom. Sanırım konuşma zamanımız geldi.”

117

David mutfağa girip sessizce onu takip etti. Bir süre kahvaltı masasının yanında dikildi ve Kate’i seyretti. Kate’in çıplak ayakla dolaşıyor olması aralarındaki boy farkını iyice vurgulamıştı. David’in ne kadar uzun boylu ve leylek gibi olduğunu unutmuştu. Bacakları sanki sonsuzluğa doğru uzanıyor gibiydi. Kate onu daha evvel hiç takım elbisesiz görmemişti. Onu kot pantolonlu haliyle kesinlikle daha çok beğendiğine karar verdi. Kate, birdenbire, üzerinde elbisesinin olmadığını fark etti. Bu ve adamın gözlerinin

Oz Büyücüsü

onu mutfakta takip edişi rahatsızlık vericiydi. Rahatsız edici ve aynı zamanda da inkâr edilemez derecede heyecan verici. Tıpkı barut fıçısının yaninda çakılan bir kibrit kadar uyarıcı. Acaba David Ransom'ın tahrip gücü de o kadar yüksek miydi?

Gergin bir tavırla yutkundu. "Şey... benim giyinmem lazım. İzninizle."

Yatak odasına girip, eline gelen ilk temiz elbiseyi kaptı. Hindistan'dan ihraç edilen eften püften beyaz bir giysiydi bu. Telaş içinde kafasından geçirmeye uğraşırken neredeyse elbiseyi yırtacaktı. Kapının yanında durup kendisini ona kadar saymaya zorladı ancak ellerinin hâlâ titrediğini fark etti.

Sonunda mutfağa geri döndüğünde, onu hâlâ masanın yanında dikilir halde buldu. Tembel tembel Kate'in kitabını karıştırıyordu.

Kate, "Bir savaş romanı," diye açıkladı. "Çok iyi değil. Ama vakit öldürmeye yetiyor. Ki bu günlerde de yeterince vaktim var gibi görünüyor." Belli belirsiz bir hareketle sandalyeyi işaret etti. "Oturun Bay Ransom. Ben... ben kahve

yapayım." Çaydanlığı doldurup ocağın üzerine yerleştirmek her zamankinden zor gelmişti. Kate en ufak işleri yaparken dahi zorluk yaşadığını fark etti. İlk olarak kâğıt filtre kutusuna çarpıp lavaboya düşürdü. Sonra kahve artıklarını tezgâhın her bir yerine döktü.

David, onu yandan nazikçe iterek, "İzin ver, ben yapayım," dedi.

Kate, adam dökülen kahveyi silip temizlerken sessizce seyretti. Bedeni, ona yakınlığı ve etrafına yaydığı güç dalgası aniden çarpmıştı onu. Tıpkı beklenmedik bir cinsel arzu dalgası kadar dayanılmazdı bu. Titreyen bacaklarıyla masaya doğru yürüdü ve sandalyeye yığıldı.

David omzunun üzerinden, "Bu arada," dedi, "şu 'Bay Ransom'ı biraz kesebilir miyiz? Benim adım David."

"Ah. Evet. Biliyorum." Kate, sesindeki titreyişten nefret ederek, yüzünü buruşturdu.

David, Kate'in karşısındaki sandalyeye yerleştiğinde, mutfak masasının üzerinden gözleri eşit seviyede buluştu.

Kate, "Dün beni asmak istiyordun," dedi. "Fikrini değiştirmene sebep olan nedir?"

Öz Büyücüsü

David karşılık olarak, gömlek cebinden bir kâğıt parçası çıkarttı. Bu, yerel bir gazetede yayınlanmış bir haber maka- lesiydi. “Bu hikâye yaklaşık iki hafta önce Star-Bulletin ’de yayınlandı.”

Kate başlığı görünce kaşlannı çattı: *Honolulu’lu Doktor Boynu Kesilerek Öldürülmüş Halde Bulundu.* “Bunun olanlarla ne alakası var?”

“Kurban Henry Tanaka’yı tanıyor muydun?”

“Bizim kadın doğum ekibimizdeydi. Ama hiç birlikte çalışmadık.”

“Gazetedeki yara tanımlarına bir bak.”

Kate makaleye tekrar odaklandı. “Boyun ve sırtından aldığı yaralardan öldüğü söyleniyor.”

“Doğru. Çok keskin bir aletle açılan yaralar. Boyun tek bir kez kesilmiş, sol şahdamarı parçalanmış. Çok etkili. Çok ölümcül.”

Kate yutkunmayı denedi ve boğazının kavrulduğunu fark etti. “ Ann de böyle...”

David başıyla onayladı. “Aynı yöntem. Benzer sonuçlar.”

“Tüm bunları nereden biliyorsun?”

“Teğmen Ah Ching benzerlikleri hemen o an fark etmiş. Hastane odanın kapısına muhafızı da bu yüzden yerleştirmiş. Eğer bu cinayetler birbirleriyle bağlantılıysa, bu yaşananlarda sistematik, mantıksal bir şeyler varsa...”

“Mantıksal mı? Bir doktorun öldürülmesinde mi? Ya da bir hemşirenin? Bana sorarsan, bu daha çok bir psikopatın işine benziyor!”

“Bu, yani cinayet, garip bir şey. Bazen en ufak bir uyumu ya da sebebi olmuyor. Bazen ise yapılan eylem çok anlamlı gelebiliyor.”

“Birisini öldürmenin akla uygun bir sebebi olamaz!” “Böyle şeyler, sözüm ona mantıklı insanlar tarafından her gün yapılıyor. Ve çoğu da sıradan sebeplerden. Para.

Güç.” Duraksadı. Yumuşak bir ses tonuyla, “Ve ayrıca,” dedi, “tutku cinayetleri de var. Henry Tanaka’nın hemşirelerden biriyle ilişkisi olduğundan şüpheleniliyor.”

“Birçok doktorun gönül ilişkisi vardır.”

“Dolayısıyla pek çok hemşirenin de öyle.”

“Hangi hemşireden bahsediyoruz?”

Oz Büyücüsü

“Bunu bana senin söyleyebileceğini umuyordum.” “Üzgünüm ama genelde hastanedeki dedikodulardan uzak dururum.”

“Hastalarınla ilgili olsalar da mı?”

“Ellen’i mi kast ediyorsun? Ben bilemiyorum. Genelde hastalarımın özel yaşamlarını araştırmam. Tabii sağlıklarıyla ilgili olmadığı sürece.”

“Ama Ellen’in özel hayatı, sağlığıyla çok ilgili olabilir.” “Pekâlâ, o güzel bir kadındı. Eminim... hayatında erkekler vardı.” Kate’in gözleri bir kez daha önündeki makaleye kaydı. “Bunun Ann Richter’le ne alakası var ki?”

“Belki de yok. Belki her açıdan alakalı. Son iki hafta içinde, Mid Pac ekibinden üç kişi öldü. Bunlardan ikisi öldürüldü. Diğeri ameliyat masasında beklenmedik bir kalp durması yaşadı. Bunlar rastlantı mı?”

“Orası büyük bir hastane. Büyük bir ekibi var.”

“Ama bu üç kişi birbirini tanıyordu. Hatta birlikte bile çalışmışlardı.”

“Ama Ann ameliyat hemşiresiydi..

“Doğum servisinde çalışan bir ameliyat hemşiresi.” “Ne?”

“Sekiz sene önce, Ann Richter inanılmaz derecede zorlu bir boşanma süreci yaşadı. Davadan da önüne yığılmış bir kilometre yüksekliğindeki kredi kartı faturalarıyla çıktı. Kısa süre içinde yüklü miktarda nakit bulması gerekiyordu. Dolayısıyla ek bir işte çalıştı ve kadın doğum hemşiresi olarak görev yaptı. Gece vardiyasında. Bu, Ellen O’Brien’ınkiyle aynı vardiya. Anlaşılan birbirlerini tanıyorlardı. Tanaka, Richter, O’Brien. Ve şimdi hepsi de öldü.”

Kaynayan çaydanlıktan yükselen ıslık, sessizliği yırttı ama Kate yerinden hareket edemeyecek kadar uyuşmuştu. David ayağa kalkıp çaydanlığı ocaktan aldı. Kate bir süre onun fincanları yerleştirişini ve suyu dolduruşunu dinledi. Kahve kokusu, içinde bulunduğu ruh haline sızmayı başarmıştı.

Kate, “Bu çok garip,” dedi. “Ann’i neredeyse her gün kadın doğumda görürdüm. Okuduğumuz kitaplar ya da seyrettiğimiz filmler hakkında konuşurduk. Ama hiçbir zaman gerçek anlamda kendimizden bahsetmedik. O her zaman çok ketumdu. Neredeyse yanma yaklaşılamaz birisiydi.” “Ellen’in ölümüne nasıl bir tepki verdi?”

Oz Büyücüsü

Kate, her şey ters giderken, Ellen'in hayatı pamuk ipliğine bağlıyken, Ann'in nasıl bembeyaz kesilmiş bir suratla orada öylece, donmuş halde dikildiğini anımsadı; kısa bir an için sessiz kaldı. "Felç geçirmiş gibiydi. Ama hepimiz allak bullak olmuştuk. Sonra hastalanıp eve gitti. İşe geri dönmedi. Onu en son o zaman gördüm. Yani canlıyken demek istedim..." David kahve fincanlarından birini önüne doğru kaydırırken sersemlemiş bir halde kafasını önüne eğdi.

"Bunu daha önce söyledin. Bir şeyler biliyor olmalıydı. Tehlikeli bir şeyler. Belki de hepsi birden biliyordu."

"Ama David, onlar hastanede çalışan sıradan insanlardı."

"Hastanelerde her şey olabilir. Uyuşturucu ilaç hırsızlığı. Sigorta yolsuzluğu. Yasa dışı gönül ilişkileri. Ve hatta, belki de cinayet."

"Eğer Ann tehlikeli bir şey biliyorduysa, neden polise gitmedi?"

"Belki de yapamadı. Belki kendi aleyhine tanıklık edilmesinden korkuyordu. Ya da başkasını korumaya çalışıyordu belki de."

Kate, ölümcül bir sır, diye düşündü. Bunu kurbanların üçü birden mi paylaşmıştı? Alçak sesle, "O zaman sen de Ellen'in öldürüldüğünü düşünüyorsun," dedi bir cesaretle.

"Bu yüzden buradayım. Bunun olup olmadığını bana senin söylemeni istiyorum."

Kate başmı şaşkınlık içinde salladı. "Nasıl yapabilirim?" "Tıp uzmanı sensin. Bunlar yaşandığında ameliyat oda- smdaydm. Böyle bir şey nasıl yapılabilir?"

"Bunu binlerce kez düşündüm."

"O zaman bir daha yap. Haydi Kate, düşün. Bunun cinayet olduğuna beni inandır. Bu davayı bırakmam gerektiğine ikna et beni."

David'in bu açık sözlü talebi ona tek bir alternatif bile bırakmamış gibi görünüyordu. Kate gözlerinin, ameliyatha

nedeki o ümitsiz anlara sebebiyet veren her bir olayı, her bir detayı anımsamak için hareketlendiğini hissetti. Her şeyin ne kadar yolunda gittiğini, anestezi verilişini, soluk borusunun yerleştirilişini anımsadı. Hazneleri ve hatları iki kez gözden geçirmişti; oksijenin uygun bir şekilde

Oz Büyücüsü

bağlandığını biliyordu.

David, “Evet?” diye ısrar etti.

“Aklıma hiçbir şey gelmiyor.”

“Haydi ama, yapabilirsin.”

“Bu her açıdan çok rutin bir uygulamaydı!”

“Ya ameliyat?”

“Hatasızdı. Guy ekibin en iyi cerrahıdır. Her neyse, ameliyata daha yeni başlamıştı. Henüz kas katmanına yeni gelmişti ki...” Kate bir an duraksadı.

“Ki ne?”

“O... o karın kaslarının çok sıkı olmasından şikayet etti. Onları toplamakta zorlanıyordu.”

“Sonra?”

“Sonra ben bir doz süksinilkolin enjekte-ettim.”

“Bu oldukça sıradan bir uygulama, öyle değil mi?” Kate başını sallayarak onayladı. “Hepsini bir anda verdim. Ama Ellen’de işe yaramamış gibi görünüyordu. Şırıngaya ikinci bir doz çekmek zorunda kaldım. Ann’e, bana başka bir şişe getirmesini söylediğimi anımsıyorum.”

“Sadece tek bir şişen mi vardı?”

“Genelde tepside birkaç tane bulundururum. Ama o sabah sadece bir tane vardı.”

“İkinci doz süksinilkolinin ardından ne oldu?”

“Birkaç saniye geçti. Belki on kadar. Ya da on beş. Ve sonra...” Kafasını yavaşça kaldırarak ona baktı. “Kalbi durdu.”

Birbirlerine bakakaldılar. Pencereden içeri süzülen günün son ışıkları mutfağı bir bıçak gibi kesiyordu. David, gözleri onunkilerden bir an olsun ayrılmaksızın, ileri doğru uzandı. “Eğer bunu ispatlayabilirsen...”

“Ama yapamam ki! O boş şişe, diğerleriyle birlikte doğruca çöp fırınına gitti. Hatta geride otopsi yapılabilecek bir ceset bile kalmadı.” Acınacak halde gözlerini uzaklara dikti. “Ah, o zeki biri David. Katil her kimse, ne yaptığını tam manasıyla biliyordu.”

“Belki de gereğinden fazla zekiydi.”

“Ne demek istiyorsun?”

Oz Büyücüsü

“Bilgili olduğu kesin. Ameliyatta vereceğin muhtemel ilaçları tam olarak biliyordu. Ve o şişelerden birine ölümcül bir şey enjekte etmeyi de başardı. Anestezi arabalarına erişme yetkisi olan kişiler kimler?”

“Arabalar ameliyathanede bırakılır. Sanıyorum hastanede çalışan herhangi biri onlara istediği an yaklaşabilir. Doktorlar. Hemşireler. Hatta temizlik görevlileri. Ama her zaman etrafta birileri vardır.”

“Ya geceleri? Hafta sonları?”

“Eğer planlanmış bir ameliyat yoksa sanıyorum sadece odayı kapatıyorlar. Ama orada acil durumlar için her zaman bir ameliyat hemşiresi olur.”

125

“Bu hemşire ameliyathanede mi durur?”

Kate çaresizce omuz silkti. “Ben orada sadece bir vakamız olduğunda bulunurum. Sakin bir gecede ne olur, en ufak bir fikrim bile yok.”

“Oda korumasız bırakılıyorsa, o zaman personelden her isteyen oraya rahatça girmiş olabilir.”

“O personelden birisi değildi. Ben katili gördüm David! Ann’in dairesindeki adam bir yabancıydı.”

“Suç ortağı olabilir. Hastaneden biri. Hatta belki de senin tanıdığın biri.”

“Gizli bir ittifak mı?”

“Cinayetlerin sistematik işleniş şekillerine bir bak. Sanki katilimizin - ya da katillerimizin - elinde bir tür liste mevcut. Benim sorum şu: Bundan sonra sıra kimde?”

Kahve fincanının tabağa vuruşuyla çıkan ses Kate’in yerinden sıçramasına sebep oldu. Kafasını önüne eğince, ellerinin titrediğini fark etti. Onun yüzünü gördüm, diye düşündü. Eğer elinde bir liste varsa, o listede benim adım da vardır.

Akşam iyiden iyiye alacakaranlığa bürünmüştü. Tedirgin bir tavırla ayağa kalkıp açık kapı girişine doğru yürüdü. Orada denize bakarak dikildi. Havada, sanki nefesini tutu- yormuşçasına bir dinginlik vardı.

Kate, “O orada bir yerlerde,” diye fısıldadı. “Beni arıyor. Ve ben onun adını dahi bilmiyorum.” David’in omzuna dokunan eli titremesine sebep oldu. Hemen arkasında dikiliyordu; o kadar yakındı ki Kate nefesini

Oz Büyücüsü

saçlarında hissediyordu.

126

"Sürekli olarak gözlerini görüyorum, aynadan bana bakıyor. Siyah ve çukur. Tıpkı şu posterlerdeki, açlıktan bir deri bir kemik kalmış çocuklar gibi..."

"O sana zarar veremez Kate. Burada yapamaz." Da- vid'in nefesi boynunu yalayınca bedeni ürperdi; ama bu kez korkudan değildi, cinsel açıdan uyarılmıştı. Ona bakmadan dahi, içten içe kaynayıp su yüzüne çıkan ihtiyacını hissedebiliyordu.

Birden tenini David'in nefesinden başka bir şey kavurmaya başladı; dudaklarıydı bu. David'in yüzü Kate'in saçlarının gür tutamları arasından kendisine yol açtıktan sonra, boynuna büyük bir arzuyla gömüldü. Sonra parmaklan, sanki Kate'in kendisinden uzaklaşacağından korkar gibi omuzla- rını yakaladı. Ama Kate bunu yapmadı. Yapamadı. Tüm bedeni onu delicesine istemekteydi.

David'in dudakları omzuna doğru kayarken arkalarında nemli, ılık bir iz bıraktı. Sonra çenesinin tenine sürtündüğünü hissetti.

David, Kate'i kendine doğru çevirdi. Daha döner dönmez, Kate onun dudaklannı kendisininkilerin üzerinde buldu.

Onun öpücüğünün gücü altında düştüğünü, derin ve dipsiz bir kuyuya yuvarlandığını hissetti; ta ki sırtı aniden mutfak duvarına hızla vurana kadar. David tüm bedeniyle onu oraya hapsetti. Kamı karma, beli beline bastırıyordu. Kate'in dudakları aralanınca David'in dili hızla içeri girdi, ağzını sanki kendisininmiş gibi dolaştı. David'in, bedeninin geriye kalanını da istediğinden en ufak bir şüphesi yoktu.

127

Kibrit çakılmıştı; barut fıçısı patlamak üzereydi ve o da beraberinde havaya uçacaktı. Kate kendisini ateşe isteyerek attı.

Tek bir kelime dahi edilmedi; sadece ihtiyaçların alçak, ağrılı inleyişleri vardı. İkisi de o kadar şiddetli, o kadar hızlı nefes alıp veriyordu ki, Kate'in kulakları başka bir şey duyamaz olmuştu. Telefonun çaldığını neden sonra işitti. Alev alev yanan zihni bunun ne olduğunu ancak art arda birkaç kez çaldıktan sonra fark edebildi.

Arzu tufanına karşı yüzmek için iradesinin tümünü zorlamak zorunda

Oz Büyücüsü

kaldı. Geri çekilmeye çalıştı. “Te-tel^fon…”

“Bırak çalsın.” David’in ağzı Kate’in boynuna doğru kaydı.

Ama zil sesi kulağı tırmalayarak, inatla, aciliyet hissiyle Kate’i rahatsız ederek devam etti.

“David. Lütfen…”

David ondan homurdanarak uzaklaştığında Kate gözlerindeki şaşkınlığı gördü. Bir an için birbirlerine baktılar, ikisi de biraz önce aralarında yaşananlara inanamıyordu. Telefon tekrar çaldı. Sonunda hislerini geri kazanıp kafası tekrar normal şekliyle çalışmaya başlayınca, kendisini zorlayıp mutfağın karşısına geçti ve ahizeyi kaldırdı. Boğazını temizleyerek, boğuk bir sesle, “Alo?” demeyi başardı.

O kadar sersemlemişti ki, hattaki sessizliği fark etmesi birkaç saniyesini aldı. “Alo?” diye tekrarladı.

Duyulamayacak kadar alçak bir ses, “Doktor Chesne?” diye fısıldadı.

“Evet?”

“Yalnız mısınız?”

“Hayır, ben… Kimsiniz?” Sesi, dehşetin parmaklan boğazını sıkarken aniden donup kaldı.

Bir sessizlik yaşandı. Bu o kadar uzun ve boş bir sessizlikti ki, kendi kalp atışlannı bile duyabiliyordu. “Alo? diye haykırdı sonunda. “Kimsiniz? ”

“Dikkatli ol Kate Chesne. Çünkü ölüm her yerde.”

YEDİNCİ BÖLÜM

AHİZE ELİNDEN KAYIP DÜŞTÜ, linolyum zemine çarptı. Dehşet içinde geriye doğru sendeleyerek tezgâha yaslandı. “Oydu,” diye fısıldadı. Sonra, korku dolu bir sesle haykırdı: “Oydu!"

David aniden yere, ahizeye doğru atıldı. “Kim o? Alo? Alo?" Lanet okuyarak ahizeyi yuvasına astı ve Kate’e döndü. “Ne dedi? Kate!” Omuzlarından yakalayıp salladı. “Ne dedi?”

“O… o dikkatli olmamı söyledi… ölüm her yerdeymiş…”

David, “Valizin nerede?” diye sordu.

“Ne?”

Oz Büyücüsü

“Valizin!”

“Yatak… yatak odası dolabında.”

David yatak odasına yürüdü. Kate de otomatik olarak onu takip etti ve valizini raftan sürükleyerek indirişini seyretti. “Her şeyini topla. Burada kalamazsın.”

Kate nereye gideceklerini sormadı. Sadece kaçması gerektiğini biliyordu; kulübede kalacağı her bir dakika daha fazla tehlike demekti.

Aniden oradan uzaklaşma gereksinimiyle hırslanarak eşyalarını toplamaya başladı. Gitme zamanı geldiğinde, kaçma dürtüsü o kadar güçlüydü ki, veranda basamaklarını uçarcasına inip David’in arabasına bindi.

David kontaktaki anahtarı çevirirken, Kate birdenbire aracın çalışmayacağı gibi çılgınca bir fikre kapıldı; tıpkı korku filmlerindeki talihsiz bir kurban gibi, oraya hapsolup kalacak, ölümle yüz yüze gelmeye mahkum olacaktı.

Ancak anahtarın daha ilk çevrilişiyle motor çal/ştı. David BMW’yi sert bir manevrayla çevirirken ağaçlar onlara doğru eğildi, dallan camlara vurdu. Kate lastikler kumda boşa dönünce diğer bir panik dalgası daha yaşadı. Sonra araba serbestçe yerinden fırladı. Toprak yola çıkarlarken ön farları titredi.

Kate, “Beni nasıl buldu?” dedi hıçkırıkların arasında.

“Benim merak ettiğim de bu.” Araba asfalt yola doğru savrulurken David gaz pedalını topukladı. BMW buna anında, onları otoyoldan aşağı savurup atan bir güç patlamasıyla tepki verdi.

“Burada olduğumu kimse bilmiyordu. Polis hariç.”

“O zaman bir bilgi kaçağı oldu demektir. Ya da…” - dikiz aynasına hızlı bir bakış attı - “takip ediliyordun.”

“Takip mi ediliyordum ?” Kate kafasını hızla çevirdi ama sadece lambalann loş ışığı altında parıldayan boş bir otoyolla karşılaştı.

David, “Seni kulübeye kim getirdi?” diye sordu.

Kate döndü, karanlıkta hafifçe parlayan David’in profiline odaklandı. “Arkadaşım… arkadaşım Susan’la birlikte geldik.”

Oz Büyücüsü

“Senin evine uğradınız mı?”

“Hayır. Doğrudan kulübeye geldik.”

“Ya elbiselerin? Onları nasıl aldın?”

“Onları ev sahibim valizime doldurup hastaneye getirmişti.”

“Adam belki de lobi girişini izliyordu. Senin taburcu edilmeni bekliyordu.”

“Ama bizi takip eden kimseyi görmedik.”

“Tabii ki görmediniz. İnsanlar bunu neredeyse hiç görmezler. Dikkatimizi normal olarak önümüzdeki şeylere, nereye gittiğimize odaklarız. Telefon numarana ise rehberden bakmış olabilir. Santini’lerin ismi posta kutusunda mevcut.” Kate, “Ama bu hiç mantıklı değil,” diye haykırdı. “Eğer beni öldürmek istiyorsa, neden bunu yapıp işini bitirmiyor? Neden beni telefonla arayarak tehdit ediyor?”

“Onun nasıl düşündüğünü kim bilebilir ki? Belki de kurbanlarını korkutmaktan heyecan duyuyordur. Belki de sadece senin polisle işbirliği etmeni engellemek istiyordur.”

“Yalnızdım. Bunu orada o anda yapabilirdi... kumsalda...” Kate orada neler olabileceğini düşünmemeye çalıştı ama kanının kumlara süzülüşünü gözünün önünden çıkarmayı başaramadı.

Yamacın tepelerinde evlerin ışıkları parlıyordu, hepsi de

ulaşılması imkânsız birer güvenli liman gibiydiler. Bunca karanlık içinde, acaba ona uygun bir barınak var mıydı? Arabanın koltuğuna yaslanıp, bu küçük güvenli kozadan hiç ayrılmak zorunda kalmamayı dileyerek, iyice gömüldü.

Gözlerini kapatarak kendini motorun homurtusuna, lastiklerin altından akıp giden yolun ritmine - gözünün önündeki kanla lekelenmiş hayalden kurtulmasını sağlayacak herhangi bir şeye - konsantre olmaya zorladı. BMW. Sürülebi- len en üst düzey makine, diye düşündü boş boş. İlanlar da öyle söylemiyor muydu? Yüksek teknoloji Alman mühendisliği. Klas, kesin performans. Tam David’in sahip olmasmı beklediği türden bir araba.

“... ve yeterince yer de var. Dolayısıyla ihtiyaç duyduğun sürece kalabilirsin.”

“Ne?” Kate afallamış bir halde dönüp ona baktı. David’in profili, gelip

geçen sokak lambalarının ışığı altında sert, kusursuz bir gölge halindeydi.

"İhtiyaç duyduğun sürece kalabilirsin dedim. Tamam, Ritz sayılmaz ama otelden daha güvenlidir."

Kate başım salladı. "Anlamadım. Nereye gidiyoruz." David ona baktı; konuştuğunda ses tonu garip bir şekilde duygusuzdu. "Benim evime."

DAVID, ÖN KAPIYI İTEREK, "Evim," dedi. İçerisi karanlıktı. Büyük salonun pencerelerinden içeri süzülen ay ışığı, cilalı ahşap zemini hafifçe aydınlatıyor, eşyaların koyu

renkli ve kocaman siluetlerini ortaya çıkartıyordu. David onu bir koltuğa götürdü ve nazikçe oturttu. Ardından, Kate'in ışığa ve sıcaklığa dair hissettiği umutsuz gereksinimi fark ederek, hızla odayı dolaşıp tüm lambaları yaktı. Kate hayal meyal bir şişenin şıngırtısını, dökülen bir şeyin sesini işitti. David geri döndüğünde ellerinin arasına bir bardak tutuşturdu.

"Şunu iç," dedi.

"Ne - nedir bu?"

"Viski. Haydi. Sert bir şey içebileceğini düşünüyorum."

Kate büyük bir yudum aldı; yakıcı acı anında gözlerini yaşartıverdi. "Muhteşem bir şey." Öksürdü.

"Evet. Gerçekten de öyle, değil mi?" David odadan çıkmak için döndüğünde Kate aniden mantıksız bir panik dalgasının kendini ele geçirdiğini hissetti.

"David?" diye seslendi.

David hemen o anda sesindeki korkuyu hissetti. Ona doğru dönerek, sakince konuştu: "Sorun yok Kate. Seni yalnız bırakmayacağım. Hemen yan tarafta, mutfakta olacağım." Gülümseyerek yüzüne dokundu. "Sen şu içkiyi bitir."

Kate korku içinde onun kapı eşiğinden çıkarak ortadan yok oluşunu seyretti. Ardından onun sesini duydu, telefonda birisiyle konuşuyordu. Polisle. Sanki şimdi yapabilecekleri bir şey varmış gibi. Bardağı iki eliyle birden kavrayarak, viskisinden zorla bir yudum daha aldı. Gözleri yaşlarla dolarken oda sanki etrafında dalgalanmaya başlamıştı. Bunlardan gözlerini kırpıştırarak kurtulduktan sonra yavaş yavaş etrafm-

Oz Büyücüsü

daki şeylere odaklandı.

Burası bir şekilde, her bir santimetrekaresiyle, bir erkeğin eviydi. Eşyalar sade ve kullanışlıydı, meşe zemin tek bir kilimle dahi süslenmemişti. Devasa pencereler sade beyaz perdelerle çerçevelenmişti ve hemen dışarıda, dalgakırana vuran dalgaların sesini işitebiliyordu. Doğanın şiddeti ne kadar yakın, ne kadar korkunçtu.

Ama insanın şiddeti, hiddeti kadar korkunç olması imkânsızdı.

DAVID TELEFONU KAPATTIKTAN SONRA soğukkanlılığını geri kazanmaya çalışarak mutfakta durdu. Kadın zaten yeterince korkmuştu; onun bu halini görmesi sadece her şeyin daha da kötüleşmesine sebep olurdu. Parmaklarını büyük bir hızla karışık saçlarının arasından geçirdi. Sonra derin bir nefes alıp mutfak kapısını iterek açtı ve tekrar salona girdi.

Kate hâlâ acınacak halde, koltuğa büzülmüş oturuyordu; elleri yarısı boş viski bardağının etrafına sıkı sıkı sarılmıştı. En azından yüzüne hafif bir renk gelmişti, fakat bu David'e kırağı kaplı bir gül yaprağını anımsatmanın ötesine geçmemişti. İhtiyacı olan şey, biraz daha viskiydi. David bardağı aldı, ağzına kadar doldurdu ve ellerinin arasına gerisin geri bıraktı. Kate'in teni buz gibiydi. İnanılmaz derecede sersemlemiş, savunmasız görünüyordu. Ellerini avuçlarının arasına alabilseydi, onu kollarının arasında ısıtabilseydi, belki de o

donmuş kol ve bacaklara biraz hayat aşılayabilirdi. Ama Da- vid bu ani isteğe teslim olmaktan korkuyor ve bunun çok daha imkânsız arzulara sebep olabileceğini biliyordu.

Dönüp kendisine de uzun bir bardak doldurdu. Şu anda Kate'in ondan ihtiyaç duyduğu tek şey korumaydı. Endişelerinin giderilmesiydi. Kendisiyle ilgilenilip kollamlacağm- dan, her ne kadar dünyası bir katilin ellerinde cehenneme dönüşmüş olsa da her şeyin hâlâ yolunda gittiğinden emin olmaya ihtiyacı vardı.

Viskisinden kocaman bir yudum çekti, sonra oturdu. Ka- te'in gerçekten ihtiyaç duyduğu şey, ayık bir ev sahibiydi.

Oz Büyücüsü

Omzunun üzerinden, “Polisi aradım,” dedi.

Kate’in yanıtı neredeyse ruhsuzdu.”Ne dediler?”

Omuz silkti. “Ne diyebilirler? Olduğunuz yerde kaim. Dışarı yalnız başınıza çıkmayın.” Kaşlarını çatarak bardağına bakıp, önceki düşüncelerini bir kenara itti ve pervasız bir tavırla viskinin geriye kalanını kafaya dikti. Şişe elinde koltuğa geri döndü, viskiyi kahve sehpasının üzerine bıraktı. Birbirlerinden sadece bir metre kadar uzakta oturmaktaydılar ancak sanki aralarında kilometrelerce boşluk var gibiydi.

Kate kımıldanıp mutfağa doğru baktı. “Benim... arkadaşlarım nerede olduğumu bilmiyorlar. Onları aramalıyım.”

“Bu konuda endişelenme. Pokie onlara senin güvende olduğunu söyleyecektir.” Kate’in halsiz bir şekilde tekrar koltuğa gömülüşünü seyretti. “Bir şeyler yemelisin,” dedi.

“Aç değilim.”

“Hizmetçi kadın harika spagetti sosu yapar.”

Kate tek omzunu havaya kaldırdı - sadece birini; sanki ikisini birden kaldırmaya yetecek kadar eneıjisi yokmuş gibi.

David ani bir hevesle, “Evet,” diye devam etti. “Bayan Feldman bazen bu zavallı, açlıktan kıvranan bekâr adama acır ve ona bir kap dolusu sos bırakır. Sarımsak. Taze fesleğen. Artı sağlıklı bir yudum şarap.”

Yanıt gelmedi.

“Onu tattırdığım her kadın, güçlü bir afrodizyak olduğuna yemin etti.”

Sonunda, her ne kadar küçük de olsa, Kate’in yüzünde bir gülümseme belirdi. “Bayan Feldman ne kadar ila yardımsever birisi böyle,” dedi.

“Benim doğru beslenmediğimi düşünüyor. Nedendir bilmem. Belki de çöp kutumda bulduğu tüm o donmuş hazır yemek tepsilerindendir.”

Bir gülümseme daha belirdi. David böyle devam ederse, en azından gelecek haftaya kadar Kate’ten bir kahkahanın dökülüvermesini sağlayabilirdi. Bu kadar berbat bir komedyen olması ne kadar da kötüydü. Her neyse, şartlar şaka yapılamayacak kadar korkunçtu zaten.

Kitap rafındaki saat yüksek sesle tıkırdıyordu; bu aralarında ne kadar uzun bir sessizlik yaşandığını hatırlatan rahatsız edici bir şeydi. Kate,

Oz Büyücüsü

pencereler ani bir rüzgârla sarsılınca, birdenbire gerildi.

"Sadece rüzgâr," dedi. "Buna alışacaksın. Bazen fırtınada tüm ev titrer ve sanki çatı uçup gidecekmiş gibi hissedersin." Kafasını kaldırıp gülümseyerek kirişlere baktı. "Burası

otuz yıllık. Aslına bakılırsa yıllar evvel yıkılmaya başlaması gerekirdi. Ama biz... burayı satın aldığımızda, görebildiğimiz tek şey olasılıklardı."

Kate sersem sersem, "Biz mi?" diye sordu.

"O zamanlar evliydim."

"Ah." Hafifçe kımıldandı, sanki ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. "Demek boşandın."

David başını sallayarak onayladı. "Yedi yıldan biraz daha uzun bir süre evli kaldık - hiç de fena değil. Özellikle böyle bir devirde." Kısa, neşesiz bir kahkaha attı. "Eski basmakalıp sözlerin tam aksine, bizi bitiren diğer bir gönül ilişkisi değil, daha çok bezginlikti. Fakat..." diyerek iç geçirdi, "... Linda ve ben hâlâ arkadaşız. Hem de çoğu boşanmış çiftin dile getirebileceklerinden daha fazla. Hatta yeni kocasını seviyorum bile. Harika bir adam. Ona çok düşkün, özenli. Sanırım bu benim sahip olmadığım bir şeydi..." Gözlerini uzaklara çevirdi, rahatsız olmuştu. Kendisi hakkında konuşmaktan nefret ediyordu. Kendini teşhir edilmiş hissediyordu. Ama en azından bu küçük sohbet iş görmekteydi. Kate'i hayata geri döndürüyor, korkuyu zihninden uzaklaştırıyordu. David hemen, "Linda şimdi Portland'da," diye devam etti. "Bir bebekleri olacağını duydum."

"Sizin çocuğunuz olmadı mı?" Bu şüphesiz, doğal bir soruydu ama David onun bunu sormamış olmasını dilerdi. Başını hafifçe salladı. "Bir oğlumuz oldu."

"Ah. Şimdi kaç yaşında?"

"O öldü." Sesi ne kadar da ifadesiz çıkmıştı. Sanki No-

ah'ın ölümü hava durumu kadar sıradan bir konuydu. David, Kate'in dudaklarında yerlerini almaya başlayan sorulan çoktan görmeye başlamıştı. Ve tabii anlayış ifadelerini. Bu ondan istediği son şeydi. Bu tür ifadeleri, kendisine hayatının sonuna kadar yetecek miktarda duymuştu.

Öz Büyücüsü

Konuyu değiştirerek, “Pekâlâ, her neyse,” dedi. “Bana yeniden doğmuş bir bekâr demek yanlış olmaz. Hoşuma da gidiyor. Sanırım bazı erkekler evliliğe uygun değiller. Ve bu kariyerim açısından da harika bir durum. Dikkatimi dağıtıp beni çalışmaktan uzak tutacak hiçbir şey yok, ki bu günümüzde büyük bir artı gibi görünüyor.”

Lanet olsun. Kate ona hâlâ o soru dolu gözlerle bakmaktaydı. Bunları, konuyu bir kez daha değiştirerek uzaklaştırmaya çalıştı.

Hemen, “Ya sen?” diye sordu. “Hiç evlendin mi?” “Hayır.” Kate, sanki diğer bir yudum viskinin kazandıracağı faydaları tartarcasına, başını önüne eğdi. “Bir süre bir erkekle yaşadım. Aslına bakılırsa, Honolulu’ya gelme sebebim odur. Ona yakın olmak.” Acı acı güldü. “Sanıyorum dersimi de aldım.”

“Ne dersi?”

“Yani aptal adamların peşine takılmamam gerektiğini anladım.”

“Kulağa tatsız bir ayrılıkmış gibi geliyor.”

Kate hıçkırdı. “Aslına bakılırsa, çok... medenice oldu. Canımın yanmadığını söylemiyorum. Çünkü yandı.” Omzunu silkerek, viskisinden aldığı diğer bir yuduma teslim

oldu. “Bu zor, bilirsin işte. Aynı anda her şey olmaya çalışmak. Sanırım ona ihtiyaç duyduğu şeyleri veremedim: masada bekleyen akşam yemeği, bölünmemiş bir ilgi gibi şeyler yani.”

“Beklediği bu muydu?”

Kate öfkeyle, “Her erkeğin beklediği şey bu değil mi?” diye homurdandı. “Neyse, benim bunlara ihtiyacım yok zaten - bu erkek saçmalıklarına, demek istiyorum. Gelen her telefonla fırlayıp gitmem gereken bir işim var. Her acil duruma koşturmalıyım. O bunu anlamadı.”

“Buna değdi mi?”

“Neye değdi mi?”

“Aşk hayatını kariyerin uğruna feda etmene?”

Kate soruyu bir süre yanıtlamadı. Sonra boynu büküldü. Alçak sesle, “Öyle olduğunu sanıyordum,” dedi. “Şimdi, çalışarak geçirdiğim onca saati düşünüyorum da. Onca mahvolmuş hafta sonunu. Hastane için vazgeçilmez olduğumu sanıyordum. Ama sonra, herhangi birinden farkım olmadığını,

vazgeçilebilir olduğumu fark ettim. Bunun için tek bir dava yeterli oldu. Gözlerimin açılmasını sağlayan lanet olası bir olay." Bardağını David'e doğru eğdi. "Gerçekleri açığa çıkarttığın için teşekkürler avukat."

"Neden beni suçluyorsun ki? Ben sadece bir iş için tutuldum."

"Eminim ki ucunda hoş, dolgun bir bedel vardı." "Davayı koşullu aldım. Tek bir kuruş dahi almayacağım."

141

"Onca paradan vazgeçtin, öyle mi? Sırf benim doğru söylediğimi düşündüğün için mi?" Kate başını şaşkınlık içinde salladı. "Gerçeklerin sana bu kadar çok şey ifade ettiğine şaşırdım."

"Beni bir pislikmiş gibi gösterme yöntemin harika. Ama evet, doğrular benim için önemli. Aslına bakılırsa, çok önemli."

"İlkeleri olan bir avukat, ha? Ben dünyada böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Bizler takdir edilen alt türleriz." David'in gözleri ister istemez Kate'in ince dokulu elbisesinin yakasına kş'ydı. Bu ipeksi tenin, üzerinde dolaşan parmaklarının altında nasıl bir his yarattığı aklına gelince o kadar sarsılmıştı ki aniden arkasını dönüp tekrar viskiye uzanmak zorunda kaldı. Elinin altında bardak yoktu, dolayısıyla doğrudan şişeden bir yudum aldı. Tamam, diye düşündü. Sarhoş ol. Daha sabah otamadan ne kadar aptalca şeyler söylediğini gör.

Aslında, ikisi de tam anlamıyla kafayı bulmaya başlamışlardı. Ama David onun buna gereksinim duyduğunun farkındaydı. Yirmi dakika evvel Kate tam bir şok içindeydi. Şimdi en azından konuşuyordu. Aslına bakılırsa biraz önce onu aşağılamayı dahi başarmıştı. Bu iyiye işaret olmalıydı.

Kate düşünceli bir şekilde bardağına baktı. Sonra da ani bir hırsla, "Tanrım, viskiden nefret ederim!" dedi ve içkisinin geriye kalanını mideye indirdi.

"Görebiliyorum. Biraz daha al."

Kate ona şüpheyle baktı. "Sanırım beni sarhoş etmeye

142

çalışıyorsun."

"Bu fikir nereden aklına geldi?" David şişeyi ona doğru iterek güldü.

Oz Büyücüsü

Kate bir süre şişeye baktı. Sonra tam bir bezginlikle bardağını tekrar doldurdu. “Jack Daniels iyiymiş,” diyerek iç çekti. Şişenin kapağını çevirirken eli titriyordu. “Çok komik.”

“Neymiş komik olan?”

“Bu babamın en sevdiği markaydı. Bu şeyin ilaç gibi olduğuna yemin ederdi. Benim içkinin zararlarıyla ilgili vaazlarımdan nefret ederdi. Tanrım, şimdi beni görseydi ne kadar da zevk alırdı.” Bir yudum alıp suratını ekşitti. “Belki de haklıdır. Bu kadar kötü tadı olan bir şeyin ilaç olması gerekir.”

“Anladığım kadarıyla baban doktor değildi.”

“Olmak istemiş.” Başını eğerek içkisine can sıkıntısıyla baktı. “Evet, bu onun hayaliymiş. Bir taşra doktoru olmayı planlıyormuş. Bilirsin işte, birkaç düzine yumurta karşılığında doğum yaptıran türden. Ama sanıyorum işler istediği gibi yürümemiş. Ben doğmuşum ve paraya ihtiyaçları olmuş ve...” İç çekti. “Sacramento’da bir tamirci dükkânı açmış. Bak, eli işe yatkındı! O bodrum katında onu ufak tefek işlerle uğraşırken seyrederdim. Babam kendisine verilen her şeyi tamir edebilirdi. Televizyonlar. Çamaşır makineleri. Hatta on yedi patent aldı, ama hiçbiri de lanet olası tek bir kuruş etmedi. Tabii Becerikli Dandy adlı elma doğrayıcıyı saymazsak.” Kate ona büyük bir umutla baktı. “Hiç duydun mu?”

“Üzgünüm. Hayır.”

Kate omuz silkti. “Duyan kimseye rastlamadım zaten.”

“Tam olarak ne yapıyordu?”

“Bileğin tek bir hareketiyle işlem tamam! Altı mükemmel dilim.” David sessiz kalınca, Kate ona hüzünlü hüzünlü gülümsedi. “İnanılmaz derecede etkilendiğini görebiliyorum.”

“Ama etkilendim. Babanın seni yaratmayı başarmasından etkilendim. Doktor çıkman onu çok mutlu etmiştir herhalde.”

“Doğru. Tıptan mezun olduğumda, bana bunun hayatının en güzel günü olduğunu söylemişti.” Kate gülüyısemesi yüzünde aniden donmuş halde durdu. “Bence bu üzücü, sence de öyle değil mi? Hayatının onca senesi arasında, en mutlu olduğu gün o gündü...” Boğazını temizledi. “O öldükten sonra annem dükkânı sattı. Sonra da San Francisco’daki üst düzey bankacılardan biriyle evlendi. Ne kadar da kendini beğenmiş bir adamdır.

Oz Büyücüsü

Birbirimize kesinlikle dayanamayız." Başını eğip bardağına baktı. "Hâlâ arada sırada o dükkânı düşünürüm. Eski bodrum katını özlerim. Onun tüm o sersem, beş para etmez aletlerini de öyle. Ben..."

David, Kate'in alt dudağının titrediğini görünce ani bir panikle, Ah, hayır. Şimdi ağlayacak, diye düşündü. Hıçkıran müvekkillerle ilgilenebilirdi. Onların gözyaşlarına nasıl bir tepki vermesi gerektiğini tam manasıyla biliyordu. Mendil kutusunu çekip çıkart. Sırtlarım sıvazla. Onlara elinden gelen her şeyi yapacağını söyle.

Ama bu farklıydı. Burası ofisi değil, oturma odasıydı.

Ve gözyaşlarının eşiğindeki kadın da bir müvekkil değil, görünüşe bakılırsa çok hoşlandığı birisiydi.

Tam barajın kapaklarının açılacağını düşündüğü sırada, Kate kendini toparlamayı başardı. David sadece onun gözlerindeki hafif gözyaşı pırıltılarını gördü, ardından Kate gözlerini kırpıştırdı ve hepsi gitti. Tanrıya şükür. Eğer şimdi yüksek sesle ağlamaya başlasaydı, David kesinlikle bir şey yapamayacaktı.

Bardağını elinden alıp sehpaya bıraktı. "Sanıyorum bu gece yeterince içtin. Haydi, gel bakalım doktor hanım. Yatma zamanı. Sana yolu göstereyim." Eline uzandı ama Kate ani bir refleksle elini çekti. "Ters bir şey mi var?"

"Hayır. Sadece..."

"Bana sakın bunun nasıl anlaşılacağından endişelendiğini söyleme. Yani burada kalmandan bahsediyorum."

"Biraz endişeliyim. Aslına bakılırsa çok değil. Yani, içinde bulunduğumuz şartlar altında demek istedim." Garip bir kahkaha attı. "Korku insanın hislerine garip şeyler yapıyor."

"Hukuki etikten hiç bahsetmeyelim o halde." Kate'in şaşkın şaşkın kendisine baktığını görünce, "Bunu daha önce hiç yapmadım," dedi.

"Neyi? Bir kadını gece kalması için buraya getirmedin mi?"

"Pekâlâ, bunu da yapmayalı bayağı oldu ama asıl söylemek istediğim, müvekkillerimden hiçbirisiyle gönül ilişkisine girme noktasına gelmediğimdi.

Öz Büyücüsü

Ve karşı tarafla da öyle."

145

"O zaman ben bir istisnayım, öyle mi?"

"Evet. Kesinlikle bir istisnasın. İster inan, ister inanma, normalde ofisime gelen her kadına el atmam."

Hafif bir gülümseme aniden dudaklarına yerleşerek, "Hangilerine atarsın?" diye sordu Kate.

David ona doğru hareketlendi, arzunun gözle görülmez iplikleriyle sürükleniyordu sanki. "Sadece yeşil gözlü olanlarına," diye mırıldandı. Yanağına nazikçe dokundu. "Burada ve şurada çürüğü olanlara."

Kate, "Şu son kısım kulağa şüphe uyandıracak derecede garip geliyor," diye fısıldadı.

"Hayır, değil." Sesinin samimi tonu Kate'in aniden, tamamen hareketsiz kalmasına sebep oldu. David'in parmağı, yüzünü yukarıdan aşağıya okşarken, kavurucu bir his bıraktı.

Kate o anın tehlikeli olduğunu biliyordu. Bu bir zamanlar onu yok etmeye ant içmiş bir adamdı. David'in yüzü ken- disininkine doğru yaklaşırken, ani bir panikle, Düşmanla arkadaşlık etmek, diye düşündü. Ama yerinden kımıldayamıyor gibiydi. Bedenini bir hayal hissi kapladı; bu tüm bunların olamayacağını, her şeyin sadece ateşli bir sarhoş fantezisi olduğunu söyleyen bir histi. İşte buradaydı, bir zamanlar adam yerine dahi koymadığı bir erkekle aynı koltuğu paylaşıyordu, düşünebildiği tek şey ise onun kendisini kolları arasına çekmesini ve öpmesini ne kadar istediğiydi.

David'in dudakları nazikti. Bu, ağızların birbirlerine sürtündüğü, bunun ardından yaşanacakları tahmin etmeye çalıştıkları kısa bir andı, ama Kate'in içindeki binlerce ale

146

vin yanmaya başlamasına yetmişti. Jack Daniel's daha önce hiç bu kadar lezzetli gelmemişti!

Kate, "Peki, baro buna ne diyecek?" diye mırıldandı.

"Korkunç olarak adlandıracaklar..."

"Etik dışı."

"Ve kesinlikle de çılgınca. Ki gerçekten de öyle." Geri çekilerek onu bir

Oz Büyücüsü

süre inceledi; kontrol için verdiği çaba, yüzünden açıkça okunuyordu. Toparlanıp kendine gelişi, Ka- te'i hayal kırıklığına uğratacak kadar kesindi. David kanepeden kalktı ve onu da çekip ayağa kaldırdı. "Eyalet barosunda şikayet dosyanı açtırırken, benim ne kadar çok özür dilediğimden bahsetmeyi de unutma."

"Bu bir şeyi değiştirecek mi?"

"Onların açısından değil. Ama umarım senin için değiştirir."

Pencerenin önünde birbirlerine bakarak dikildiler. Rüzgâr pencere camlarını kamçıladı; bu en az kulaklarında gümbürdeyen kendi kalp atışları kadar amansız bir sesti.

David, boğuk sesle, "Sanırım yatma zamanı geldi," dedi.

"Ne?"

David boğazını temizledi. "Yani, senin yatağına gitme zamanın. Ve benim de benimkine."

"Ah."

"Tabii eğer..."

"Eğer ne?"

"Sen istemiyorsan."

"Neyi istemiyorsam?"

"Yatağa gitmeyi."

Huzursuzluk içinde birbirlerine baktılar. Kate yutkundu. "Bence gitsem daha iyi olacak."

"Evet." David arkasını döndü ve parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı. "Bence de öyle."

"David?"

David omzunun üzerinden arkasına baktı. "Evet?"

"Bu gerçekten de yasal etiğin çiğnenmesi mi? Yani benim burada kalmama izin vermen?"

"İçinde bulunduğumuz şartlar altında mı?" Omuz silkti. "Hâlâ güvenli zeminlerde olduğumu düşünüyoru/n. Tabii aramızda hiçbir şey olmadığı sürece." Viski şişesini kaptı, büyük bir dikkatle içki dolabının altına attı ve kapağını kapattı. "Ve hiçbir şey olmayacak da."

Oz Büyücüsü

Kate, hızla, “Tabii olmayacak,” şeklinde karşılık verdi. “Yani, demek istiyorum ki, hayatımda bu tür karmaşalara gerek yok. Özellikle de şimdi.”

“Benim de öyle. Ama şu anda, birbirimize ihtiyacımız varmış gibi görünüyor. Dolayısıyla sana kalabileceğin güvenli bir yer temin edeceğim. Ve sen de benim ameliyathanede gerçekte neler olduğunu anlamama yardım edebilirsin. Uygun bir anlaşma. Sadece tek bir şey istiyorum.”

“Neymiş o?”

“Bunu gizli tutacağız. Sadece şimdi değil, sen gittikten sonra da. Böyle bir şey ikimizin de itibarını zedeler.” “Anlıyorum. Kesinlikle.”

İkisi de aynı anda nefes aldı.

148

Kate, “Şimdi… sanıyorum sana iyi geceler dileyeceğim,” dedi. Dönüp oturma odasının karşısına yöneldi. Tüm bedeni lastik gibiydi. Yüz üstü yere yuvarlanmamak için dua etti.

“Kate?”

Onunla yüz yüze gelmek için olduğu yerde dönerken kalbi ani bir takla attı. “Evet?”

“Odan sağdaki ikinci kapı.”

“Ah. Teşekkürler.” Deli gibi çarpan kalbi, David’i oturma odasında öylece ayakta bırakırken, sanki iyice ağırlaşıp sızlamaya başlamıştı. Tek tesellisi onun da her şeye, tıpkı onun hissettiği gibi insanı mutsuz eden bir gözle bakıyor oluşuydu.

KATE ODASINA GİTTİKTEN UZUN BİR SÜRE sonra David hâlâ salonda oturmuş, düşünüyordu. Onun tadını, kollarının arasında nasıl titrediğini anımsadı. Ve başını bu belaya nasıl olup da soktuğunu merak etti. Bu kadının kendisiyle aynı çatı altında uyumasına izin vermek yeterince kötü değilmiş gibi, bir de onu kanepede baştan çıkartmaya çalışmıştı. Bu tamamen onun aptallığıydı. Ama bunu istemişti. Tanrım, hem de nasıl istemişti.

Kollarının arasında eriyip gidişine bakılırsa, Kate’in de uzunca bir süredir kimse tarafından öpülmediği açıktı. Harika. İşte, iki normal, sağlıklı, mahrumiyet içinde yetişkin, birbirlerinden üç metre uzakta uyumaktaydılar.

Öz Büyücüsü

Bundan daha patlamaya hazır bir ortam olamazdı.

Eski etik profesörünün buna ne diyeceğini düşünmek is

149

temiyordu. Kesin olarak konuşmak gerekirse, henüz kendisini O'Brien davasından uzak addetmiyordu. Dosyayı başka bir firmaya devredene kadar, onların avukatı gibi davranmalı ve çıkarlarını korumak için yasal prosedürlere bağlı kalmalıydı. Özel hayatını iş hayatından ayırmak konusunda her zaman nasıl da titiz davranmıştı!

Eğer aklı başında birisi olsaydı, Kate'i bir otele ya da bir arkadaşının evine götürerek tüm bu kargaşadan kaçınırdı. Burası hariç herhangi bir yere. Sorun şuydu ki, onunla tanıştığı günden bu yana doğru düşünmekte zorlanıyordu. Bu gece, şu telefon görüşmesinden sonra, aklında tek bit düşünce vardı: onu güvende, sıcak ve koruma altında tutmak. Bu kesinlikle kontrol altında tutamadığı, tamamen ilkel bir içgüdüydü ve o da buna içerledi. Ayrıca, tüm bu uygunsuz erkek tepkilerini uyandırdığı için Kate'e de içerlemişti.

Kendisine kızarak kanepeden kalktı ve ışıkları söndürerek oturma odasını dolaştı. Sonunda bir kadının beyaz atlı prensi olmakla ilgilenmediğine karar verdi. Ayrıca, Kate Chesne kahramana ihtiyaç duyan türden bir kadın değildi. Ya da, aslına bakılırsa, bir erkeğe. Bu, onun bağımsız kadınlardan hoşlanmadığı anlamına gelmiyordu. Aslında onları beğeniyordu.

Onu da beğeniyordu. Hem de çok.

Belki gereğinden de çok.

KATE, DAVID'İN SALONDAKİ huzursuz adımlarını

150

dinleyerek yatağına kıvrıldı. Adımları koridorda, kapısının önünden geçerken yer döşemelerini gıcırdattı, Kate nefesini tuttu. Bunu hayal mi etmişti, yoksa bir sonraki odaya geçmeden evvel David orada kısa bir an için durmuş muydu? Onun etrafta dolaştığını, çekmeceleri açıp kapattığını, gömme dolaptaki askıları takırdattığını işitebiliyordu. Tanrım, diye düşündü. Hemen yan odada yatıyor.

Şimdi duş açılmıştı. Kate suyun soğuk olup olmadığını merak etti.

Oz Büyücüsü

David'in suyun altında dikilirken nasıl göründüğünü düşünmemeye çalıştı ancak görüntü çoktan gözünün önünde yerini almıştı bile. Sabun köpükleri omuzlarından aşağı süzülüyordu; göğsündeki altın rengi kıllar karman çorman bir halde ve ıslaktı.

Şimdi kes şunu. Hemen.

Dudağını ısırdı - o kadar sert ısırmıştı ki, kurduğu hayal hafifçe titredi. Lanet olsun. Şehvet denilen şey buydu; saf ve yoğun. Tamam, belki o kadar da yoğun değildi, viskiyle hafifçe seyreltilmişti. Otuz yaşındaydı ve bugüne kadar hiçbir erkeği bu kadar çok istememişti. David'i terbiye edilmemiş, vahşi ve dizginlenemez bir şekilde istiyordu.

Eric'e dair hiçbir zaman böyle hissetmediği kesindi. Eric'le ilişkisi acı verecek derecede medeniydi; bunun gibi, yani bu hayvani kızışma gibi ilkel hiçbir şey yoktu. Ayrılmaları bile medenice olmuştu. Farklılıklarını tartışmışlar, fikirlerinin uyuşmadığına karar vermişler ve ikisi de kendi yoluna gitmişti. O günlerde Kate bundan dolayı mahvolduğunu düşünmüştü ama şimdi ayrılıktan en çok incinen yanı

nın gururu olduğunun farkındaydı. Onca ay boyunca içinde, Eric'in kendisine geri döneceğine dair zayıf bir umut beslemişti. Şimdi ise yüzünü zor bela gözünün önüne getirebiliyordu. Çünkü bu hayal sürekli olarak duştaki bir erkeğe dö- nüşüveriyordu.

Kafasını yastığın altına gömdü; bu ona kendisini devekuşu kadar zeki hissettiren bir hareketti. Oysa herkes onu zeki, aklı başında biri olarak görürdü. Hatta bu resmi bir yaklaşımdı, performans değerlendirmelerinde hep şöyle ifadeler yer alırdı: Doktor Chesne fevkalade ehil, aklı başında bir hekimdir. Hah! Aklı başında mı? Hiçbir şeye aklı ermeyene ne dersiniz? Sersem. Ya da sadece aptal - bir zamanlar onu mahkeme salonunda mahvetmekle tehdit eden adama inanılmaz derecede büyük bir arzu beslediği için.

Endişelenmesi gereken çok fazla önemli şey vardı, aslında son zamanlarda ölüm kalım mücadelesi veriyordu. İşini kaybediyordu. Kariyeri kızağa alınmıştı. Peşinde bir katil vardı.

Ve o hâlâ David Ransom'ın göğsünün ne kadar kıllı olduğunu merak

Oz Büyücüsü

ediyordu.

YÜZLERCE BASAMAKTAN AŞAĞI DOĞRU koşturuyor, karanlık bir çukurun derinliklerine dalıyordu. Bunun sonunda ne olduğunu bilmiyordu; bildiği tek şey hemen arkasında bir şeyin, korkunç bir şeyin olduğuydu. Arkasına dönüp onun yüzünü görmeye cesaret edemedi. Kaçıp kurtulabile
152
ceği bir kapı, pencere ya da diğer bir cadde yoktu. Kaçışı sessizdi, tıpkı sessizce dönüp duran, titreşen bir film şeridi gibi. Bu sessizlikte büyük bir dehşet gizliydi: çığlığını hiç kimse duymayacaktı.

Bir hıçkırıkla fırlayarak uyandı ve kendisini tanımadığı bir tavana çılgınca bakarken buldu. Bir yerde telefon çalıyordu. Pencereden içeri gümşığı girdi ve dalgakırana vuran dalgalan işitti. Çalan telefon aniden durdu; David'in sesi diğer bir odadan mınltılar halinde geldi.

Kate, kendi kendine, Güvendeyim, dedi. Kimse canımı yakamaz. Burada olmaz. Bu evde olmaz.

Kapının vurulması aniden doğrulup oturmasına sebep oldu.

David kapalı kapının gerisinden, "Kate?" diye seslendi.

"Evet?"

"Giyinsen iyi olur. Pokie karakola gitmemizi istiyor."

"Hemen şimdi mi?"

"Hemen şimdi."

Kate'i alarma geçiren şey, David'in ses tonundaki acelecilikti. Yataktan sürünerek çıkıp kapıyı açtı. "Niye? Ne olmuş?"

David'in bakışları kısa bir an için geceliğine kaydı, ardından tamamen tarafsız bir ifadeyle yüzüne odaklandı. "Katil. Adını biliyorlar."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

POKIE SABIKALILARIN FOTOĞRAFLARININ OLDUĞU albümü Kate'in önüne doğru kaydırdı. "Burada tanıdığınız kimse var mı Doktor Chesne?"

Kate fotoğraflara bakarken aniden birine odaklandı. Bu zalim bir portreydi; her bir kırışık, her bir oyuk kamera ışıkları yardımıyla sert bir netlik kazanmıştı. Buna rağmen adamın gözleri kısık değildi. Fal taşı gibi

Oz Büyücüsü

açılmış gözleriyle doğrudan ileriye bakmıştı. Bu kayıp bir ruhun bakışlarıydı. Kate yumuşak bir sesle, "Bu o," dedi.

"Emin misiniz?"

"Ben... ben gözlerini hatırlıyorum." Sertçe yutkunarak kafasını çevirdi. İki adam da onu dikkatle seyretmekteydiler. Büyük olasılıkla bayılacağından, isterik bir hal alacağından ya da buna benzer tuhaf komik bir şey yapacağından endişeleniyorlardı. Ama Kate bunlardan hiçbirini hissetmiyordu. Sanki bedeninden ayrılmış da tavana yakın bir yerlere doğru yelken açmış gibiydi, polis uygulamasından bir manzara seyrediliyordu: tanık katilin suratını en ufak bir şüphe duymaksızın gösterir.

Pokie belirgin bir tatminle, "Adamımız bu," dedi.

Benzi sararmış komiser muavini Kate'e bir kupa sıcak kahve getirdi. Sanki soğuk almış gibiydi; burnunu çekip duruyordu. Kate, cam bölmenin gerisinden adamın masasına geri döndüğünü ve bir burun spreyi şişesi çıkarttığını gördü.

Bakışları tekrar fotoğrafa yöneldi. "Kim bu?" diye sordu.

Pokie, "Tam bir çatlak," diye yanıtladı. "Adamın adı Charles Decker. Bu fotoğraf beş yıl önce, tutuklandıktan hemen sonra çekilmiş."

"Neyle suçlanmış?"

"Saldırı ve dayak. Bir doktorun kapısını kırmış, sonra da doktoru orada, tüm ekibin gözleri önünde boğmaya kalkışmış."

"Doktor mu?" David'in kafası havaya kalktı. "Hangisi?"

Pokie arkasına yaslandığında ağırlığı eski sandalyeden bir protesto gıcırtısı yükselmesine sebep oldu. "Tahmin et."

"Henry Tanaka."

Pokie'nin yanıtı, nikotinden lekelenmiş bir dizi dişin tatminkâr bir şekilde sergilenmesi oldu. "Birde bir. Bunu öğrenmek biraz zaman aldı ama isim, yapılan bilgisayar araştırmalarında ortaya çıktı nihayet."

"Tutuklama kayıtlarında mı?"

"Evet. Aslında buna daha önce bakmalıydık ama ilk araştırmalar sırasında bu bir şekilde atlanmış. Bir bakalım, Bayan Tanaka'ya kocasının herhangi bir düşmanı olup ol-

Oz Büyücüsü

madiğim sorduk. Bilirsiniz işte, olağan sorular. Bize birtakım isimler verdi. Onlan takibe aldık ama hepsi de temiz çıktı. Ardından Bayan Tanaka beş yıl önce delinin tekinin kocasına saldırdığından bahsetti. Adım hatırlamadı ve bildiği kadarıyla adam hâlâ eyalet hastanesindeydi. Dosyalara gittik ve sonunda bir tutuklama raporuna ulaştık. Bu Charlie Decker'indi. Ve bu sabah laboratuvardan sonucu aldım. Richter adlı kadının kapı kulpundaki şu parmak izini hatırlıyor musunuz?"

"Charlie Decker'm mıymış?"

Pokie başını sallayarak onayladı. "Ve şimdi..." Kate'e göz attı "... tanığımız da şahsı onayladı. Adamımızı ele geçirdik diyebilirim."

"Ona tüm bunları yaptıran sebep neydi?"

"Söyledim size. Adam kaçık."

"Onun gibi binlerce insan var. Neden bu, katile dönüştü?"

"Hey, ben adamın deli doktoru falan değilim."

"Ama verecek bir yanıtın vardır, öyle değil mi?"

Pokie omuz silkti. "Elimdeki tek şey bir teori."

Kate, "Bu adam benim hayatımı tehdit etti Teğmen," dedi. "Onun isminden daha fazlasını öğrenmeye hakkım olduğunu düşünüyorum."

David sakin bir tavırla, "Gerçekten de hakkı var Pokie," dedi, Kate'i destekleyerek. "Bunu polis elkitaplanndan hiçbirisinde bulamazsın. Ama onun, şu Charlie Decker'm kim olduğunu bilmeye hakkı var."

157

Pokie iç geçirerek, masasından spiralli bir not defteri çıkarttı. Sonra sayfalan çevirirken, "Tamam," diye homurdandı. "Şimdiye kadar öğrendiklerim şunlar. Unutmayın ki, bunların hâlâ doğrulanmalan lazım. Decker, Charles Louis, beyaz erkek, otuz dokuz yıl önce Cleveland'da doğmuş. Anne baba boşanmış. Erkek kardeşi on beş yaşında bir çete kavgasında öldürülmüş. Harika bir başlangıç. Evli bir kız kardeşi var, Florida'da yaşıyor."

"Onunla konuştun mu?"

"Bu bilgilerin büyük çoğunluğunu bize veren kişi o zaten. Bir bakalım. Yirmi iki yaşında donanmaya katılmış. Çeşitli limanlarda görev almış. San Diego. Bremerton. Altı yıl önce buraya, Pearl'e yollanmış. Amerikan

Öz Büyücüsü

Donanma Gemisi Cimarrorı 'da sıhhiye olarak hizmet vermiş..."

Kate, "Sıhhiye mi?" diye sordu.

"Geminin cenahının asistanıymış. Amirlerinin ifadelerine göre Decker yalnızlığı seven birisiymiş. Oldukça içine kapanıkmış. Duygusal sorun geçmişi yok." Bu noktada kızgınlıkla söylendi. "Askeri dosyalardan edinilen bilgiler bu kadar." Defterin bir sonraki sayfasına geçti. "Temiz bir hizmet kaydı var, birkaç takdir almış. Rütbeleri uygun bir şekilde çıkmış gibi görünüyor. Ve sonra, beş yıl önce, görünüşe bakılırsa bir şeyler kopmuş."

David, "Sinirsel çöküntü mü?" diye sordu.

"Bundan çok daha fazlası. Çıldırarak etrafı kırıp geçirmiş. Ve tüm bunlar bir kadınla ilgiliymiş."

"Sevgili mi demek istiyorsun?"

"Evet. Burada, Islands'da tanıştığı bir kız. Evlenmek için izin almak istemiş, kabul edilmiş. Ama sonra o ve gemisi Subic Körfezi açıklarında yapılacak sınıf manevraları için altı aylığına denize açılmış. Yan ranzadaki denizci onun boş her bir dakikasını kız arkadaşına şiirler yazarak geçirdiğini hatırlıyor. Ona deli gibi aşık olmuş herhalde. Deli gibi." Pokie kafasını salladı ve iç çekti. "Her neyse, Cimarron Pe- arl'e geri döndüğünde, kız arkadaşı diğer sevgililer gibi rıhtımda onu beklemiyormuş. İşte, işlerin biraz karıştığı nokta bu. Bildiğimiz tek şey, Decker gemiden izin almaksızın atlamış. Sanıyorum olan biteni bulmak o kadar da uzun bir zamanını almamış."

David, "Kız başka birisini mi bulmuş?" diye tahminde bulundu.

"Hayır. Ölmüş."

Uzun bir sessizlik yaşandı. Yan ofiste bir telefon çalıyor, daktilolar ardı arkası kesilmeyen bir hızla tıkırdıyordu. Kate yumuşak bir sesle, "Ona ne olmuş?" diye sordu. Pokie, "Doğum yaparken bazı komplikasyonlar geliş- miş," diye açıkladı. "Doğumhanede bir tür kalp krizi geçirmiş. Kız bebek de ölmüş. Decker onun hamile olduğunu bilmiyormuş bile."

Kate'in bakışları yavaşça Charlie Decker'm fotoğrafına indi. O gün, Pearl Harbor'da neler yaşadığını düşündü. Kalabalık rıhtıma yaklaşan bir gemi. Gülümseyen aileler. Kate, Kalabalığın arasında kız arkadaşının yüzünü ne kadar bir süre boyunca aradı acaba? diye meraklandı. Orada olmadı

Oz Büyücüsü

ğını anlamak ne kadar zamanını aldı? Ya da bir daha orada olmayacağını?

Pokie, "İşte adam aklım o zaman kaybetmiş," diye devam etti. "Bir şekilde kız arkadaşının doktorunun Tanaka olduğunu bulmuş. Tutuklama kaydı onun klinikte boy gösterdiğini ve doktoru da hemen o dakika boğmaya kalkıştığını söylüyor. İtişme kakışmanın ardından polisler çağrılmış. Bir gün sonra, Decker kefaletle tahliye edilmiş. Gitmiş kendine ucuz, küçük kalibreli bir tabanca almış. Ama bunu doktorun üzerinde kullanmamış. Namluyu kendi ağzına sokmuş. Tetiği çekmiş." Pokie defterini kapattı.

Kate, Nihai hareket, diye düşündü. Bir silah al ve kafanı uçur. O kadını sevmiş olmalıydı. Ve bunu ispatlamak için sunağının üzerinde kendini kurban etmekten daha iyi bir yol var mıydı?

Ama ölmemişti. Hayattaydı. Ve insanları öldürüyordu. Pokie, Kate'in sorgulayıcı bakışlarını gördü. "Çok ucuz bir silahmış. Ateş almamış. Sadece ağzını kanlı bir hamura çevirmiş. Ama hayatta kalmış. Bir rehabilitasyon kurumunda birkaç ay kaldıktan sonra, eyalet hastanesine transfer edilmiş. Tımarhaneye yani. Kayıtlar onun konuşma haricinde hemen hemen diğer her fonksiyonunu geri kazanabildiğini gösteriyor."

David, "Sesi gitmiş mi?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Onu hayata döndürmeye çalışırken ses telleri ufak parçacıklar halinde yırtılmış. Kelimeleri dudaklarını oynatarak şekillendirebiliyor, ama sesi daha çok bir - bir tıslama gibi."

Kate, bir tıslama, diye düşündü. Arnı'in merdiven arasında yankılanan o doğaüstü sesin hatırası, en korkunç kâbuslarından fırlayıp uzanıyor gibiydi. Sokmak üzere olan bir engereğin sesi.

Pokie, "Bir ay kadar önce, Decker eyalet hastanesinden tahliye edilmiş. Nemechek adında bir ruh doktorunu görmesi gerekiyormuş. Ama Decker ilk randevuya gitmemiş," diye devam etti.

Kate, "Nemechek'le konuştunuz mu?" diye sordu. "Sadece telefonla. Los Angeles'ta bir konferanstaydı. Salı geri dönüyor olmalı. Hastasının zararsız olduğuna yemin edip duruyor. Ama bence kendi kıçını kurtarmaya bakıyor. İnsanın serbest bıraktığı hasta boğaz kesmeye başlarsa, bu hiç de iyi bir şey değildir."

Oz Büyücüsü

David, “O zaman sebep bu,” dedi. “İntikam. Ölen bir kadm için.”

“Teori bu.”

“Ann Richter neden öldürüldü?”

“Hademelerin park alanında koştuğunu gördükleri şu sarışın kadını anımsıyor musun?”

“Sence bu o muydu?”

“Görünüşe bakılırsa o ve Tanaka - nasıl söylesem? - birbirlerini çok iyi tanıyorlarmış.”

“Bu benim düşündüğüm şey mi demek oluyor?”

“En iyisi sadece Ann Richter’in komşularının, Tana- ka’nm fotoğrafını tanımakta en ufak bir sorun yaşamadıkla

rım söylemekle yetinelim. Tanaka kadının evinde birden fazla kere görülmüş. Öldürüldüğü gece, sanıyorum Ann Richter en sevdiği doktoruna küçük bir ziyaret yapmaya gitti. Bunun yerine onu deli gibi korkutan bir şeyle karşılaştı. Belki Dec- ker’ı gördü. Ve o da onu.”

Kate, “O zaman, neden polise gitmedi?” diye sordu. “Belki de dünyanın onun evli bir adamla gönül ilişkisine girdiğini bilmesini istemedi. Ya da aşığını öldürmekle suçlanmaktan korktu belki de. Kim bilir?”

Kate, “O zaman o sadece bir tanıktı,” dedi. “Benim gibi.” /

Pokie ona baktı. “Seninle onun arasında büyük bir fark var. Decker sana ulaşamaz. Şu anda, bu ofistekilerin dışında hiç kimse senin nerede olduğunu bilmiyor. En iyisi bunu bu şekilde sürdürmeye devam edelim.” David’e baktı. “Bunda sorun yok, yani onu senin evinde tutmakta, öyle değil mi?” David’in yüzünden bir şey okumak imkânsızdı. “Kalabilir.”

“İyi. Ayrıca kendi arabasını kullanmaması da daha iyi olur.”

“Arabamı mı?” Kate kaşlarını çattı. “Neden?” “Çantanız Decker’da. Ve arabanızın anahtarları da öyle. Dolayısıyla sizin Audi kullandığınızı biliyor. Mutlaka bu tür araçları gözetleyecektir.”

Kate titreyerek, beni gözetleyecek, diye düşündü. “Ne kadar süreyle?” diye fısıldadı.

“Ne?”

Oz Büyücüsü

“Tüm bunların bitmesi ne kadar alacak? Hayatımı tekrar ne zaman eskisi gibi yaşayacağım?”

Pokie iç çekti. “Onu bulmak biraz zaman alabilir. Dişinizi sıkın doktor. Adam ebediyen saklanamaz.”

Kate, Saklanamaz mı? diye endişelendi. Oahu’da bir adamın saklanabileceği her yeri kafasından geçirdi: Çin Mahallesinin, hiç kimsenin tek bir soru dahi sormadığı kuytu köşeleri; Sand Adası’mn teneke çatılı balıkçı barakaları; Wai- kiki’nin beton ara sokakları. Bir yerde, gizli bir köşede, Char- lie Decker ölmüş bir kadın için sessizce yas tutuyordu.

Çıkmak için ayağa kalktıklarında Kate’in akima bir soru geldi. “Teğmen,” dedi, “ya Ellen O’Brien?”

Önündeki kâğıt tomarını dosyalamakla uğraşan Pokie kafasını kaldırıp baktı. “Ne olmuş ona?”

“Onun da tüm bu olanlarla bir alakası var mı?”

Pokie kafasını önüne eğerek Charlie Decker’ın fotoğrafına son bir kez daha baktı. Ardından dosyayı kapattı. “Hayır,” diye yanıtladı. “En ufak bir bağ yok.”

KATE, GÜNÜN ORTASINDA, SICAĞIN ALTINDA, karakoldan ayrılırlarken, “Ama arada bir bağlantı olmalı!” diye ısrarcı davrandı. “Henüz bulunamayan bir tür kanıt...”

David, “Ya da bize söylemediği,” diye cümleyi bitirdi. Kate kaşlannı çatarak ona baktı. “Neden söylemesin ki? İkinizin arkadaş olduğunuzu zannediyordum.”

“Ben siperi terk ettim, hatırladın mı?”

“Polisliği tıpkı bir orman savaşı gibi dile getiriyorsun.” “Bazı polisler için, iş bir savaştır. Kutsal bir savaş. Po- kie’nin bir karısı ve dört çocuğu var. Ama işte geçirdiği onca zamana baktığında, durumun böyle olduğunu kesinlikle anlamazsın.”

“Yani, sence o iyi bir polis mi?”

David omuz silkti. “O sabana bağlanmış bir öküz. Sağlam ama mükemmel değil. Onun bazı olaylarda işi berbat ettiğine şahit oldum. Bu kez

Oz Büyücüsü

de yanılıyor olabilir. Ama şu an için onunla hemfikir olmalıyım. Ellen O'Brien'm tüm bu olanlarla nasıl bir bağlantısı olduğunu ben de bilemiyorum." "Ama onun ne dediğini işittin! Decker sıhhiyeciymiş. Geminin cerrahına asistanlık yapıyormuş."

"Decker'm profili şablona uymuyor Kate. Karındeşen Jack gibi çalışan bir deli, uyuşturucu şişeleri ve EKG'lerle uğraşmaz. Bu tamamen farklı bir zihinden çıkmış olmalı." Kate hayal kırıklığı içinde sokağın ilerisine baktı. "Ellen'in öldürüldüğünü kanıtlamanın bir yolunu bulamıyorum. Bunun mümkün olabileceğinden dahi emin değilim."

David kaldırımda durdu. "Tamam." İç çekti. "O zaman hiçbir şey kanıtlayamıyoruz. Ama gel bir de lojistik üzerine düşünelim."

"Cinayet üzerine mi demek istiyorsun?"

David başını sallayarak onayladı. "Gel, Decker gibi bir adamı ele alalım. Grubun dışından birisini. Tıptan az çok anlayan bir adam. Ve ameliyat. Bana aşama aşama anlat. Hastaneye nasıl girmiş ve hastalardan birini nasıl öldürmüş ola

bilir?"

"Sanıyorum o... o..." Kate'in bakışları sokağın ilerisini gezindi. Gözleri sabah baskısını elinde sallayarak, gelip geçen arabalara satmaya çalışan bir gazete satıcısına takıldığında kaşlarını çattı. Aniden, "Bugün Pazar," dedi.

"Eee?"

"Ellen'in hastane kaydı Pazar günü yapıldı. Odasında oturup onunla konuştuğumu anımsıyorum. Pazar gecesi, saat sekizdi." Heyecanla saatine baktı. "On saatimiz var. Aşamaları birer birer geçebiliriz..."

"Dur bir dakika. Benim kafam karıştı. Bu on saat içinde ne yapacağız?"

Kate ona döndü. Hafif bir sesle, "Cinayet işleyeceğiz," dedi.

DAVID O GECE SAAT ONDA BMW'sini hastane yoluna savurarak soktuğunda, ziyaretçi park sahası neredeyse boştu. Arabayı lobi girişinin yakınındaki bir bölmeye park ettikten sonra motoru durdurdu ve Kate'e baktı. "Bu hiçbir şeyi is- patlayamaz. Biliyorsun, öyle değil mi?"

"Mümkün olup olmadığını görmek istiyorum." "Olasılıklar mahkeme

Oz Büyücüsü

salonunda işe yaramaz." "Mahkemede işe yarayıp yaramayacağı umurumda bile değil David. Ben mümkün olduğunu bildiğim sürece, sorun yok."

Uzaktaki Acil levhasına baktı; karanlıkta tıpkı bir fener

165

gibi ışıldıyordu. Yükleme yerine bir ambulans park edilmişti. Şoförü yakındaki bir banka tembel tembel oturmuş, sigarasını tüttürüyor, telsiz telefonundaki cızırtıları dinliyordu.

Bir Pazar gecesi, her zamanki gibi sakin. Ziyaret saatleri bitmişti ve hastalar odalarında, uyuşturulmuş bir halde çoktan rahat uykularına dalmaya başlamışlardı bile.

David'in yüzü gölgelerin arasında hafifçe parladı. "Tamam." Kapısını ardına kadar açarken iç geçirdi. "Haydi yapalım şu işi."

Lobi kapıları kilitliydi. Acil girişinden içeri yürüdüler, donuk bakışlı annesinin kucağında bir bebeğin çığl/ıklar attığı, yaşlı bir adamın gürültüyle mendiline öksürdüğü ve genç bir oğlanın şişen suratına buz torbası bastırdığı bekleme odasını geçtiler. Kontrol hemşiresi telefondaydı; onun hemen yanından geçip asansörlere doğru ilerlediler.

David, "İçerideyiz, hem de hiç zorluk çekmeden, öyle mi?" diye sordu.

"Acil hemşiresi beni tanır."

"Ama sana bakmadı bile."

Kate kuru bir sesle, "Çünkü sana göz süzmekle meşguldü," dedi.

"Tanrım, senin çılgınca bir hayal gücün var." Boş lobide etrafına bakınarak olduğu yerde dikildi. "Güvenlik nerede? Etrafta nöbetçi falan yok mu?"

"Büyük olasılıkla tur atıyordur."

"Yani, tek bir tane mi var demek istiyorsun?"

Kate, "Hastaneler aslında oldukça sıkıcı yerlerdir, bili

166

yorsun," diye yanıtladı ve asansörün düğmesine bastı. "Ayrıca, günlerden de Pazar."

Dördüncü kata çıktılar ve steril beyaz koridora ayak bastılar. Yeni cilalanan linolyum güçlü ışıkların altında parlıyordu. Duvar dibinde bir dizi sedye duruyordu, sanki bir yaralı tufanı bekliyor gibiydiler. Kate Giriş Yasak

Oz Büyücüsü

tabelalı, iki kanatlı kapıları işaret etti.

“Ameliyathane orada.”

“İçeri girebilir miyiz?”

Kate ileri doğru birkaç adım attı. Kapılar otomatikman açıldı. “Sorun yok.”

İçeride, kabul alanının üzerinde, sadece tek bir lamba ışıldıyordu. Yarısına kadar ılık kahve dolu bir kupa masanın üzerine bırakılmış, sahibinin geri dönmesini bekliyordu. Kate ertesi günün ameliyat programının yer aldığı büyük duvar tahtasını işaret etti.

“Yarınki vakaların hepsi buraya listelenmiştir,” diye açıkladı. “Tek bir bakışta hastanın hangi ameliyathanede olacağını, yapılacak işlemi, cerrah ve anestezi uzmanının isimlerini söyleyebilirsin.”

“Ellen neredeydi?”

“Köşeyi döndükten sonraki ilk odada.”

Kate, David’i ışıksız bir koridordan yürüttü ve 5 numaralı ameliyathanenin kapısını açtı. Gölgeler arasında, paslanmaz çeliğin hafif ışıltısını gördüler. Duvardaki elektrik düğmesini çevirdi; ani ışık dalgası neredeyse acı vericiydi. “Anestezi arabası burada.”

David arabaya yöneldi ve çelik çekmecelerden birini çekip açtı. Küçük cam şişeler bölmelerinde şıngırdadılar. “Bu ilaçlar hep böyle kilitsiz mi tutulur?”

“Bunlar sokaklarda beş para etmez. Hiç kimse bunları çalma zahmetine girmez. Ancak söz konusu, narkotik ilaçlar olduğunda…” Duvardaki başka bir dolabı işaret etti. “.. .onları orada kilit altında tutarız.”

David’in bakışları içeride yavaşça dolaştı. “Yani, senin çalıştığın yer burası. Çok etkileyici. Tıpkı bilimkurgu filmlerinin setlerine benziyor.”

Kate sırıttı. “Komik. Oysa ben burada kendirli evimdeymiş gibi hissederim.” Odayı turlarken etrafındaki aletleri sevecen bir tavırla okşuyordu. “Sanıyorum bunun sebebi, benim bir tenekecinin kızı oluşum. Sedyeler beni korkutmaz. Aslına bakılırsa tüm bu düğmeler ve kadranlarla oynamaya bayılırım. Ama sanırım bazı insanlar bunu oldukça korkunç buluyor.”

Oz Büyücüsü

“Ve sen hiç korkmadın, öyle mi?”

Kate döndü ve onu kendisine bakarken buldu. Bakışlarında bir şey, o mavi gözlerdeki keskinlik, onu olduğu yere çiviledi. Alçak sesle, “Ameliyathaneden dolayı hayır,” dedi.

İçerisi o kadar sessizdi ki, Kate neredeyse göğüs kafesinde gümbürdeyip duran kalp atışlarını duyacaktı. Uzunca bir süre birbirlerine baktılar; sanki geniş, aşılamaz bir vadi onları ayırmış gibiydi. Sonra, aniden, David dikkatini anestezi arabasına kaydırdı.

“Bu ilaç şişelerinden birini değiştirmek ne kadar zaman alır?” diye sordu. Kate onun kendine hakim oluşunu takdir etmek zorundaydı. En azından hâlâ konuşabiliyordu; oysa Kate sesinin çıkmasını sağlamakta dahi sorun yaşıyordu.

“Onun... süksinilkolin şişelerini boşaltması gerekir. Büyük olasılıkla bir dakikadan daha az sürer.”

“Bu kadar kolay, öyle mi?”

“Bu kadar kolay.” Kate’in bakışları istemeyerek ameliyat masasına kaydı. “Onlar çok savunmasızlar, yani hastalar rımız. Hayatlarıyla ilgili tüm kontrol elimizde. Bunu daha önce hiç böyle görmemiştim. Bu gerçekten çok korkunç.” “O zaman ameliyathanede cinayet işlemek o kadar da zor değil.”

Kate, “Hayır,” diyerek kabul etti. “Sanırım değil.”

“Ya EKG sonuçlarını değiştirmek? Katilimiz bunu nasıl yaptı peki?”

“Hastanın raporunu eline geçirmiş olmalı. Bunların hepsi koğuşlardadır.”

“Bu, kulağa ustalık isteyen bir şeymiş gibi geliyor. Koğuşlar hemşire kaynıyor.”

“Doğru. Ama hemşireler bu devirde bile beyaz önlükten hâlâ biraz korkarlar. İddiaya girerim, sana üniforma giydir- sek, elini kolunu sallayarak hemşirelerin bölümüne gidersin, tek bir soru soran da çıkmaz.”

David başını yana eğdi. “Denemek ister misin?”

“Yani, şimdi mi demek istiyorsun?”

“Tabii. Bana beyaz bir önlük bul. Her zaman doktorcu- luk oynamak istemişimdir.”

Cerrahların soyunma odasında asılı bir önlük bulmak sadece bir

Oz Büyücüsü

dakikasını almıştı. Kate önündeki kahve lekelerinden, bunun Guy Santini'nin olduğunu anladı. Üzerindeki 46 beden etiketine bakmasına bile gerek yoktu.

David kollarım devasa önlüğe sokarken, "King Kong'un ekibinizde olduğunu bilmiyordum," diye homurdandı. Önlüğün düğmelerini ilikledikten sonra dimdik durdu. "Ne düşünüyorsun? Gülmekten yere düşecekler mi?"

Kate geriye bir adım atarak ona dikkatli bir bakış attı. Önlük omuzlarından sarkmıştı. Yakanın tek tarafı havadaydı. Ama işin doğrusu, kesinlikle dayanılmaz görünüyg'rdu. Ve de son derece huysuz. Kate yakasını düzeltti. O anlık dokunuş, parmaklarının boynuna değişi dahi, Kate'in tüm kolunun ateş basmasına sebep oldu.

"İş görürsün," dedi.

"O kadar kötü mü görünüyorum?" Kafasını eğip kahve lekelerine baktı. "Kendimi çok şapşal hissediyorum."

Kate güldü. "Bu önlüğün sahibi de şapşalın tekidir zaten. Dolayısıyla endişelenme. Gayet uyumlu görünüyor." Asansörlere yürürlerken, Kate, "Düşünmeyi unutma doktor. Doğru zihniyete bürün. Bilirsin - dahi, kendini adamış, sevecen."

"Alçakgönüllüyü unutma."

Kate, David'in sırtına vurdu. "Git, onlara gününü göster Doktor Kildare."

David asansöre bindi. "Bak, sakın bir yerlere kaybolayım deme, tamam mı? Eğer şüphelenirlerse, bana arka çık

mana ihtiyacım olacak."

"Ameliyathanede bekliyor olacağım. Ah, David... son bir tavsiye daha."

"Neymiş o?"

"Sakın görevini kötüye kullanmaya çalışma Doktor. Kendi kendine dava açmak zorunda kalabilirsin."

Kapı kapanırken David homurdandı. Asansör üçüncü kata inerken hafifçe gıcırdadı. Sonra sessizlik oldu.

Bu basit bir testti. David Güvenlik tarafından durdurulsa bile, Kate'in tek bir sözüyle serbest bırakılırdı. Hiçbir şeyin yanlış gitme olasılığı yoktu. Ama Kate koridora yöneldiğinde, huzursuzluğu arttı.

Oz Büyücüsü

5 numaralı ameliyathaneye geri döndü, masanın başında her zamanki yerine geçti ve tek bir noktaya demir atmış halde geçirdiği onca saati düşündü. Çok küçük bir dünya. Çok güvenli bir dünya.

Bir kapının çarpılarak kapatılma sesiyle kafasını kaldırdı. David neden bu kadar çabuk geri dönmüştü? Sorun mu vardı? Kate taburesinden hoplayarak kalktı, koridora çıktı. Orada donakaldı.

Koridorun ilerisinde, 7 numaralı ameliyathaneye açılan kapıdan dışarı hafif bir ışık sızıyordu. Kısa bir süre etrafı dinledi, dolapların karıştırıldığını, çekmecelerin açılıp kapandığını duydu.

Birisi malzemeleri karıştırıyordu. Bir hemşire mi? Yoksa başka birisi mi - oraya ait olmayan birisi?

Koridorun uzak ucuna - kaçıp kurulabileceği tek yola -

doğru baktı. Danışma masası hemen o köşenin ilerisindeydi. Eğer 7 numaralı ameliyathanenin önünden güvenli bir şekilde geçebilirse, dışarı süzülebilir ve Güvenlik'i çağırabilirdi. Şimdi karar vermeliydi; 7 numaralı ameliyathaneyi her kim karıştırıyorsa, işine diğer odalarla da devam edebilirdi. Kate eğer şimdi harekete geçmezse, tuzağa düşebilirdi.

Sessizce koridorda ilerledi. Dolaplardan birinin hızla kapanan kapağı, bunu başaramayacağının göstergesiydi. 7 numaralı ameliyathanenin kapısı aniden ardına kadar açıldı. Paniklemiş bir halde geriye doğru sendelediğinde, kapı ağzında donup kalan Doktor Clarence Avery ile karşı kArşıya geldi. Adamın elinden aşağı bir şey kaydı; paramparça olan camın sesi koridorda bitmek tükenmek bilmeksizin yankılandı. Kate onun kanı çekilmiş denilebilecek derecede beyaz yüzüne baktığında korkusu anında endişeye dönüştü. Korkunç bir an için, hemen oraya devriliverecek ve kalp krizi geçirecek, diye düşündü.

Adam zayıf sesle, "Doktor... Doktor Chesne," diye kekeledi. "Ben... ben hiç beklemiyordum... yani, ben..." Yavaşça ayaklarının dibine baktı; işte, gölgeler arasında, yere saçılan cam parçacıklarının ışıltısını ancak o zaman fark etti. "Nasıl... etrafı nasıl da dağıttım."

Kate, hızla, "O kadar da kötü değil," diye karşılık verdi. "Durun, ben size temizlikte yardımcı olacağım."

Koridorun ışıklarını açtı. Adam yerinden kımıldamadı. Orada öylece dikildi, ani ışık karşısında gözlerini kırpıştırdı. Kate daha önce onu hiç bu kadar yaşlı, bu kadar zayıf ve güç

172

süz görmemişti. El sabununun bulunduğu şişenin yanından çekip bir avuç kâğıt havlu aldı ve birkaçını ona uzattı ama adam yine de yerinden kımıldamadı. Sonunda Kate ayağının dibine çömelip kırılan camları toplamaya başladı. Doktor Clarence Avery'nin bir ayağında mavi, diğerinde beyaz çorap vardı. Kate kırık cam parçalarından birine doğru uzanırken, etiketin hâlâ üzerinde takılı olduğunu gördü.

Adam alçak sesle, "Bu köpeğim için," dedi. "Anlayamadım?"

"Potasyum klorit. Köpeğim için. O çok hasta."

Kate kafasını kaldırıp adama boş boş baktı. Akima bir tek, "Çok üzgünüm," demek geldi.

David başını önüne eğdi. "Uyutulması gerekiyor. Bütün gün hafif hafif inleyip durdu. Artık bunu dinlemeye dayanamıyorum. Ve çok da yaşlandı, bilirsiniz işte. Köpek yaşıyla doksanın üzerinde. Ama bu... bu bana çok acımasızca geliyor, yani bunun için onu veterinere götürmek. Tamamen yabancı birisine. Bu kızımı korkutacaktır."

Kate ayağa kalktı. Avery olduğu yerde dikilmeye devam etti, kâğıt havluları sanki onlarla ne yapması gerektiğinden pek emin değilmişçesine sıkı sıkı tutuyordu.

Kate, "Eminim ki veteriner nazik davranacaktır," diye karşılık verdi. "Bunu sizin bizzat yapmanız şart değil." "Ama ben yaparsam çok daha iyi olur, sizce de öyle değil mi? Ona güle güle diyen kişi ben olursam yani?"

Kate başını sallayarak onayladı. Sonra anestezi arabasına döndü ve bir şişe potasyum klorit çekip aldı. "Buyurun."

173

Sessizce, bunu adamın avucuna yerleştirdi. "Bu yeterli olacaktır, sizce de öyle değil mi?"

Avery başıyla onayladı. "O çok... büyük bir köpek değil." Adam cılız bir nefes verdikten sonra gitmek için arkasına döndü. Sonra dönüp tekrar ona baktı. "Senden her zaman hoşlandım Kate. Arkamdan hiçbir zaman

Oz Büyücüsü

gülmeyen tek kişi sensin. Ya da çok yaşlı olduğum ve artık emekli olmam gerektiğine dair imalarda bulunmayan." İç çekti ve başını salladı. "Ama belki de haklılar." Gitmek için tekrar arkasına döndüğünde, Kate adamın "Toplantıda elimden geleni yapacağım," dediğini duydu. /

Adımları koridorda gıcırtılı sesler çıkartarak yavaş yavaş yok oldu. Ses kaybolup giderken, Kate'in bakışları çöp tenekesindeki kırık camlara odaklandı. KCL etiketi ona dönük duruyordu. Kaşlarını çatarak, potasyum klorit, diye düşündü. Damardan verildiğinde ölümcül bir zehirdi, ani kalp durmasına sebep olurdu. Ve bir köpeği öldürebilecek türden zehrin, insanı da kolayca öldürebileceğini o an fark etti.

KOĞUŞ 3B'DEKİ GÖREVLİ masasına çöküp kamburlaşmış, elindeki ciltli kitaba gömülmüştü. Kitabın kapağında, yarı çıplak bir çift, kırmızı renkte alev alev yanan şu başlığın altında birbirlerine sarılmışlardı: Hafif Meşrep Gelin. Bir sayfa çevirdi. Gözleri fal taşı gibi açıldı. David'in yürüyüp önünden geçtiğini bile fark etmemişti. Ancak hemşire mahalline gelip hemen yanma dikildiğinde kafasını kaldırıp

bakmaya tenezzül etti. Anında kızararak kitabı hızla kapattı.

"Ah! Size yardımcı olabilir miyim Doktor... ee..."

David, "Smith," diye tamamladı cümleyi ve kadına o kadar büyüleyici bir gülümseyiş attı ki hemşire oturduğu yerde eriyip pelteye döndü. David mest olmuş bir çift menekşe göze bakarken, Vay be, diye düşündü. Bu beyaz önlük gerçekten de işe yarıyor. "Dosyalarımızdan birine bakmam lazım," dedi.

Kadın nefes nefese, "Hangisine?" diye sordu.

"Oda... eee..." Grafiklerin durduğu raflara göz attı. "Sekiz."

"A mı, B mi?"

"B."

"Bayan Loomis mi?"

"Evet, ismi bu. Loomis."

Kadın sandalyesinden süzülürcesine kalktı. Gizli bir aldırmazlık pozuna bürünmüş halde dosya rafına doğru sallanarak ilerledi. Tam gözünün

Oz Büyücüsü

önünde olsa da, Oda 8B'nin dosyasını bulmak nedense aşırı derecede uzun zamanını almıştı. David kafasını eğip kitabın kapağına baktı ve birden gülmek istediğini fark etti.

Kadın, dosyayı tıpkı bir tür kutsal adakmış gibi iki eliyle birlikte ona uzatarak, "İşte burada," dedi, neşeli bir şekilde.

"Teşekkürler eee..."

"Mann. Janet Mann."

"Evet." David boğazım temizledi. Sonra dönüp Bayan Janet Mann'den mümkün olduğunca uzak bir sandalyeye

yerleşti. Kadının, çalan telefona yanıt vermek için dönerken hayal kırıklığı içinde iç çektiğini neredeyse net bir şekilde duymuştu.

"Ah, tamam." İç geçirdi. "Hemen şimdi aşağıya getiriyorum." Kadın, tepsiden üzerleri kırmızı etiketlenmiş bir avuç dolusu kan tüpünü kaptı ve David'i orada yalnız bırakarak aceleyle uzaklaştı.

David metal dosya kapağını çevirip açarken, Tamam, işte hepsi burada, diye düşündü. Kayıtların kalınlığından ve sonu gelmez doktor listesinden anlaşıldığı kadarıyla, Oda 8B'deki zavallı Bayan Loomis zor bir hastaydı. Sadece bir cerrahı ve anestezi uzmanı yoktu; aynı zamanda dahiliyeci, psikiyatrist, dermatolog ve jinekolog tarafından da çeşitli konsültasyon notları alınmıştı. Bunlar kendi aralarında tartışırken hastayı bile unuturlar, diye düşündü. Bu zavallı kadının işi gerçekten de zordu.

Bir hemşire ilaç arabasını iterek yürüyüp önünden geçti. Diğer bir tanesi, çalan telefonu yanıtlamak için kısa süreliğine içeri girdi, ardından da büyük bir aceleyle dışarı çıktı. İki kadın da ona en ufak bir ilgi göstermemişti.

David dosyanın arkasına yerleştirilmiş olan EKG sayfasını açtı. Bu sayfayı oradan çıkartmak ve yerine başka birini koymak belki de sadece on saniye alırdı. Ve koğuştan geçen bu kadar çok sayıda doktor varken - sırf Bayan Loomis için bile altı tane - hiç kimse hiçbir şeyin farkına varmazdı.

David, cinayet işlemek bundan daha kolay olamaz, diye karar verdi sonunda. İhtiyaç duyulan tek şey beyaz bir önlüktü.

Oz Büyücüsü

DOKUZUNCU BÖLÜM

DAVID, MUTFAK MASASINA İKİ bardak sıcak süt bırakırken, “Sanıyorum iddianı bu gece ispatladın,” dedi. “Ameliyathanedeki cinayeti kast ediyorum.”

“Hayır, ispatlamadık.” Kate üzerinden dumanlar yükselen bardağa sevimsizce baktı. “Hiçbir şey ispatlamadık, Da- vid. Anestezi bölüm şefinin hasta bir köpeği olduğu haricinde.” İç çekti. “Zavallı yaşlı Avery. Ödünü kopartmış olmalıyım.”

“Karşılıklı birbirinizin ödünü kopartmış olmayasınız? Bu arada, onun köpeği mi varmış?”

“Bana yalan söylemez.”

“Sadece soruyorum. Adamı tanımam.” Sütünden bir yudum aldığında, dudağının üzerinde hafif beyaz bir iz oluştu. Işıl ışıl parıldayan mutfağında üzüntülü ve yakışıksız görünüyordu. Çenesi hafif bir sakalla gölgelenmişti, sabaha ütülü başlayan gömleği şimdi kırışıktan geçilmiyordu. Üst düğmesini açmıştı. Kate David’in göğsünü dolduran koyu altın renkli kılları görünce, bir hafiflik hissine kapıldı.

Aniden başını önüne eğerek sütüne baktı. “Köpeği olduğundan adım kadar eminim,” diye devam etti. “Masasında bir resmini gördüğümü anımsıyorum.”

“Masasında köpek resmi mi bulunduruyor?”

“Aslına bakılırsa bu karısının resmi. Kadının kucağında kahverengimsi bir teriyer var. Gerçekten çok güzel.” “Karısından bahsediyorsun sanırım.”

“Evet. Birkaç ay önce kalp krizi geçirdi. Karısını bir bakım evine kapatmak, zavallı adamı mahvetti. O günden bu yana görevinden kaytarıp duruyor.” Kate sütünden kederle bir yudum aldı. “İddiaya girerim ki bunu yapamayacak.” “Neyi yapamayacak?”

“Köpeğini öldüremeyecek. Bazı insanlar sineği incitmekten dahi yoksundurlar.”

“Diğer yandan bazıları da mükemmel birer katil oluyorlar.”

Kate ona baktı. “Hâlâ bunun cinayet olduğunu mu düşünüyorsun?”

David bir an için yanıt vermedi, bu sessizlik Kate’i korkuttu. Yoksa tek müttefiki de sıvışıp gidiyor muydu? “Ne düşüneceğimi bilmiyorum.” İç çekti. “Şu ana kadar içgüdülerimle hareket ediyordum, olaylarla değil. Bu da

Oz Büyücüsü

mahkeme salonunda bir işe yaramıyor."

Kate suratını asarak, "Ya da bir heyet oturumunda," diye ekledi.

"Oturumun salı günü, öyle değil mi?"

"Ve hâlâ onlara ne anlatacağım konusunda en ufak bir

178

fikrim yok."

"Erteleme alamaz mısın? Yarınki randevularımı iptal edeceğim. Belki birkaç kanıt toplayabiliriz."

"Erteleme istedim, reddedildi. Her neyse, görünüşe bakılırsa elimizde tek bir kanıt bile yok. Sahip olduğumuz tek şey, Ellen'in ölümüyle açık bağlantısı olmayan bir çifte cinayet."

David arkasına yaslandı, kaşları çatıktı. "Ya polis yanlış taşın altına bakıyorsa? Ya Charlie Decker sadece joker kartsa?"

"Orada onun parmak izlerini buldular, David. Ayrıca ben de adamı orada gördüm."

"Ama onun birisini öldürdüğüne şahit olmadın." "Hayır, ama başka kimin böyle bir şey için nedeni var

ki?"

"En iyisi şöyle bir düşünelim." David tembel tembel tuzluğa doğru uzandı ve bunu masanın ortasına yerleştirdi. "Henry Tanaka'nın çok meşgul bir adam olduğunu biliyoruz. Tecrübesi ise göz ardı edilemeyecek bir gerçek. Bir gönül ilişkisi vardı..." David tuzluğun yanma biberliği getirip bıraktı. ".. .büyük olasılıkla Ann Richter'le."

"Tamam. Ama Ellen bu konunun neresinde?"

"işte, milyon dolarlık soru da bu." David ileri doğru uzandı ve şeker kavanozuna parmağıyla vurdu. "Ellen O'- Brien bu işin neresinde?"

Kate kaşlarını çattı. "Yoksa bir aşk üçgeni miydi?" "Mümkün. Bir erkeğin tek bir metresle yetinmesi gerek-

179

mez. Bir düzine kadar edinebilir. Her birinin de kıskanç aşıkları olabilir."

"Aşk üçgeni içinde aşk üçgenleri, öyle mi? Bu gittikçe daha acayip bir hal alıyor. Yatak odalarında sayısız oynaşma! Her yer gönül ilişkileri yaşayan doktorlarla dolu! Sadece ben böyle bir şeyi tahayyül edemiyorum."

Oz Büyücüsü

“Böyle şeyler oluyor. Sadece hastanelerde de değil.” “Avukatlık bürolarında da, ha?”

“Ben bizzat böyle bir şey yaptığımı söylemiyorum. Ama hepimiz insanız.”

Kate kendisini gülümsemekten alıkoyamadı. “İ3u komik. İlk karşılaştığımızda, senin insan olabileceğini kesinlikle düşünmemiştim.”

“Öyle mi?”

“Sen benim için bir tehdit unsuruydun. Bir düşman. Lanet olası bir avukat.”

“Baş belası demek istiyorsun yani.”

“Rolünü iyi oynadın.”

David suratını ekşitti. “Çok teşekkürler.”

Kate hemen, “Ama artık durum değişti,” dedi. “Seni sıradan bir avukat olarak düşünemiyorum. Ta ki...”

Bakışları aniden kenetlenirken, Kate’in sesi yitip gitti. David, yumuşak bir sesle, “Ta ki seni öptüğümden beri,” diye cümleyi bitirdi.

Kate’in yanaklarını ateş bastı. Aniden ayağa kalktı ve bakışlarını üzerinde hissederek bardağını lavaboya taşıdı. Bir iç çekişle, “Her şey çok karıştı,” yorumunda bulundu.

“Ne? İnsan olduğum gerçeğiyle mi?”

Kate, “İkimizin de insan olduğumuz gerçeğiyle,” diye yumurtladı. Ona bakmaksızın bile aralarındaki çekimi, elektriği, çatırtıyı hissedebiliyordu.

Bardağını yıkadı. İki kez. Sonra sakince düşünüp taşındı ve masaya geri dönüp yerine oturdu. David onu izliyordu, yüzünde alaycı bir eğlenme ifadesi vardı.

Gözleri ışıldarken, “Bunu ilk olarak ben itiraf edeceğim,” dedi. “İnsan olmak aslına bakılırsa büyük bir külfet. Şu rahatsız edici biyolojik dürtülere köle olmak.”

Biyolojik dürtüler. Bu, Kate’in içinde köpürmekte olan hormonal fırtınanın ne kadar da korkunç bir biçimde tasvir edilişiydi... Kate onun bakışlarından kaçınarak, dikkatini masanın ortasında duran tuzluğa odakladı. Hemen Henry Tana- ka’yı düşündü. Üçgenler içinde üçgenler. Yoksa onca ölüm, sadece zıvanadan çıkan arzu ve öfkenin sebep olduğu sonuçlardan öte bir şey

Oz Büyücüsü

değil miydi?

Kate tuzluğa dalgın dalgın dokunarak, "Haklısın," dedi. "İnsan olmak her türden soruna sebep oluyor. Hatta cinayete bile."

Kate, David'in içinde bulunduğu gerilimi tek bir kelime dahi etmeden hissetti. Adamın bakışları masaya yöneldi ve birden bire hareketsiz kaldı. "Bunu düşünmediğimize inanamıyorum."

Kate, "Neyi?" diye sordu.

David boş bardağını şeker kavanozuna doğru hızla iteledi. Bu plana dördüncü köşeyi ekledi. "Biz bir üçgenle uğ

raşmıyoruz. Karşımızda kare var."

Sessizlik oldu. Kate nazikçe, "Geometri anlayışın gerçekten de çok çarpıcı," dedi.

"Ya Tanaka'nın ikinci bir kız arkadaşı vardıysa - mesela Ellen O'Brien?"

"Bu bizim eski üçgenimiz."

"Ama bir kişiyi dışarıda bıraktık. Çok önemli birisini." Parmağıyla boş süt bardağına vurdu.

Kate masada duran dört nesneye kaşlarını çatarak baktı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Bayan Tanaka." "Kesinlikle."

"Karısı aklıma dahi gelmemişti."

David başını kaldırıp baktı. "Belki de artık gelmelidir."

KLİNİĞİN KAPISINI AÇAN JAPON KADIN ateş kırmızısı bir ruj ve tenine kıyasla birkaç ton açık pudra sürmüştü. Tıpkı geyşa evinden gelen bir firariyi andırıyordu. "Polis değilsiniz, değil mi?" diye sordu.

David, "Pek sayılmaz," türünden bir karşılık verdi. "Ama size birkaç sorumuz var..."

"Artık muhabirlerle konuşmuyorum." Kapıyı kapatmaya yeltendi.

"Biz muhabir değiliz, Bayan Tanaka. Ben avukatım. Bu da Doktor Kate Chesne."

"Pekâlâ, ne istiyorsunuz öyleyse?"

"O cinayete dair bilgi toplamaya çalışıyoruz. Bu koca-

Öz Büyücüsü

nızm ölümüyle ilgili."

Kadının gözlerinde ani bir ilgi titreşti. "Şu hemşireden bahsediyorsunuz, öyle değil mi? Richter adlı şu kadından." "Evet."

"Ona dair ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Size bildiğimiz her şeyi anlatmaktan memnuniyet duyacağız. Tabii eğer içeri girmemize izin verirseniz."

Kadın tereddüt etti, gözlerinde merak ve ihtiyat savaşıyordu ama merak galip geldi. Kadın kapıyı açtı ve ikisine içeriye, bekleme odasına girmelerini işaret etti. Kadın bir Japon için uzundu; hatta Kate'ten bile uzundu. Üzerinde basit mavi bir elbise, yüksek topuklu ayakkabılar, kulağında altın deniz kabuğu şeklinde küpeler vardı. Saçları o kadar siyahtı ki, eğer sağ alnını takip eden tek bir beyaz tutam olmasa kesinlikle yapaymış gibi görünebilirdi. Mari Tanaka dikkate değer derecede güzel bir kadındı.

Kusursuz derecede derli toplu bekleme odasında durarak, "Karışıklığın kusuruna bakmayın," diye özür diledi. "Ama çok fazla şaşkınlık yaşadım. Halledilmesi gereken çok sayıda şey vardı." Boş koltuklara, sanki onca hasta nereye gitti endişesiyle baktı. Dergiler hâlâ kahve sehpasının üzerinde sıralıydı ve çocuk oyuncaklarıyla dolu kutu da köşede durmakta ve oynanmayı beklemekteydi. Bu trajedinin bu ofise yıldırım gibi düştüğünün tek göstergesi, yas tutan bir hasta tarafından gönderilen baş sağlığı kartı ve bir vazo beyaz zambaktı. Danışma masasının önündeki cam bölmenin gerisinden, hemen yan ofiste iki kadının dosya yığınlarıyla çevre

lenmiş bir halde oturdukları görülmekteydi.

Bayan Tanaka iç çekerek, "İlgilenilmesi gereken çok fazla hasta var," dedi. "Ve bir de şu ödenmemiş faturalar. Her şeyin bu kadar karmaşık olabileceğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Her şeyle hep Henry'nin uğraşmasına göz yummuştum. Şimdi artık o yok..." Yorgun bir şekilde koltuğa gömüldü. "Eminim ki kocamla o - o kadını biliyorsunuzdur?"

David başını sallayarak onayladı. "Ya siz biliyor muydunuz?"

"Evet. Yani, demek istiyorum ki, adını bilmiyordum. Fakat işin içinde birisinin olduğunu düşünüyordum./Komik, öyle değil mi? Zaten eşlerin böyle şeyleri her zaman en son duyduğu söylenir." Cam bölmenin gerisindeki

iki kadına baktı. “Eminim ki onlar da bunu biliyordu. Hastanedeki şu insanlar, onlar da biliyor olmalı. Bilmeyen tek kişi bendim. Aptal eş.” Kafasını kaldırıp baktı. “Bana şu kadından bahsedeceğinizi söylemiştiniz. Ann Richter’den. Ona dair ne biliyorsunuz?”

Kate, “Ben onunla birlikte çalıştım,” diye anlatmaya başladı.

“Öyle mi?” Bayan Tanaka bakışlarını Kate’e odakladı. “Ben onunla bir kez bile karşılaşmadım. Nasıl birisiydi? Güzel miydi?”

Kate tereddütlüydü; içgüdüsel olarak karşısındaki kadının kendisine eziyet çektirmek için daha fazla bilgi edinmeye çalıştığım fark etti. Mari Tanaka, kişisel cezalandırma için hissettiği tuhaf bir gereksinim içinde tükenmiş görünüyordu.

“Sanırım Ann… çekiciydi,” dedi.

“Zeki miydi?”

Kate başını sallayarak onayladı. “İyi bir hemşireydi.” “Ben de öyleydim.” Bayan Tanaka dudağını ısırdı ve bakışlarını çevirdi. “İşittiğim kadarıyla sarışınmış. Henry sarışınlardan hoşlanırdı. Bu ironik değil mi? Benim olamayacağım tek şeyden hoşlanıyordu.” Ani kadınsı bir düşmanlıkla David’e baktı. “Ve sanırım siz de Doğulu kadınlardan hoşlanıyorsunuz.”

David soğukkanlı bir tavırla, “Güzel kadın hep güzeldir,” karşılığını verdi. “Ayrım yapmam.”

Bayan Tanaka gözlerini kırpıştırarak gözyaşı perdesinden kurtuldu. “Ama Henry yaptı.”

Kate yumuşak ve nazik bir şekilde, “Başka kadınlar da var mıydı?” diye sordu.

“Sanırım.” Omzunu silkti. “O bir erkekti, öyle değil mi?” “Hiç Ellen O’Brien adını işittiniz mi?”

“Onun da mı kocamla bir bağlantısı vardı?”

“Bunu bize sizin söyleyebileceğinizi umuyorduk.” Bayan Tanaka başını iki yana salladı. “Hiçbir zaman isim vermezdi. Ben de ona kesinlikle bir tek soru sormazdım.”

Kate kaşlarını çattı. “Neden ama?”

“Bana yalan söylemesini istemedim.” Bunu dile getiriş şekli mantığa çok uygundu.

Oz Büyücüsü

David, “Polis size ortada bir şüpheli olduğunu söyledi mi?” diye sordu.

“Charlie Decker’ı mı kastediyorsunuz?” Bayan Tana- ka’nm bakışları tekrar David’e kaydı. “Komiser muavini Brophy dün akşam beni görmeye geldi. Bana adamın fotoğrafını gösterdi.”

“Tanıdınız mı peki?”

“O adamı daha önce hiç görmedim, Bay Ransom. Adını dahi bilmiyordum. Bildiğim tek şey, kocamın beş yıl evvel bir delinin saldırısına uğradığı ve aptal polisin o adamı hemen ertesi gün serbest bıraktığıdır.”

David, “Ama kocanız dava açmayı reddetmişti,” dedi. “Ne?” 1

“Bu yüzden Decker o kadar çabuk serbest bırakıldı. Görünüşe bakılırsa kocanız konunun kapanmasını istedi.” “Bana bundan hiç bahsetmedi.”

“Size ne anlattı peki?”

“Neredeyse hiçbir şey. Konuşmadığımız o kadar çok şey vardı ki. Bunca yıl birlikte yaşamayı bu şekilde başardık; bazı şeylerden bahsetmeyerek. Bu aramızda sağladığımız bir anlaşmaydı. O bana parayı nasıl harcadığımı sormadı. Ben de ona kadınlara dair bir şey sormadım.”

“O zaman Decker hakkında bundan fazlasını bilmiyorsunuz, öyle mi?”

“Hayır. Belki Peggy size yardım edebilir ama.”

“Peggy mi?”

Kadın başıyla ofisi işaret etti. “Danışma görevlimiz. Olay yaşandığında kendisi buradaydı.”

Peggy sarışın, kırklı yaşlarında bir Amazon’du. Üze

rinde beyaz streç bir pantolon vardı. Her ne kadar oturabileceği söylendiyse de, ayakta kalmayı tercih etti. Belki de Mari Tanaka’yla aynı koltuğu paylaşmamayı seçmişti.

Peggy, “Adamı hatırlıyor muyum?” diye soruyu tekrarladı. “Onu hayatım boyunca unutmayacağım. Onca bağırış çağırışı işittiğimde muayenehanelerden birini temizliyordum. Dışan çıktım. O psikopat burada, bekleme odasındaydı. Elleri Henry’nin -yani doktorun- boğazına dolanmıştı ve ona bağınp duruyordu.”

“Küfür mü ediyordu yani?”

“Hayır, küfretmiyordu. ‘Ona ne yaptın?’ türünden bir şeyler söylüyordu.”

Oz Büyücüsü

“Bunlar onun kullandığı kelimeler miydi? Emin misiniz?”

“Evet.”

“Peki, soru cümlesindeki ‘o’ kimdi? Hastalardan biri mi?”

“Evet. Doktor bu olaydan dolayı kendisini berbat hissediyordu. O, o kadar tatlı bir kadındı ki. Hem kadının hem de bebeğinin ölmesi korkunçtu. Yani…”

“Adı neydi?”

“Jenny… Durun, bir düşüneyim. Jenny bir şey. Brook. Sanırım soyadı buydu. Jennifer Brook.”

“Doktorun saldırıya uğradığını görünce ne yaptınız?” “Tabii ki adamı ondan uzaklaştırdım. Çok sıkı tutuyordu, ama onları ayırmak zorundaydım. Kadınlar tamamen aciz değillerdir, bilirsiniz.”

“Evet, bunun kesinlikle farkındayım.”

“Her neyse, o sırada yere yığıldı.”

“Doktor mu?”

“Hayır, adam. Şuraya, kahve sehpasının hemen yanma çöküp, küçük bir külçe oluşturdu; orada öylece durdu ve ağladı. Polis geldiğinde hâlâ oradaydı. Birkaç gün sonra kendisini vurduğunu öğrendik. Ağzından.” Sustu ve sanki adamın hâlâ orada oturmaya devam eden hayaletini görüyor-muşçasına yere baktı. “Bu çok garip, ama ona acımaktan kendimi alamıyorum. Bir bebek gibi ağlıyordu. Henry’nin bile onun için üzüntü duyduğunu söyleyebilirim…”

“Bayan Tanaka?” Diğer büro elemanı başını bekleme odasına uzattı. “Telefonunuz var. Muhasebeciniz arıyor. Arka ofise bağlıyorum.”

Bayan Tanaka ayağa kalktı. “Size bundan başka anlatabileceğimiz bir şey yok,” dedi. “Artık işimize geri dönmek zorundayız.” Peggy’ye imalı bir bakış attı. Ardından sade bir baş işaretiyle hoşça kalın diyerek, sessizce bekleme odasından dışarı süzüldü.

Peggy asık suratla, “İki haftalık mühlet,” diye mırıldandı. “Lanet olası ofisin tümünü düzene sokmamız için bize verdiği süre bu. Henry’nin bu cadının etrafında dolanmasını neden istemediğini anlamak hiç de zor değil.”

Oz Büyücüsü

Masasına gitmek için döndü.

Kate, “Peggy?” diye seslendi. “Sadece tek bir soru daha, tabii sence bir mahsuru yoksa. Hastalarınız ölünce tıbbi kayıtlarını ne kadar süre elinizde tutarsınız?”

188

“Beş yıl. Gebelikle ilgili bir ölümse daha uzun. Bilirsiniz işte, herhangi bir mesleki hata davası açılırsa diye.”

“O zaman Jenny Brook’un dosyası hâlâ sizdedir, öyle değil mi?”

“Kesinlikle.” Ofise gitti ve dosya dolabını çekip açtı. Çekmecesini iki kez kontrol etti. Ardından J’lere baktı. “Anlayamıyorum. Burada olmalıydı.”

David ve Kate bakıştılar. Kate, “Kayıp mı?” diye sordu. “Yani, burada değil. Bu tür konularda gerçekten de çok dikkatliyimdir. Şunu belirtmeliyim ki, pasaklı ve düzensiz bir ofiste kesinlikle yapamam.” Döndü ve sanki karşı bir fikir gelmesini beklercesine diğer memura baktı. Gelmedi.

David, “Ne diyorsun?” dedi. “Yani bunu birisi mi aldı?” Peggy, “Öyle olmalı,” karşılığını verdi. “Ama bunu neden yaptığını anlayamıyorum. Daha yeni beş yıl oldu.” “Kim neden yaptı?”

Peggy ona sanki beyinsiz bir adammış gibi baktı. “Tabii ki Doktor Tanaka.”

HASTANE KAYIT MEMURU, İSMİ BİLGİSAYARA yazarken vurgusuz bir ses tonuyla, “Jennifer Brook,” dedi. “Soyadının sonunda e var mı, yok mu?”

Kate, “Bilmiyorum,” şeklinde karşılık verdi.

“Ya göbek adı?”

“Bilmiyorum.”

“Doğum tarihi?”

189

Kate ve David bakıştılar. Kate “Bilmiyoruz,” karşılığını verdi.

Memur döndü ve kemik çerçeveli gözlüklerinin üzerinden onlara baktı. Bezgin, monoton bir ses tonuyla, “Tıbbi kayıt numarasını bildiğinizi de hiç zannetmiyorum, doğru mu?” diye sordu.

İkisi de kafalarını olumsuz anlamda salladılar.

“İşte benim korkum da buydu.” Memur bilgisayar ekranına geri döndü ve

Öz Büyücüsü

bir komut daha girdi. Birkaç saniye sonra ekranda iki isim belirdi: Bir Brooke, bir de Brook. Her ikisinin de adı Jennifer'dı. "Aradığınız kişi bunlardan biri mi?" diye sordu.

Doğum tarihlerine göz attıklarında, birinin elli yedi, diğerinin ise on beş yaşında olduğunu gördüler.

Kate, "Hayır," dedi.

"Mantıklı." Memur iç çekti ve ekranı temizledi. Büyük bir sabırla, "Doktor Chesne," diye devam etti, "neden bilhassa bu kayda ihtiyacınız var?"

Kate, "Bir araştırma projesi," dedi. "Doktor Jones ve ben..."

"Doktor Jones mu?" Memur, David'e baktı. "Ekibimizde Doktor Jones diye birinin olduğunu hatırlamıyorum."

Kate hızla, "O üniversiteden..." dedi.

David gülümseyerek, "Arizona Üniversitesi," diye cümleyi tamamladı.

"Bu Avery'nin ofisi tarafından yürütülüyor. Gebelikte anne ölümü üzerine bir makale ve..."

"Ölüm mü?" Memur gözlerini kırpıştırdı. "Yani hasta vefat mı etmiş demek istiyorsunuz?"

"Evet."

"Pekâlâ, şimdi anlaşıldı. Biz bu dosyaları tamamen farklı bir yerde tutuyoruz." Ses tonundan bu yerin Mars'ta olabileceği hissi ortaya çıkmaktaydı. Kadın memur zoraki bir şekilde ayağa kalktı. "Bu biraz zaman alacak. Beklemeniz lazım." Dönüp ağır adımlarla arkadaki kapıya yöneldi ve merhum dosyalarının tutulduğu odaya girerek gözden kayboldu.

David, "Neden içimde onu bir daha hiç göremeyecekmişiz gibi bir his var?" diye homurdandı.

Kate bankoya hafifçe yaslandı. "Sırf senden herhangi bir delil istemediği için mutlu olmalısın. Hastane kayıtlarını bir düşmana göstermekten dolayı başım büyük belaya girebilir, biliyorsun."

"Kime, bana mı?"

"Sen avukatsın, öyle değil mi?"

"Ben sadece Arizona'dan zavallı ve yaşlı Doktor Jo- nes'um." Döndü ve odaya şöyle bir göz attı. Köşedeki masada bir doktor sayfayı çevirirken

Oz Büyücüsü

esnedi. Canı sıkkın olduğu her halinden belli olan bir memur, koridordan yukarı tekerlekli arabasını iteledi; dosyalan topluyor, bunları çoktan tehlikeli bir yığın halini alan diğerlerinin üzerine fırlatıyordu. David, "Ne kadar da canlı ve eğlenceli bir yer," dedi. "Dans ne zaman başlıyor?"

İkisi de ayak seslerini işiterek döndüler. Kemik çerçeveli gözlüklü memur tekrar göründü, elleri boştu.

191

Yüksek sesle, "Dosya burada değil," dedi.

Kate ve David şaşkın bir sessizlik içinde bakıştılar.

Kate, "Burada değil derken ne söylemeye çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Burada olmalıydı ama değil."

David, "Yani hastaneden çıkartılmış mı?" diye aniden sordu.

Memur gözlüklerinin üzerinden sıkıntıyla baktı. "Orijinal dosyalan hastane dışına çıkartmayız, Doktor Jones. İnsanlar bunları hep kaybederler."

"Oh. Pekâlâ, tabii ya."

Memur bilgisayannm önündeki sandalyesine tekrar gömüldü ve bir komut girdi. "Görüyor musunuz? İşte liste burada. Aslında dosya odasında olmalı. Söyleyebileceğim tek şey, yanlış yere yerleştirilmiş olabileceği." Sonra alçak sesle, "Ki bu da onu büyük olasılıkla bir daha göremeyeceğimiz anlamına geliyor," diye ekledi. Tam ekranı kapatmak üzereydi ki, David kadını durdurdu.

Şifreli bir kodu işaret ederek, "Bekleyin. Şuradaki işaret ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Bu bir kopya talebi."

"Yani birisi dosyanın kopyasını mı istemiş demek istiyorsunuz?"

Memur bitkin bir şekilde iç çekerek, "Evet," dedi. "Bu o anlama geliyor, Doktor."

"Kim istemiş?"

Kadın imleci hareketlendirdi ve diğer bir düğmeye bastı.

192

Ekranda büyülü bir şekilde bir isimle adres belirdi. "Joseph Kahanu, Avukat, Alakea Sokağı. Talep tarihi: 2 Mart."

Oz Büyücüsü

David kaşlarını çattı. “Bu sadece bir ay kadar önce.”

“Evet Doktor, sanırım öyle.”

“Bir avukat neden beş yıl önce yaşanan bir ölümle ilgilensin ki?”

Memur döndü ve ona kemik çerçeveli gözlüğünün üzerinden baktı. “Bunu bana siz söyleyin.”

KORİDORUN BOYASI UFALANMIŞTI. Binlerce basamak, eskiyip tel tel olmuş bir halının göbeğine doğru uzanmaktaydı. Ofisin dışında şöyle bir levha asılıydı:

Joseph Kahanu, Avukat

Boşanma, Çocuk Velayeti, Vasiyetname, Kaza, Sigorta, Sarhoş Araç Kullanma ve Fiziksel Yaralanma Uzmanı

David, “Harika bir adres,” diye fısıldadı. “Burada sıçanlar müvekkillerden sayıca daha fazla olmalı.” Kapıyı tıklattı.

Kapıyı, üzerine bol gelen takım elbiseli, iri yan, Havvai’- li bir adam açtı. Sertçe, “Siz David Ransom musunuz?” diye sordu.

David başını sallayarak onayladı. “Bu da Doktor Ches-
ne.”

Adamın sessiz bakışları kısa süreliğine Kate’in suratına kaydı. Sonra yana çekildi ve asık suratla kırıldı kırılacak haldeki iki sandalyeyi işaret etti. “Tamam, içeri girin.”

Ofis boğucuydu. Masadaki bir vantilatör ileri geri dönerken gıcırdıyor, içerideki sıcak havayı dalgalandırıyordu. Tozdan matlaşmış yan açık pencere, dar bir sokağı tepeden görmekteydi. Tek bir bakışta, Kate avukatlığın burada ne kadar büyük mücadeleler verilerek yapıldığını fark etti: Eski bir daktilo, müvekkil dosyalarıyla dolu karton kutular, ikinci el eşyalar. İçerde ancak tek bir masaya yetecek miktarda boş yer mevcuttu. Kahanu, ceketin içinde dayanılmaz derecede ısınıyor gibiydi; büyük olasılıkla bunu sırf gelecek ziyaretçiler için son dakikada sırtına geçirmişti.

Kahanu, güvenilmez görünen döner sandalyesine yerleşerek, “Henüz polis çağırmadım,” dedi.

David, “Neden?” diye sordu.

Oz Büyücüsü

“Siz işinizi nasıl yaparsınız, bilmiyorum, ancak ben müvekkillerimi ihbar etmem.”

“Decker’ın cinayetten arandığını biliyorsunuz.” Kahanu başını salladı. “Bu bir hata.”

“Bunu size Decker mı söyledi?”

“Ona ulaşamadım bile.”

“Belki de artık onu sizin yerinize polisin bulma zamanı gelmiştir.”

Kahanu, “Bakın,” diyerek ona döndü. “İkimiz de, benim sizinle aynı kümede olmadığımı biliyoruz, Ransom. Duyduğuma göre Bishop Sokağı’nda büyük bir ofisiniz varmış. Bir

kaç düzine de iş arkadaşınız. Büyük olasılıkla hafta sonlarınızı golf kurslarında, yargıçlardan bazılarıyla samimiyet içinde geçiriyorsunuzdur. Peki ya ben?” Elini ofisi gösterircesine şöyle bir salladı ve güldü. “Sadece birkaç müvekkilim var. Çoğunlukla paramı ödemeyi dahi hatırlamazlar ama onlar benim müvekkilimdir. Ben de onlann aleyhinde davranmam.” “Biliyorsunuz ki iki kişi öldürüldü.”

“Ellerinde bunu onun yaptığına dair kanıt yok.”

“Polis olduğunu söylüyor. Charlie Decker’in tehlikeli bir adam olduğunu ifade ediyorlar; yardıma ihtiyacı olan hasta bir adam.”

“Bu günlerde hapishane hücrelerini böyle mi adlandırıyorlar? Yardım, ha?” Bıkkın halde arayıp bir mendil buldu ve sanki düşünmek için zaman kazanmaya çalışırcasına alnını sildi. “Sanırım hiç şansım yok,” diye mırıldandı. “Polis öyle ya da böyle gelip kapımı çalacak.” Mendili yavaşça katladı ve tekrar cebine tıkıştırdı. Ardından çekmecesine uzandı, bir dosya çıkarttı ve bunu hurdası çıkmış masaya doğru fırladı. “Sorduğunuz kopya bu. Görünüşe bakılırsa bunun peşindeki tek kişi de siz değilsiniz.”

David dosyaya uzanırken kaşlarını çattı. “Başka isteyen de mi oldu?”

“Hayır, ama birisi ofisime izinsiz girdi.”

David aniden başını kaldırdı. “Ne zaman?”

“Geçen hafta. Dosyalarımın tümünü darmadağın etmiş. Hiçbir şey çalmamış, hatta nakit para kutumdaki elli papeli dahi olduğu gibi bırakmış. O zaman bunu fark edemedim,

195
ama bu sabah siz bana şu kayıp kayıtlardan bahsedince düşünmeye başladım. Onun bu dosyanın peşinde olup olmadığını merak ettim."

"Ama bunu almamış."

"Ofise girildiği gece dosya evimdeydi."

"Bu elinizdeki tek kopya mı?"

"Hayır. Birkaç kopya çoğalttım. Güvende olmak için." Kate, "Bakabilir miyim?" diye sordu.

David önce tereddüt etti, sonra dosyayı ona verdi. "Doktor sensin. Bak bakalım."

Kate bir süre kapaktaki isme baktı: Jennifer Birook. Ardından kapağı açtı ve okumaya başladı.

İlk birkaç sayfada kayda almanlar sıradan, gebelikle ilgili ifadelerdi. Hasta sağlıklı, yirmi sekiz yaşında, otuz altı haftalık hamile bir kadındı. Mid Pac Hastanesi'ne girişi sabahın erken saatlerinde yapılmıştı. Doktor Tanaka tarafından yapılan ilk fiziksel inceleme sıradandı. Ceninin kalp atışlan normaldi, diğer tüm kan testleri de öyle. Kate doğumhane kayıtlarını açtı.

İşte burada işler ters gitmeye başlamıştı. Hem de çok ters. Hemşirenin titiz derecede güzel el yazısı, çılgın bir karalamaya dönüşmüş, notlar kısa ve düzensiz bir hal almıştı. Genç kadının ölümü, birkaç sakin klinik ifadeye indirgenmişti.

Genellenmiş nöbetler... Valyum ve Dilantin'e tepki yok... Destek için Acil'e gönderilen statü sayfasında... Solunum düzensiz... Solunum durdu... Nabız yok... Kalp masajına
196
başlandı... Ceninin kalp atışları işitilebiliyor ama yavaşlamakta... Hâlâ nabız yok... Acil'den Doktor Vaughn C-bölme- sine yardıma gitti...

Bebek canlı...

Kayıt tamamen okunması imkânsız kısa ve kesik cümleler dizinine dönüşmüştü.

Takip eden sayfada son bir not vardı, sakin bir el yazısıyla kaleme alınmıştı.

Yaşama döndürme operasyonu durduruldu. Hastanın 01:30'da ölümü

Oz Büyücüsü

kayda girildi.

Kahanu, “Beyin kanamasından öldü,” dedi. “Sadece yirmi sekiz yaşındaydı.”

Kate, “Ya bebek?” diye sordu.

“Bir kız. Annesinden bir saat sonra da o öldü.”

David kolunu dürtükleyerek, “Kate,” diye mırıldandı. “Sayfanın en altına, görevli ameliyat personelinin isimlerine bak.”

Kate’in bakışları üç isme odaklandı. Bunları teker teker zihnine kazırken, elleri buz kesti.

Henry Tanaka, Doktor Ann Richter, Lisanslı Hemşire Ellen O’Brien, Lisanslı Hemşire

197

Kate, “Burada bir isim eksik,” diye vurguladı. Kafasını kaldırıp baktı. “Bir de Acil’den Doktor Vaughn vardı. O bize…”

Kahanu, “Olamaz,” dedi. “Doktor Vaughn, Jennifer Bro- ok’un ölümünden kısa bir süre sonra bir kaza geçirdi. Arabası başka bir araçla kafa kafaya girdi.”

“Yani öldü mü?”

Kahanu başını sallayarak onayladı. “Hepsi de öldü.” Dosya, Kate’in donmuş parmaklarından masaya kaydı. Bu dokümanda tehlikeli, şeytani bir şeyler vardı. Başını önüne eğip baktı. Ona dokunmak istemiyordu. Sanki elidini silkelerse kendisini bu lanetten kurtulacakmış gibi hissetti.

Kahanu sıkkın bakışlarını pencereye çevirdi. “Dört hafta evvel Charlie Decker ofisime geldi. Neden beni seçti, Tanrı bilir. Belki de bu iş için beni uygun gördü. Belki başkasına parası yetmedi. Olası bir mesleki hata davası hakkında yasal görüş almak istedi.”

David, “Bu konuda mı?” diye sordu. “Ama Jenny Brook beş yıl önce vefat etti ve Decker onun akrabası bile değildi. Böyle bir davanın anında kapatılacağını en az benim kadar siz de biliyorsunuzdur.”

“Hizmetimin bedelini ödedi, Bay Ransom. Hem de nakit.”

Nakit. Bu, hayatını zor bela idame ettiren bir avukat için sihirli kelimeydi.

“Ben sadece benden isteneni yaptım; dosyayı onun adına mahkemeye çıkarttım. Jenny Brook’la ilgilenen doktor ve

Oz Büyücüsü

iki hemşireyle temasa geçtim ama mektuplarıma kesinlikle karşılık vermediler."

David, "Bunu yapabilecek kadar uzun yaşamadılar da ondan," diye açıkladı. "Decker onlara sizden önce ulaştı." "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"İntikam. Sevdiği kadını öldürmüşlerdi. Dolayısıyla o da onları öldürdü."

"Müvekkilim kimseyi öldürmedi."

"Müvekkilinizin bunu yapmak için geçerli bir nedeni vardı, Kahanu. Siz de ona isimleri ve adresleri sağladınız." "Decker'la hiç tanışmadınız. Ben onu tanıyorum ve o kesinlikle saldırgan bir adam değil."

"Bir katilin ne kadar sıradan görünebileceğine şaşırabilirsiniz. Onlarla mahkeme salonunda karşı karşıya gelmeye alışkınım..."

"Ben de onları savunmayal Ben hiç kimsenin dokunmayacağı pisliklerle uğraşıyorum. Bir katili daha gördüğüm an tanırım. Onlarda, gözlerinde değişik bir şey vardır. Eksik bir şey. Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Belki de bir ruh. Size şunu açıkça söyleyebilirim ki, Charlie Decker öyle birisi değildi."

Kate öne doğru uzandı. Alçak sesle, "O nasıl birisiydi, Bay Kahanu?" diye sordu.

Hawai'li adam duraksadı, bakışları aşağıdaki dar sokağa açılan pis pencerede dolandı. "O - o gerçekten de... sıradandı. Uzun boylu değildi, ama çok da kısa sayılmazdı. Genel olarak bir deri bir kemikti, doğru beslenmiyordu. Ona acı-

mıştım. Korkunç şekilde dayak yemiş bir adama benziyordu. Pek bir şey anlatmadı ama benim için bir şeyler yazdı. Sesini kullanmasının ona acı verdiğini sanıyorum. Boğazında bir sorunu vardı ve fısıltıdan daha yüksek tonda konuşamıyordu. Hemen şurada, sizin oturduğunuz sandalyedeydi Doktor Ches- ne. Çok parası olmadığını söyledi. Ardından cüzdanını aldı ve birbiri ardına yirmi dolarlık banknotlar çıkartmaya başladı. Yavaş ve dikkatli dokunuşundan, bu paranın sahip olduğu her şey olduğunu kolayca görebilmiştim." Kahanu başını salladı. "Biliyor musunuz? Onun neden böyle

bir şeye giriştiğini hâlâ anlayabilmiş değilim. Kadın ölmüştü. IJebek ölmüştü. Geçmişi bu şekilde deşmek, ikisini de geri getirmeyecekti."

David, "Onu nerede bulabileceğimizi biliyor musunuz?" diye sordu.

Kahanu, "Bir posta kutusu numarası var," dedi. "Kontrol ettim. Üç gündür postalarını almadı."

"Adresi sizde mevcut mu? Ya da telefon numarası?"

"Bu bilgileri bana hiç vermedi. Bakın, onun nerede olduğunu bilmiyorum. Onu polisin bulması gerekir. Bu onlann işi, öyle değil mi?" Ellerini masaya yaslayarak kendisini geriye doğru itti. "Bildiğim her şey bu kadar. Eğer başka bir şey öğrenmek isterseniz, bunu Decker'dan öğrenmek durumundasınız."

David, "Görünüşe göre, kayıp olan Decker'dan," dedi.

Kahanu buna esrarengiz biçimde bir ekleme yaptı: "Ya da ölü."

ONUNCU BÖLÜM

MEZARLIK GÖREVLİSİ OLARAK GEÇİRDİĞİ kırk sekiz yıl boyunca, Ben Hoomalu çok sayıda garip olaya şahit olmuştu. Arkadaşları, bunun tüm gün boyunca ölü insanlar arasında geziniyor olmasından kaynaklandığını söylüyorlardı, ama aslında kötülüklere sebep olanlar ölüler değil hayatta kalanlardı: Mezar taşları arasında, karanlıkta tacizlerde bulunan abazan gençler; kocasının güzel yeni mermer mezar taşı üzerine kargacık burgacık müstehcen bir şeyler yazan dul kadın; sevgili kanişini sevgili karısının yanma gömmeye çalışırken yakalanan yaşlı adam. Garip şeyler oluyordu - bunlar bir insanın mezarlıklarda sık sık şahit olabileceği türden şeylerdi.

Ve şimdi şu araba tekrar geri dönmüştü.

Ben, geçen hafta her gün, koyu renk camlı aynı gri Ford'un kapıdan içeri girdiğine şahit olmuştu. Bazen sabahları erken saatte geliyor, diğer günler de akşamın geç saatlerinde boy gösteriyordu. Gidip Sonsuz Huzur Kemeri'ne park ediyor, orada bir ya da iki saat süreyle duruyordu. Arabayı

kullanan kişi hiç dışarı çıkmazdı; bu çok garipti. Birisi sevdiği kişiyi ziyaret etmek için o kadar yolu kat edip mezarlığa gelse, onun en azından dışarı çıkıp mezara şöyle bir bakması gerekmez miydi?

Oz Büyücüsü

Bazı insanları anlamak gerçekten çok zordu.

Ben, çalı makasını aldı ve önündeki hatmiyi budamaya başladı. Akşam sakinliğinde makas ağzından yükselen sesleri işitmekten hoşlanmıştı. Döküntü Chevrolet kapıdan girip park ederken, kafasını kaldırıp baktı. Arabadan çırpı gibi bir adam indi ve Ben'e el salladı. Ben gülümseyerek ona karşılık verdi. Adam elinde bir tutam papatyayla kadının mezarın^ yöneldi. Ben durdu ve adamın her zamanki ritüelini tamamlayışını izledi. İlk olarak, bir önceki ziyaretinden geriye kalan solmuş çiçekleri topladı; ölü yaprakları ve ince dalları özenle temizledi. Sonra beraberinde getirdiği yeni çiçekleri taşın yanına bırakarak, saygılı bir şekilde çimenlere oturdu. Ben, adamın orada uzun bir süre oturacağım biliyordu; hep öyle yapardı. Her ziyaret bir öncekinin aynısıydı. Bu da tesellinin bir parçasıydı.

Adam gitmek için ayağa kalktığında, Ben hatmiyle işini bitirmiş, begonvillere geçmişti. Adamın yavaş yavaş aracına dönüşünü seyretti ve eski Chevrolet yolu takip ederek mezarlık kapısına yönelince büyük bir üzüntü hissetti. Adamın adını dahi bilmiyordu; tek bildiği şey, o mezarda her kim yatıyorsa hâlâ çok seviliyordu. Çalı makasını bıraktı ve pembe bir kurdeleyle buket yapılmış taze papatyaların durduğu yere yöneldi.

Bıçak Sırtı

Diğer bir aracın çalıştırılan motorunun sesi ilgisini çekti; gri Ford'un kaldırımdan uzaklaşıp, yavaşça mezarlık kapısından çıkan Chevrolet'nin peşine takıldığını gördü.

Bu da ne demek oluyordu? Belli ki birtakım dolaplar dönüyordu. Neyse.

Taşın üzerindeki isme baktı: Jennifer Brook, 28 yaşında. Mezarın üzerine daha şimdiden ölü bir yaprak uçmuştu ve şimdi de rüzgârda titriyordu. Ben kafasını salladı.

Ne kadar da genç bir kadın. Çok yazık.

KOMİSER MUAVİNİ BROPHY, masaya kahverengi bir çanta bırakarak, "Çavdarlı ekmek arası domuz pastırmalı sandviçin ve dört numaralı telefon hattında seninle konuşmak isteyen biri var," dedi.

Pokie, sandviç ile ışığı yanıp sönen telefon arasında yapması gereken seçimi sandviçten yana kullandı. Ne de olsa insanın önceliklerini belirlemesi şarttı. Guruldayan bir midenin, herkesin öncelik listesinde en başta yer

Oz Büyücüsü

alacağının farkındaydı. Başıyla telefonu işaret etti. “Kim arıyor?” “Ransom.”

“Yine mi?”

“O’Brien davasına ilişkin dosya açmamızı talep ediyor.” “Niye bu dava için başımızın etini yiyip duruyor ki?” “Sanıyorum şu... şu...” Brophy’nin suratı, hapşırmamak için bocalarken aniden buruştu ve tam hapşıracağı sırada mendilini çekip çıkarttı “.. .doktor hanımla aralarında bir şey

203

var. Bilirsiniz işte. Kalpler ve çiçekler.”

“Davy mi?” Pokie, ağzında koca bir domuz sandviçi lokmasıyla kahkaha attı. “Davy gibi erkekler, kalp ve çiçek türünden işlere bulaşmazlar. Sanıyorum tüm bu romantik saçmalıklara tutulmayacak kadar zekiler.”

Brophy somurtkan bir tavırla, “Hiçbir erkek bu kadar akıllı değildir,” dedi.

Kapı çalındı ve üniformalı bir memur kafasını içeri uzattı. “Teğmen? Üst yönetimden bir çağnnız var.”

“Şef mi?”

“Bir ofis dolusu muhabir paçasına yapışmış d/ırumda. Şu Sasaki adlı kayıp kızı soruyorlar. Yaklaşık on dakika önce sizi orada görmek istediğini söyledi.”

Pokie üzgün bir şekilde sandviçine baktı. Ne yazık ki öncelik listesinde şeften gelen acil bir çağrı, neredeyse nefes almakla eşdeğer düzeydeydi. İç çekerek sandviçi masasına bıraktı ve ceketini sırtına geçirdi.

Brophy, ışığı yanıp sönen telefonu işaret ederek, “Ya Ransom ne olacak?” diye sordu.

“Ona daha sonra arayacağımı söyle.”

“Ne zaman?”

Pokie kapıya doğru yönelirken, “Seneye,” diye homurdandı. Alçak sesle ekledi. “Tabii eğer şanslıysa.”

DAVID SÜRÜCÜ KOLTUĞUNA OTURUP arabanın kapısını hızla çarparken sıkı bir küfür salladı. “Resmen baştan

204

savıldık.”

Kate ona baktı. “Ama Jenny Brook’un dosyasını gördüler. Kahanu’yla

Oz Büyücüsü

konuştular…”

“Cinayet araştırması başlatmak için yeterli kanıtın olmadığını söylüyorlar. Onlara göre, Ellen O’Brien yanlış uygulamadan öldü ve böylece konu kapandı.”

“O zaman tek başımızayız demektir.”

“Yanlış. Bu işten çekiliyoruz.” Aniden telaşlanarak motoru çalıştırdı ve kaldırımdan uzaklaştı. “Her şey çok tehlikeli bir hal alıyor.”

“Aslına bakılırsa en başından beri tehlikeliydi. Neden gözün şimdi korktu ki?”

“Tamam, itiraf ediyorum. Bugüne kadar sana tam olarak inanmamıştım…”

“Yalan söylediğimi mi düşündün?”

“Bu düşünce hep vardı - her zaman aklımın bir tarafın- daydı. Şimdi ise çalınmış hastane kayıtlarından, avukat ofislerine habersiz giren insanlardan bahsediyoruz. Burada garip bir şeyler oluyor, Kate. Bu öfkeli bir psikopatın işi değil. Her şey çok iyi düşünülmüş. Çok sistemli.” Önlerinde uzanan yola kaşlannı çatarak baktı. “Bunların hepsi de Jenny BrookTa alakalı. Kadının hastane dosyasında tehlikeli bir şeyler var, katilimizin saklamak istediği bir şeyler.”

“Ama bunun üzerinden birçok defa geçtik, David! Bu tıbbi bir kayıttan öte bir şey değil.”

“O zaman bir şeyleri gözden kaçırıyoruz. Charlie Dec- ker’ın da bunun ne olduğunu bize söyleyeceğini düşünüyorum. Bence sıkı durmalı ve polisin onu bulmasını beklemeliyiz.”

Kate, Charlie Decker, diye düşündü. Bu adam onun kötü kaderi mi yoksa kurtuluşu muydu? Akşam trafiğine baktı ve onun yüzünü hatırlamaya çalıştı. Şimdiye kadar bu imge zihninde korku içinde biçimlenmişti; aynadan gördüğü suratı her düşündüğünde, içinde aynı dehşet dalgası yükseliyordu. Avucunda oluşan teri ve hızlanan nabzını dikkate almamaya çalıştı. Yorgun, çukur gözlü o suratı düşünmeye kendisini zorladı. Bunlar katilin gözleri miydi? Artık emin olamıyordu. Başını eğip, Jenny Brook’un kucağında duran dosyasına baktı. Acaba içinde Decker’ın deliliğine dair birtakım hayati ipuç- ları var mıydı?

Oz Büyücüsü

David trafikte sabırsız bir şekilde yol alırken, “Pokie’yi yarın bir köşede kıstıracağım,” dedi. “O’Brien davasına dair fikrini değiştirtebilecek miyim bakalım.”

“Ya onu ikna edemezsen?”

“Ben çok ikna ediciyimdir.”

“Daha fazla kanıt isteyecektir.”

“O zaman bunu bulmasına izin vereceğim. Sanıyorum bu işte varabileceğimiz son noktaya geldik. Artık çekilme zamanı.”

“Yapamam David. Kariyerim tehlikede…”

“Ya hayatın ne olacak?”

“Benim kariyerim hayatım demek.”

“Arada büyük bir fark var.”

Kate arkasına döndü. “Bunu anlamanı gerçekten beklemiyorum. Bu senin kavgan değil.”

Ama David anlıyordu. Ve Kate’in sesindeki o inatçı ton onu endişelendiriyordu. Kate ona, yenilgiyi kabullenmek- tense kılıçlarıyla ölmeyi tercih eden o eski savaşçıları hatırlatıyordu.

David, “Hata yapıyorsun,” dedi. “Bunun benim de savaşım olmadığını söyleyemezsin.”

“Senin açıdan tehlike altında olan bir şey yok.” “Davayı bıraktığımı unutma - muhtemelen kazancı bol olan bir dava olduğunu da eklemeliyim.”

“Oh. Pekâlâ, sana bu kadar büyük bir bedele mal olduğum için üzgünüm.”

“Para umurumda mı sanıyorsun? Bunu hiç takmıyorum. Riske attığım şey itibarım. Tüm bunlar da senin şu çılgın hikâyene inandığım için başıma geldi. Ameliyat masasında cinayet! Eğer bu ispatlanamazsa salak durumuna düşeceğim. Dolayısıyla sakın bana kaybedecek bir şeyim olmadığım söyleme!” Artık bağırmaya başlamıştı. Kendisine engel olamıyordu. Kate onu istediği her konuda suçlayabiliyor, o ise kılını bile kıpırdatamıyordu. Ama onu hiçbir şeyi umursamamakla suçlaması, David’in katlanabileceği bir şey değildi.

Direksiyonu sıkı sıkı kavrayarak, bakışlarını yola odaklamaya çalıştı. “İşin en kötü yanı ise,” diye homurdandı, “ben berbat bir yalancıyım.

Oz Büyücüsü

Sanırım O'Brien'lar da bunu fark edebilir."

"Yani onlara gerçeği anlatmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Kızlarının öldürüldüğünü düşündüğümü mü? Lanet olsun, tabii ki hayır. Ben kurtulmak için kolay yolu seçtim. Onlara bir çıkar çatışması yaşadığımı söyledim. Güzel ve tarafsız bir mazeret. Davayı iyi bir firmaya yönlendirdiğim için çok bozulmayacaklarını düşündüm."

"Ne yaptın senT Kate ona baktı.

"Ben onların avukatıydım, Kate. Çıkarlarını gözetmem gerekiyordu."

"Doğal olarak."

David, "Bu o kadar da kolay olmadı, bilirsin işte," diye devam etti. "Müvekkillerimi hiçbir şeyden mahram bırakmak istemem. Hiçbirini. Zaten hayatlarında yeterince trajedi yaşıyorlar. Onların en azından adaletin önünde makul bir sonuç almalarını sağlayabilirim. Söz verdiğim şeyi yapmadığımda inanılmaz derecede rahatsız oluyorum. Bunu anlayabilirsin, değil mi?"

"Evet. Gerçekten çok iyi anlıyorum."

David Kate'in incinmiş ses tonundan, aslında bunu anlamadığını fark etti. Bu onu öfkelendirmişti çünkü onu anlayacağını düşünmüştü.

David garaj yoluna girerken Kate hareketsiz kaldı. David arabayı park etti, motoru durdurdu ama Kate dışan çıkmak için en ufak bir hamle bile yapmadı. Aralarındaki sessizlik dakikalara doğru uzanırken, garajın gölgeli sıcağı altında oyalandılar. Kate en sonunda tekrar konuştuğunda, bir yabancının donuk ses tonuna sahipti.

"Seni tavizkâr bir konuma düşürdüm, değil mi?"

David'in yanıtı sert bir baş sallama oldu.

"Özür dilerim."

"Bak, unut bunu, tamam mı?" Arabadan indi ve Kate'in kapışım açtı. O ise orada oturmaya devam etti, bir heykel kadar hareketsizdi. David, "Pekâlâ?" diye sordu. "İçeri geliyor musun?"

"Eşyalarımı toplamak için, evet."

David göğsünde garip, küçük bir gümbürtü hissetti. Bunu dikkate almamaya çalıştı. "Gidiyor musun?"

Oz Büyücüsü

Kate kendinden emin bir şekilde, “Benim için yaptıklarına minnettarım,” karşılığını verdi. “Mecbur olmadığın halde kendini riske attın. Belki ilk başta birbirimize ihtiyacımız vardı. Ama bu… anlaşmanın artık senin açından iyi olmadığı çok açık. Aslına bakılırsa, benim açımdan da.”

David anlamamasına rağmen, “Anlıyorum,” dedi. Halbuki onun çocukça davrandığını düşünüyordu. “Peki, nereye gitmeyi düşünüyorsun?”

“Arkadaşlarımda kalacağım.”

“Oh, harika. Onları da tehlikeye at.”

“O zaman bir otele yerleşirim.”

“Çantan çalındı, hatırladın mı? Paran yok, kredi kartın yok.” Dramatik bir etki yaratmak için durdu. “Hiçbir şeyin yok.”

“Şu an için yok, ama…”

“Yoksa benden ödünç para mı istemeyi düşünüyorsun?” Kate, “Senin yardımına ihtiyacım yok,” diye yanıtı yapıştırdı. “Bugüne kadar hiçbir erkeğin yardımına ihtiyaç duy

madım!”

David bir an için kaba kuvvet uygulamayı düşündü, ama Kate’in güçlü gurur duygusunu hatırlayınca bunun bir işe yaramayacağına karar verdi. Dolayısıyla sadece sert bir yanıtla, “Nasıl istersen,” dedi ve arkasını dönüp eve doğru yürüdü.

Kate eşyalarını toplarken, David de mutfakta, içinde gittikçe büyüyen endişe duygusunu dikkate almamaya çalışarak bir aşağı bir yukarı yürüdü. Buzdolabındaki sütü aldı ve direkt kutusundan büyük bir yudum içti. Ona burada kalmasını emretmeliyim, diye düşündü. Evet, yapmam gereken şey kesinlikle bu. Sütü tekrar buzdolabına koydu, kapı sırtı hızla çarptı ve aceleyle Kate’in yatak odasına çıktı.

Tam oraya varmıştı ki, kendisini engelledi. Kötü fikir. Doğrudan haykırarak emretmeye başlarsa, Kate’in buna nasıl bir tepki vereceğini biliyordu. Onun gibi bir kadının gözünü korkutamazdınız. Tabii eğer zeki değilseniz.

Kapının önünde dikildi, Kate’in elbisesini katlayışını ve düzgün bir şekilde valizine yerleştirişini izledi. Solan gün ışığı, arkasındaki pencereden içeri

Öz Büyücüsü

uzanıyordu. Kate yüzüne düşen bir tutam saçı geriye iteledi. Yanağındaki çürüğü görünce, David'in boğazına demirden bir ağırlık yerleşti sanki. Bu ona Kate'in ne kadar savunmasız olduğunu anımsattı. Gururuna ve lafta bağımsızlığına rağmen, o aslında sadece bir kadındı ve diğer her kadın gibi yaralanabilirdi.

Kate onun kapı ağzında durduğunu fark ettiğinde durakladı, geceliği elindeydi. Soğukkanlılıkla bunu da diğer giysilerinin üzerine atarak, "Neredeyse bitti sayılır," dedi.

David, şeftali renkli ipek öbeğine ikinci bir kez bakmaktan kendini alamadı. Demir ağırlığın midesine düştüğünü hissetti. Kate tekrar şifonyere dönerek, "Taksi çağırmadın mı daha?" diye sordu.

"Hayır, çağırmadım."

"Pekâlâ, hazırlanmam bir dakikayı bulmaz. Şimdi gidip çağırır mısın?"

"Çağırmayacağım."

Kate ona doğru döndü ve kaşlarını çattı. "Ne?"

"Taksi falan çağırmayacağım dedim."

Bu tavrı onu bir an için afallatmıştı. Sakin bir tavırla, "Tamam," dedi. "O zaman ben çağırırım." Kapıya yöneldi. Tam David'in yanından geçerken, adam onu kolundan yakaladı.

"Kate, yapma." Onu yüz yüze gelecek şekilde kendisine doğru çekti. "Bence burada kalmalısın."

"Neden?"

"Çünkü dışarısı güvenli değil."

"Dünya hiçbir zaman güvenli bir yer olmadı. Ama hayatta kalmayı başardım."

"Oh, evet. Ne kadar da sertsin. Ya Decker seni yakalarsa ne olacak?"

Kate kolunu sertçe geri çekti. "Endişelenecek daha iyi bir şeylerin yok mu senin?"

"Ne gibi?"

"Mesela etik anlayışın gibi. Senin şu değerli itibarını kesinlikle mahvetmek istemem."

"Ben kendi itibarımı kendim koruyabilirim, teşekkürler."

Oz Büyücüsü

Kate kafasını geriye doğru attı ve doğrudan ona baktı. "O zaman benimkiyle daha yakından ilgilenmenin zamanı gelmiştir belki de!"

Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki, David aralarında dalgalar halinde yükselen sıcaklığı hissedebiliyordu. Bakışları birbirine kenetlendi. Kate'in gözleri şaşkınlıkla ve tabii gereksinimle fal taşı gibi açıldı. Kate'in tüm sahte kabadayılığına rağmen, David orada, o yeşil havuzların derinliğinde bunun kabarıp taştığını gördü. ^

David, "Allah kahretsin," diye homurdandı, sesi arzudan dolayı kabaydı. "Sanırım ikimizin de itibarı çoktan mahvoldu."

Ve sonra tüm gün boyunca iradesini hırpalayıp duran te- piye teslim oldu. Onu kollarının arasına aldı ve öptü. Bu uzun ve acımasız derecede aç bir öpücüktü. Kate, kapı girişinde geriye doğru eğilmeden önce zayıf bir itiraz mırıltısı çıkarttı. David onun tepkisini anında hissetmişti, Kate'in bedeni onunkine yapışıp kalmıştı. Bu mükemmel bir uyumdu. Kesinlikle mükemmeldi. Kolları David'in boynuna dolanmıştı. David Kate'in dudaklarını kendisininkilerle açmaya cesaretlendirirken, öpücük umutsuz derecede acil bir hal aldı. Kate'in inlemesi, David'in kamma bıçak gibi inen tatlı, heyecanlı bir arzuya dönüştü.

Aynı tatlı ateş, şimdi de Kate'i içine çekmekteydi. Ellerinin, David'in elbisesinin düğmelerine doğru ilerlediğim

hissetti ancak parmaklan bir kadın bedenindeki bilinmedik bölgeyi keşfe çıkan bir gencinki kadar toy görünüyordu. Hayal kmklığıyla homurdanarak, Kate'in elbisesini omuzlarından aşağı çekti; elbise sanki ağır hareketlerle aşağı düşüyor gibiydi, ilk önce Kate'in kalçalarına oradan da yere indi. Dantel sutyen sihirli bir şekilde buharlaşıp uçtu ve eli Kate'in göğsünün üzerine kapandı; etini parmaklanyla dağlıyordu. David'in haz veren okşayışlan karşısında, Kate'in göğüs ucu anında sertleşti ve ikisi de bu kez geri çekilmenin mümkün olmayacağının ve büyük bir teslimiyetin yaşanacağının bi- lincindeydiler.

Kate çoktan David'in gömleğini el yordamıyla yakalamıştı, düğmeleri açmaya çalışırken nefesi sıcak, çılgın küçük inlemeler halinde çıkıyordu. Lanet olsun. Lanet olsun. Şimdi ikisi birden gömleği kuvvetle çekiştirmeye

Oz Büyücüsü

başlamıştı. Birlikte bunu David'in omuzlanndan indirip çıkarttılar ve Kate parmaklanm sert ve altın renkli kıllann arasına gömerek göğsüne sokuldu.

Sendeleyerek koridoru geçip, kendilerini David'in yatak odasının akşam ışıltısına attıklannda, David'in ayakkabı ve çoraplan çoktan evin dört bir tarafına saçılmıştı. Pantolonunun fermuan açıktı ve uyarıldığı da net bir şekilde anlaşılıyordu.

Kate'in üzerine düşerken, yatak altlannda protesto edercesine gıcırdadı. Elleri, Kate'in suratını kendisininkinin altına sıkıştırdı. Herhangi bir hazırlık yaşanmadı, herhangi bir usul takip edilmedi. Bekleyemediler. Ağzı Kate'inkinin üze

rinde, elleri saçları arasına gömülmüş bir halde Kate'in içine girdi; o kadar derine daldı ki, Kate David'in dudaklarının gerisinden haykırdı.

David donup kaldı, tüm bedeni bir anda gerilmişti. "Canını mı yaktım?" diye fısıldadı.

"Hayır... oh, hayır..."

Yüzüne baktığında, Kate'in haykırma sebebinin acı değil haz olduğunu anlamıştı - ondan, onun kendisine yaptığından duyduğu hazdı bu. Kate kımıldamayı denedi, David onu sımsıkı tuttu; kontrolü elinde tutmak için savaşırken suratı gergindi. Kate onun kendisini isteyeceğini hep hissetmişti. Sağduyunun sesi ona bunun imkânsız olduğunu söylediğinde bile, Kate bunu yapanın o olacağını biliyordu.

Daha fazla bekleyemedi. David'in üzerinde oluşuna al- dırmaksızın hareket etmeye devam etti.

David onun kendisini çıldırma noktasına getirmesine izin verdi ve artık bunun kaçınılmaz olduğunu anladığında kendisini bitişe teslim etti. Çılgın bir şekilde kontrolü ele aldı ve ikisini birden uçurumdan aşağı yuvarladı.

Dalış baş döndürücüydü.

Her şey bittiğinde, ikisi de zayıf ve tükenmiş bir haldeydi. Bunun üzerinden nefes sesleriyle dolu bir sonsuzluk geçti. David'in sırtından süzülen ter, Kate'in çıplak kamına düştü. Dışarıdaki dalgalar dalgakırana çarparak kükredi.

Günbatımının ışıltısı pencereden yok olurken Kate, "Tüketilmenin ne

anlama geldiğini şimdi anlıyorum," diye fısıldadı.

214

"Yaptığım şey bu muydu?"

Kate iç çekti. "Kesinlikle."

David kıkırdadı ve ağzı samimi bir şekilde Kate'in kulak memesine doğru kaydı. "Hayır, bence burada yenilecek bir şey daha var."

Kate, David'in ağzının uyandırdığı hoş haz dalgalarına kendini bırakarak gözlerini kapattı. "Senin böyle olacağını hiç hayal edemezdim."

"Nasıl olacağımı?"

"Bu kadar... yakıcı."

"Ne bekliyordun ki?"

"Buz gibi birisini." Kate güldü. "Hiç yanıldığımı gördün mü?"

David bir saç tutamını aldı ve bunun parmaklarından ipek bulutuymuş gibi kayışını seyretti. "Sanırım çok soğuk görünüyorum. Bu benim ailemden gelen bir özellik. En azından baba tarafımdan. Onunla mahkemede karşı karşıya gelmek sanınm korkunç olurdu."

"O da mı avukattı?"

"Bölge mahkemesi yargıcıydı. Dört yıl evvel vefat etti. Hükmün tam ortasında kürsüye yığıldı. Bu tam istediği gibi bir ölümdü." Gülümsedi. "Babamı, 'Onlan-ez-geç Ransom' diye çağırırlardı."

"Oh. Yani hukuk-ve-düzen türünden bir tipti, öyle mi?" "Kesinlikle. Düzensizliğe alışkın olan annemin tam aksiydi."

Kate kıkırdadı. "Bu patlayıcı bir bileşim olmalı."

"Oh, öyleydi." David parmağını Kat e'in dudaklarında dolaştırdı. "Neredeyse bizim kadar patlayıcı. Onların ilişkisini hiçbir zaman çözemedim. Bana mantıklı gelmedi, ama aralarında işleyip duran kimyayı görmemek imkânsızdı. Kıvılcımları. Onlara dair hatırladığım şey bu, evin etrafında uçup duran onca kıvılcım."

"O zaman mutluydular, öyle mi?"

"Oh, evet. Çaresizlerdi belki ama kesinlikle mutlulardı." Alacakaranlık, pencereden içeri loş bir şekilde düşüp ışıldadı. David, sessiz bir huşu içinde elini Kate'in bedeninin tepe ve çukurlarında dolaştırdı; bu Kate'in teninde ürçerti bırakan yavaş ve sakin bir keşifti. "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Öz Büyücüsü

“Bunu hiç düşünmemiştim…”

“Neyi?”

“Avukatlardan nefret eden bir doktorla yatağa gireceğimi. Tuhaf bir yatak arkadaşlığı.”

Kate gülümsedi. “Ben de kendimi kediyle samimileşen bir fare gibi hissediyorum.”

“Bu benden hâlâ korktuğun anlamına mı geliyor?” “Biraz. Aslında çok.”

“Neden?”

“Senin düşman olduğun hissini üzerimden atamıyorum.”

“Eğer düşmansam,” dedi, dudakları kulağım yalıyordu, “o zaman sanıyorum ikimizden biri teslim oldu.”

“Aklından geçen tek şey bu mu, Avukat?”

“Seninle tanıştığımdan bu yana, evet.”

“Ya benimle tanışmadan evvel?”

“Hayat çok sıkıcıydı.”

“Buna inanmakta zorlanıyorum.”

“Bakir olduğumu söylemiyorum ama dikkatli bir adamım. Belki de aşırı dikkatli. Ben… insanlara yakınlaşmakta zorlanıyorum.”

“Oysa bu gece oldukça iyi bir iş çıkardın.”

“Duygusal açıdan bir yakınlık demek istemiştim. Ben böyleyim. Birçok şey ters gidebilir, ben de bunlarla başa çıkmakta o kadar iyi değilim.”

Akşam ışıltısında, Kate David’in hemen tepesinde asılı duran suratını inceledi. “Evliliğinde ters giden şey neydi, David?”

“Oh. Evliliğim.” Yuvarlanarak sırtüstü uzandı ve iç çekti. “Aslında hiçbir şey. Özellikle belirtebileceğim hiçbir şey yoktu. Sanıyorum bu sana sadece benim ne kadar duyarsız bir ahmak olduğumu gösterecek. Linda sürekli duygularımı ifade etmekte ne kadar berbat olduğumdan şikayet ederdi. Tıpkı babam gibi soğuk olduğumu söyler dururdu. Ona bunun çok saçma olduğunu söylerdim ama şimdi haklı olduğunu düşünüyorum.”

“Bence bu sadece senin davranış tarzın. Arkasına saklanmaktan hoşlandığın bir buz maskesi takıyorsun.” Kate ona bakabilmek için yan döndü. “İnsanlar sevgi ve düşkünlüklerini farklı şekilde gösterirler.”

Öz Büyücüsü

“Ne zamandan beri psikolojiyle uğraşıyorsun?”

“Çok karmaşık bir adamla karşı karşıya geldiğimden bu

217

yana.”

David nazikçe Kate’in kulağının arkasına bir tutam saç sıkıştırdı. Gözleri yanağında dolaştı. “Çürüğün neredeyse geçmek üzere. Onu ne zaman görsem öfkeleniyorum.”

“Bir keresinde bana bunun seni tahrik ettiğini söylemiştin.”

“Bunun aslen bana yaptığı şey, kendimi korumacı hissettirmek. Eski bir erkek içgüdüsü olmalı. Mağara adamlarının şahsi mülklerimizin tozunu attırmalarını engellemek zorunda kaldığımız günlerden gelme bir his.”

“Aman Tanrım! O kadar eskilerden bahsediyoruz yani?” “En az...” David’in eli sahiplenircesine Kate’in kalça kıvrımına indi “—bunun kadar eski.”

Kate, “Şu an hissettiğin şeyin ‘korumacılık’ olduğundan o kadar emin değilim,” diye mırıldandı.

“Haklısın. Değil.” David güldü ve Kate’in poposuna sevecen bir şaplak attı. “Hissettiğim şey - açlık. Neden Bayan Feldman’ın şu spagetti sosundan biraz ısıtmıyoruz. Bir şişe şarap açanz. Ve sonra...” Kate’i kendisine doğru çekti, teni sanki onunkini kavuruyordu.

Kate, “Ve sonra?” diye fısıldadı.

“Ve sonra...” David’in dudakları uzanıp çıldırtırcasına yaklaştı. “Sana avukatların onlarca yıldır doktorlara yaptıkları şeyi yapacağım.”

Kate, “David!” diye haykırdı.

“Hey, sadece şakaydı!” Kate ona doğru hamle yaparken, kollarını kendini savunurcasına havaya kaldırdı. “Ama sanı

218

rım ana fikri yakaladın.” Kate’i çekip yataktan kaldırdı ve kollarının arasına aldı. “Haydi ama. Ayrıca bu kadar çekici görünmeyi de bırak, yoksa bu odadan hiç çıkamayacağız. Bizi yatağa yayılmış ve açlıktan ölmüş bir halde bulacaklar.”

Kate ona yavaşça yaramaz bir bakış attı. “Oh,” diye mırıldandı, “ölmek için ne yol ama.”

Oz Büyücüsü

SONUNDA KATE'İ SARMALAYIP UYANDIRAN şey, dalgakıranı kamçılayan dalgaların gürültüsü oldu. Uykulu bir halde David'e doğru uzandığında eli güneş ışığıyla ısınmış boş yastıkla buluştu. Geniş, darmadağın yatakta yalnız olduğunu anladığında, bedenini keskin bir terk edilmişlik hissi sardı.

"David?" diye seslendi. Yanıt gelmedi. Ev sessizdi.

Kate bacaklarını yataktan sarkıttı ve doğruldu. Çıplak ve şaşkın bir halde, güneşle aydınlanan odaya yavaşça göz gezdirdi ve gece yaşananlar aklına gelince yanaklarının kızardığını hissetti. Şarap şişesi. Ahlaksız fısıldaşmalar. Umutsuzca burulmuş çarşaflar. Uluorta attıkları giysilerinin yerden toplandığını fark etti. David'in pantolonu dolap kapağında asılıydı; Kate'in sutyeni ve iç çamaşırı güzelce katlanarak karşıdaki bir sandalyeye konmuştu. David'in özel giysilerini toplayışım gözünün önüne getirmek, suratının daha da kızarmasına sebep oldu. Kıkırdayarak çarşaflan kucakladı, kumaşta hâlâ onun kokusu vardı. İyi ama o neredeydi?

"David?"

Ayağa kalktı ve banyoya gitti; boştu. Rafta nemli bir havlu asılıydı. Sonra oturma odasına geçti ve pencerelerden içeri mükemmel bir şekilde süzülen sabah güneşine hayranlıkla baktı. Gece yaşanan alkol zehirlenmesinin sessiz kanıtı olan boş şarap şişesi hâlâ sehpanın üzerinde durmaktaydı. Kate kendisini uyuşuk hissediyordu. Kafasını mutfağa uzattı; David orada da değildi. Oturma odasına geri dönerek, parlak güneş ışığı selinin altmda durakladı. Yalnızlık sanki tüm evde yankılanıyor gibiydi.

Kapıları açmak ve odalara bakmak için koridora yöneldiğinde yalnızlık hissi iyice güçlendi. Sanki terk edilmiş bir evi dolaşıyormuş gibiydi. Yaşayan, nefes alan bir insanın evini değil de, bir kabuğu, bir mağarayı dolaşıyor gibiydi. Anlaşılmaz bir güdü, onu David'in dolabına yönlendirdi ve orada dikildi; içinde asılı duran o korkunç takım elbiselere teker teker dokundu. Tekrar koridora çıktı, kitapların dizili durduğu ofisin kapısını açtı. Eşyalar meşe, lambalar pirinçti; her şey tertemiz ve düzenliydi. Ruhu olmayan bir oda.

Kate koridordan aşağı doğru ilerledi ve en son odanın önüne geldi. Başkasının özel hayatına burnunu soktuğunun farkındaydı. Fakat David'i

Oz Büyücüsü

özlemişti ve onun kişiliğine dair somut bir ipucu yakalamak istiyordu. Kapıyı açtığında eski bir hava, kapatılarak dünyanın geri kalanından uzunca bir süre izole edilen bir yerin kokusunu taşıyarak dışarı püskürdü. Burasının bir yatak odası olduğunu gördü. Bir çocuğun yatak odasıydı.

Pencerenin yanında hareketli prizmalar vardı. Bunlar

220

odanın her bir tarafına küçük gökkuşakları saçıyordu. Kate mavi İsveç atlarının yer aldığı duvar kâğıdında, üzüntülü bir şekilde etraflarına bakman oyuncak raflarında, çiçekli yatak örtüsü olan küçük yatakta ışığın dans edişini seyrederek orada öylece dikildi; afallamıştı. İstem dışı bir şekilde ileri doğru yürümeye başladı. Sanki küçük ve gözle görülemez bir el, onu çekiştiriyor gibiydi. Sonra aynı çabuklukla el ortadan kayboldu ve Kate yalnız kaldı. Boşluktan dolayı acı çeken bir odada çok yalnızdı.

Uzunca bir zaman orada, dans eden gökkuşaklarının arasında dikildi; bu odanın kutsallığını bozduğu için utanmıştı. Sahibinin geri dönmesini bekleyen bir tomar kitabın durduğu şifonyere doğru salma salma yürüdü. Kitap kapaklarından birini açtı ve içindeki isme baktı. Noah Ransom.

Gözlerinden yaşlar süzülen Kate "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Çok üzgünüm..."

Döndü ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

Mutfağa geri döndü, bir fincan kahve doldurdu, sonunda oradaki, beyaz fayans tezgâhtaki anahtar tomarının yanında duran kısa notu fark etti. Okudu, ardından bir daha okudu.

Glickman'la gidiyorum. Araba bugün senin. Akşam görüşürüz.

Hiç de bir sevgilinin notuna benzemiyor, diye düşündü. Küçük sevgi ifadeleri, hatta bir isim dahi yoktu. Tıpkı bu mutfak gibi, tıpkı eve dair diğer her şey gibi soğuktu. İşte

221

David buydu. Buz adam, ruhsuz evin efendisi. Tutkulu bir gece paylaşmışlardı. Kate'in heyecandan ayaklan yerden kesilmişti. Şimdi ise David gitmeden önce mutfak tezgâhına küçük, soğuk bir not bırakmıştı.

Kate, David'in hayatını nasıl bölümlere ayırdığına şaşırdı. Tıpkı oğlunun odasını duvarlann gerisinde soyutlayışı gibi, kendi duygulannı da hoş,

tertipli odalarla sınırlıyordu. Ama Kate bunu başaramadı. Onu daha şimdiden özlemişti. Belki de onu sevmişti. Bu çılgınca ve mantıksızdı ve Kate bu tür şeyler yapmaya alışkın değildi.

Kendi kendine sinirlenerek aniden ayağa kalkt/ve kahve kupasını lavaboda büyük bir öfkeyle yıkadı. Lanet olsun, endişelenmesi gereken bundan önemli şeyler vardı. Komite duruşması bu akşamdı; kariyeri tehlikedeydi. Bir erkek uğruna dokuz doğurmanın sırası değildi.

Döndü ve Jenny Brook'un kahvaltı masasında duran şu üzücü, gizemli hastane dosyasını aldı. Birkaç sayfalık tıbbi notlarda bu kadar tehlikeli ne olabileceğini merak ederek, sayfalan yavaş yavaş çevirdi. Jenny Brook'un doğum yaptığı gece korkunç bir şey olmuştu - hem de o sayfalarda adı geçen herkesi yok etmek için zaman içinde bir pençe gibi uzanacak bir şey. Anne ve çocuk. Doktorlar ve hemşireler. Hepsi de ölmüştü ve bunun sebebini sadece Charlie Decker biliyordu. O da içten içe bir bulmacaydı, parçaları yerlerine oturmayan bir bulmaca.

Polis onu bir manyak olarak adlandırmıştı. Boğaz kesen bir canavar.

Kahanu, onun için zararsız bir adam demişti. Korkunç şekilde pataklanmış kayıp bir ruh.

İki suratlı bir adam.

Kate aniden idrak ederek doğruldu. Tabii ya.

Jekyll ve Hyde.

"ÇOKLU KİŞİLİK ENDER RASTLANILIR bir hadisedir. Ama psikiyatri literatüründe tüm detaylarıyla tanımlanır." Susan Santini döndü ve arkasındaki rafta duran bir kitaba uzandı. Masasına geri dönerek, uygun sayfalan bulmak için içindekiler kısmını inceledi. Genelde zapt edilemeyen kızıl saçları şık ve küçük bir bağla arkadan toplanmıştı. Arkasındaki duvarda etkileyici tıbbi ve psikiyatrik dereceleri asılıydı ve bunlar Susan Santini'nin, Guy'ın kansından daha fazlası olduğu gerçeğinin kanıtlanydı; o aynı zamanda başlı başına saygın bir profesyoneldi.

İleri doğru uzanarak, "İşte burada," dedi. "'Havva'dan Sybil'e kadar. Bir tarihi olaylar koleksiyonu.' Gerçekten de büyüleyici bir konu."

Kate, "Sen hasta muayenelerinde hiç böyle bir olayla karşılaştın mı?" diye

Öz Büyücüsü

sordu.

“Karşılaşmış olmayı dilerdim. Oh, mahkemelerle çalışırken böyle birisiyle karşılaştığımı düşünmüştüm. Fakat o alçak, sırf cinayetten mahkûmiyet almamak için rol yapan bir aktör çıkmıştı. Sana şunu söylemeliyim, o adam kaşla göz arasında Caspar Milquetoast’tan Hulk Hogan’a kadar birçok

223

kişiyi cebinden çıkartırdı. Ne performanstı ama!”

“Ama böyle bir şey mümkün, öyle değil mi? Bir insanın içinde birbirinden tamamen farklı iki şahsiyet barındırması yani?”

“İnsan ruhu ve aklı çok sayıda çarpışan parçadan oluşur. Bunu bilinçaltına karşı benlik, dürtüye karşı kontrol şeklinde adlandırabiliriz. Mesela şiddete bir bak. Birçoğumuz uygarlaşmamış, acımasız eğilimlerimizi gömmeyi başarırız. Ama bazılarımız bunu yapamaz. Neden diye sorarsan, kim bilir? Çocukluk çağlarında yaşanan taciz mi? Beyin kimyasındaki birtakım anormallikler mi? Sebep her ne ¿lursa olsun, bu insanlar yürüyen birer saatli bombadırlar. İşin korkutucu yanı, onlar her yerde, etrafımızdadırlar. Ama biz, içlerindeki bir şey, bir su bendi yıkılana kadar onları fark etmeyiz. En sonunda saldırgan taraf kendini gösterir.”

“Sence Charlie Decker, şu yürüyen saatli bombalardan biri olabilir mi?”

Susan deri koltuğunun arkasına yaslandı ve bu olasılığı tartıp biçti. “Bu zor bir soru, Kate. Onun dağılmış bir aileden geldiğini söyledin. Beş yıl önce de saldırı yüzünden tutuklanmış. Ama hayatı boyunca süren bir şiddet şablonu yok. Ayrıca silah kullandığı tek seferde de, bunu kendisine çevir-miş.” Şüpheli görünüyordu. “Sanıyorum, tetikleyici bir stres, bir tür bunalım yaşarsa...”

“Yaşadı.”

“Bunu mu kastediyorsun?” Susan, Jenny Brook’un tıbbi dosya kopyasını işaret etti.

224

“Nişanlısının ölümü. Polis bunun cinayete sebep olabilecek bir tür öfkeyi tetiklediğini düşünüyor. Bu ölümden sorumlu olduklarını düşündüğü insanları öldürüyor.”

“Bu kulağa garip geliyor ancak şiddeti uyandıran sebeplerin büyük

çoğunluğu aşk gibi görünüyor. Onca tutku cinayetini bir düşün. Onca kıskanç eşi. Reddedilen aşıkları." Kate, "Aşk ve şiddet," dedi. "Bir elmanın iki yarısı." "Kesinlikle." Susan tıbbi kaydı Kate'e geri verdi. "Ama ben sadece tahminde bulunuyorum. Kesin kararımı vermeden önce, şu Decker adlı adamla konuşmalıyım. Polis onun izini buldu mu?"

"Bilmiyorum. Bana tek bir şey dahi anlatmıyorlar. Bu bilgilerin büyük çoğunluğunu bizzat kendim araştırarak elde ettim."

"Şaka yapıyorsun. Bu onların işi değil mi?"

Kate iç çekti. "Sorun da bu. Onlar için bu iş, kapatılması gereken diğer bir dosyadan öte bir şey değil."

Dahili telefon zili vızıldadı. Danışma görevlisi, "Doktor Santini?" dedi. "Saat üçteki hastanız bekliyor."

Kate saatine baktı. "Oh, üzgünüm. Hastalarınla ilgilenmeni engelledim."

"Sana yardımcı olmaktan hep keyif aldığımı biliyorsun." Susan ayağa kalktı ve onunla birlikte kapıya doğru yürüdü. Kate'in koluna dokundu. "Şu kaldığın yer - orasının kesinlikle güvenli olduğundan eminsin, öyle değil mi?" Kate döndü ve Susan'ın gözlerindeki endişeyi gördü. "Sanırım öyle. Neden?"

Susan tereddüt etti. "Seni korkutmaktan nefret ediyorum ama bunu bilmen gerektiğini düşünüyorum. Eğer haklıysan, eğer Decker çoklu bir kişilik taşıyorsa, o zaman çok tutarsız bir akılla, ne yapacağı önceden kesinlikle tahmin edilemez birisiyle karşı karşıyasm demektir. Göz açıp kapayana kadar o insan canavara dönüşebilir. Dolayısıyla lütfen çok, çok dikkatli ol."

Kate'in boğazı kurudu. "Sen - sen gerçekten de onun tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Susan başını sallayarak onayladı. "Son derece tehlikeli."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

BU SANKİ BİR İDAM MANGASIYDI ve gözleri kapalı halde önlerine konulan da kendisiydi.

Uzun bir konferans masasının önünde oturuyordu. Hemen önündeki

Oz Büyücüsü

sırada da altı erkek ve kadın vardı. Hepsi de doktordu ve hiçbiri gülümsemiyordu. Her ne kadar katılacağına söz verdiyse de, anestezi şefi Doktor Clarence Avery orada değildi. Koca odadaki tek dost yüz Guy Santini'nin- kiydi, ama o da oraya sadece tanık olarak çağrılmıştı. Kenara bir yere çekilmişti ve tıpkı Kate gibi yüzünde bir gerginlik ifadesi vardı.

Komite üyeleri sorularını nazikçe ama yorulmak bilmez bir tavırla sordular. Kate'in yanıtlarına da kayıtsız gözlerle karşılık verdiler. Her ne kadar oda klimalı olsa da, Kate'in yanakları alev alev yanıyordu.

"Ve EKG'yi bizzat siz incelediniz, öyle mi Doktor Ches-
ne?"

"Evet, Doktor Nevvhouse."

"Ardından da dosyaya yerleştirdiniz."

"Doğru."

"Kopyasını başka bir doktorla paylaştınız mı?"

"Hayır, efendim."

"Doktor Santini'yle bile mi?"

Kate sandalyesinde kamburu çıkmış halde oturan, etrafa mutsuz mutsuz bakan Guy'a göz attı. Vurgusuz bir tonla, "EKG'leri değerlendirmek benim sorumluluğumdaydı, Doktor Santini'nin değil," dedi. "O benim kararıma güvendi." Kendi kendine, bitkin şekilde, Bu hikâyeyi kaç kez daha tekrarlamak zorunda kalacağım?, diye sordu. Lanet olası, birbirinin aynısı soruları kaç kez daha yanıtlayacağım? "Doktor Santini? Herhangi bir yorumunuz var mı?" Guy kafasını zoraki kaldırdı. "Doktor Chesne'nin söy-
ledikleri doğru. Onun kararma güvendim." Durdu ve özellikle vurgulayarak, "Hâlâ da güveniyorum," diye ekledi.

Kate, Teşekkürler Guy, diye geçirdi içinden. Gözleri buluştu ve Guy ona hafifçe gülümsedi.

Doktor Newhouse, "En iyisi ameliyat sırasında yaşananlara geri dönelim, Doktor Chesne," diye devam etti. "Olağan Pentothal enjeksiyonunuzu yaptığınızı söylediniz..." Karabasan tekrar yaşandı. Ellen O'Brien'm ölümü, otopsi masasındaki bir kadavra kadar etraflıca incelendi.

Sorular bitince, Kate'e son bir ifade şansı verildi. O da bunu sakin bir ses

Oz Büyücüsü

tonuyla yaptı. “Hikâyemin kulağa tuhaf geldiğini biliyorum. Aynı zamanda bunları ispatlayamayaca- ğımm da farkındayım - en azından şimdilik. Fakat şu kadarını biliyorum: Ellen O’Brien’a elimden gelen özeni göster

dim. Kayıtlar benim hata yaptığımı gösteriyor, hem de korkunç bir hata. Sonuç olarak hastam öldü, ama onu ben mi öldürdüm? Hiç sanmıyorum. Gerçekten hiç sanmıyorum...” Sesi gücünü yitirip gitti. Söylenecek başka bir şey yoktu. Mırıltıyla, “Teşekkürler,” dedi. Ardından da odadan ayrıldı.

Karara varmaları yirmi dakika aldı. Kate sandalyesine geri çağrıldı. Bakışları masa boyunca dolaşırken, belirgin bir huzursuzlukla gruba iki yeni yüzün katıldığını fark etti. Ge- orge Bettencourt ve hastane avukatı masanın tek ucunda oturuyorlardı. Bettencourt soğukkanlı ve tatmin olmuş görünüyordu. Kate, daha tek bir kelime edilmeden ne karar verildiğini anladı.

Komite başkanı Doktor Newhouse karan açıkladı. “Davaya dair hatırladıklarınızın kayıtlardakilerden farklı olduğunu biliyoruz, Doktor Chesne. Ancak korkarım ki bizim güvenmemiz gereken şey kayıtlar. Onlar da tartışmasız olarak sizin hasta Ellen O’Brien’a gösterdiğiniz ilginin yetersiz olduğunu göstermekte.” Kate “yetersiz olduğu” terimini duyunca, sanki akla hayale gelebilecek en büyük aşağılanmaya maruz kalmışçasma yüzünü buruşturdu. Doktor Newhouse iç geçirdi ve gözlüklerini çıkarttı - sanki dünyanın tüm yükünü taşımaktan yorulmuş gibi görünüyordu. “Siz bu ekipte yenisiniz, Doktor Chesne. Bir yıldan daha kısa bir süredir biz- lerle birliktesiniz. Böylesi bir... talihsizlik, özellikle ekipte geçirilen bu kadar kısa bir sürenin ardından gerçekleştiği için bizleri oldukça endişelendiriyor. Bunun için üzgünüz. Gerçekten öyleyiz. Fakat işittiklerimize baktığımızda, bu davayı Disiplin Komitesi’ne taşımak zorundayız. Sizin burada, Mid Pac’teki pozisyonunuza dair ne tür bir uygulamanın gerçekleştirileceğine onlar karar verecek. O zamana kadar -Bettencourt’a bakarak- hastane yönetimi tarafından hakkınızda verilen açığa alınmanızla ilgili karara hiçbir itirazımız yok.” Kate, *Bu iş bitti, diye düşündü. Başka bir şey olabileceğini düşünmekle aptallık ettim.*

Ona yanıt verme hakkı tanıdılar ama Kate ’ in sesi soluğu kesilmişti; yapabileceği tek şey, az önce hayatını alaşağı eden bu yedi kişinin önünde

sakin ve ağlamadan durmaktı.

Komite tek sıra halinde dışarı çıkarken, Kate sandalyesinde kaldı. Kımıldamaya hatta kafasmı kaldırmaya dahi mecali yoktu. Guy alçak sesle, "Üzgünüm Kate," dedi. Kısa bir an için onun yanında oyalandı; sanki söyleyecek başka bir şeyler arar gibiydi. Sonra o da odadan çıktı.

Kate'e, kafasını kaldırıp karşısında dikilen Bettencourt ve avukatı görmeden önce, ismiyle iki kez seslenildi.

Avukat, "Konuşma zamanımızın geldiğini düşünüyoruz, Doktor Chesne," dedi.

Kate şaşkınlık içinde kaşlarını çattı. "Konuşmak mı? Ne hakkında?"

"Mutabakat."

Kate'in sırtı gerildi. "Bunun için erken değil mi?" "Tam aksine, buna oldukça geç bile kalındı." "Anlamıyorum."

"Birkaç saat önce ofisimde bir muhabir vardı. Görünüşe bakılırsa dava tamamen açığa çıkmış. Belli ki O'Brieıı'lar

hikâyelerini basma taşımışlar. Korkarım ki gazeteler tarafından yargılanacaksınız ve suçlu bulunacaksınız."

"Ama dava daha geçen hafta açıldı."

"Bunu toplumun gözünden uzaklaştırmak zorundayız. Şimdi. Bunu başarmanın en iyi yolu da çok hızlı, çok sessiz bir mutabakat yapmak. İhtiyacımız olan tek şey sizin onayınız. Her ne kadar daha fazlasını almak için zorlayacaklarından emin olsak da, pazarlığı yanm milyon dolardan başlatmayı planlıyorum."

Kate "yarım milyon dolar" diye düşündü. İnsan hayatına parasal bir bedel biçmek, ona yakışıksız gelmişti. "Hayır," dedi.

Avukat gözlerini kırpıştırdı. "Anlayamadım?"

"Kanıt hâlâ araştırılıyor. Bu dava mahkemeye gidene kadar, eminim ki..."

"Bu konu mahkemeye falan gitmeyecek. Uzlaşmayla halledilecek, Doktor. Sizin izniniz olsun ya da olmasın." Kate iyice gerildi. "O zaman kendi avukatımın parasını ben öderim."

İki adam bakıştı. Avukat tekrar konuştuğunda, ses tonu belirgin bir şekilde tatsızdı. "Mahkemeye gitmenin ne anlama geldiğini tam manasıyla

Oz Büyücüsü

anladığınızı zannetmiyorum. Doktor Santini büyük ihtimalle davadan paçayı sıyıracak. Bu da ana sanığın siz olacağınız anlamına geliyor. O kürsüde terleyen siz olacaksınız. Gazetelerde de sizin adınız geçecek. O'Brien'lann avukatı David Ransom'ı tanıyorum. Daha önce mahkeme salonunda bir sanığı parçalara ayırdığına tanık oldum. İnanın bana, bu işe bulaşmayı hiç istemezsiniz." Kate, "Bay Ransom artık bu davaya bakmıyor," dedi. "Ne?"

"Geri çekildi."

Adam küçümseyerek söylendi. "Bunu da nerden çıkardınız?"

"Bana kendisi söyledi."

"Onunla konuştuğunuzu mu söylüyorsunuz?"

Kate kızararak, Bir de onunla yattığımı söylesem acaba neler olur, diye aklından geçirdi. "Geçen hafta ofisine gittim ve ona EKG'den bahsettim..."

"Ulu Tanrım!" Avukat döndü ve kalemini evrak çantasına fırlattı. "Pekâlâ, bu iş bu kadar çocuklar. Başımız büyük dertte."

"Neden?"

"Sizin bu çılgınca hikâyenizi, mutabakat bedelini daha yukarı çekmek için kullanacak."

"Ama bana inandı! Davadan da bu yüzden çekiliyor..." "Size inanmış olması imkânsız. Ben o adamı tanırım." Kate, Onu ben de tanıyorum! diye haykırmak istedi. Fakat bunun bir anlamı yoktu; onları ikna etmeyi başaramayacaktı. Dolayısıyla sadece başını sallamakla yetindi. "Mutabakata varmayacağım."

Avukat evrak çantasını büyük bir gürültüyle kapattı ve hayal kırıklığı içinde Bettencourt'a döndü. "George?"

Kate tüm dikkatini baş idareciye çevirdi. Bettencourt, onu sakin bir yüz ifadesiyle izlemekteydi. Bakışlarında düşmanlık yoktu, öfke de. Sadece tipik bir poker oyuncusu görünümüne bürünmüştü.

"Geleceğiniz için endişeliyim, Doktor Chesne," dedi. Kate tekrar hayata döndüğünü hissederek, ben de öyle, diye düşündü.

"Disiplin Komitesi'nin, davanızı acımasızca ele alma şansı ne yazık ki oldukça yüksek. Eğer öyle olursa, büyük olasılıkla sizin iş akdinizin feshedilmesini önereceklerdir. Böyle bir şeyin kayıtlarınızda yer alması, büyük bir utanç kaynağı olacak ve her nereye giderseniz gidin, başka bir iş

Oz Büyücüsü

bulmanızı neredeyse imkânsız kılacak." Kelimelerinin kafasına nüfuz etmesi için bekledi. "İşte bu yüzden size bir alternatif sunuyorum, Doktor. Bunun karşılıklı ateş açmaktan çok daha tercih edilebilir olduğunu düşünüyorum."

Kate başını eğerek, adamın kendisine doğru uzattığı kâğıda baktı. Bu, daktiloyla yazılmış bir istifa dilekçesiydi. Tarihi çoktan atılmıştı ve altında imza için boş bir yer vardı.

"Dosyanda bir tek bu görünecek. Bir istifa mektubu. Disiplin Komitesi'nden çıkan rezil hükümler olmayacak. Çalışma feshi olmayacak. Bu şehirde olmasa bile, davaya rağmen başka bir iş bulabileceksin." Bir tükenmez kalem çıkarttı ve Kate'e uzattı. "Bence imzalamahsm. Senin için en iyi çözüm bu."

Kate kâğıda bakmaya devam etti. İşleyişin tümü inanılmaz derecede muntazam, bir o kadar da etkileyiciydi. Doküman önündeydi ve teslim sözleşmesi için gereken tek şey imzasıydı.

233

Bettencourt, "Bekliyoruz, Doktor Chesne," diye meydan okudu. "İmzalayın lütfen."

Kate ayağa kalktı. İstifa mektubunu eline aldı ve doğrudan adamın gözlerinin içine bakarak ortadan ikiye yırttı. "İşte istifa mektubum burada," dedi ve arkasını dönerek kapıya yöneldi.

İdari bölümün önünden azametle yürürken, biraz önce yaptıkları kafasına dank etti; tüm köprüleri yıkmıştı. Artık geri dönüş yoktu. Tek kurtuluş yolu, canını dişine takarak bu işi sonuna kadar götürmekti.

Koridorun yarısında adımları yavaşladı ve durdu. Ağlamak istedi ama yapamadı. Koridorun ilerisine bakarak öylece dikildi. Sekreterin asansörlere doğru uzaklaşmasını seyretti. Saat beş on beşti ve koridorun en dibinde sadece tek bir hademe kalmıştı; elektrik süpürgesini umursamazca halıya sürtüp duruyordu. Adam köşeyi dolandığında makinenin sesi azaldı ve geride sadece ağır bir dinginlik bıraktı. Daha ilerde, Clarence Avery'nin açık kapısından dışarıya bir ışık yayılmaktaydı. Adamın hâlâ işte olması Kate'i şaşırtmadı; Clarence sık sık geç saatlere kadar çalışırdı. Ona söz vermesine rağmen neden oturuma katılmadığını merak etti. Kate'in, onun desteğine her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı.

Oz Büyücüsü

Kate ofise yöneldi. İçeri girdiğinde, masadaki kâğıtları toplayan sekreteri görünce hayal kırıklığına uğradı.

Kadın başını kaldırıp ona baktı. “Oh. Doktor Chesne.”

Kate, “Doktor Avery hâlâ hastanede mi?” diye sordu.

“Duymadınız mı?”

“Neyi duymadım mı?”

Sekreter başını eğerek, masadaki fotoğrafa üzgün gözlerle baktı. “Karısı dün gece bakımevinde öldü. Doktor Avery tüm gün hastaneye uğramadı.”

Kate hafifçe dengesini kaybettiğini hissetti. “Karısı mı?”

“Evet. Bu hiç beklenmedik bir şeydi. Kalp krizi olduğunu düşünüyorlar, fakat - Siz iyi misiniz?”

“Ne?”

“İyi misiniz? Pek öyle görünmüyorsunuz da.”

“Hayır, ben - ben iyiyim.” Kate geri geri ilerleyerek koridora çıktı. Şaşkınlık içinde asansörlere doğru yürürken, “İyiyim,” diye tekrarladı. Lobiye inerken akima, Clarence Avery’nin ayağının dibinde ışıldayan kırık cam parçalarının görüntüsü geldi.

Uyutulması gerekiyor... Bunu ben yaparsam, güle güle demek için orada olursam çok daha iyi olur. Sizce de öyle değil mi?

Asansörün kapısı tıslayarak açıldı. Lobinin parlak ışıklarına adım attığı anda, ani bir güdü onu sarıp sarmaladı; bu, kaçma ve güvenli bir yer bulma güdüsüydü. David’i bulmak istiyordu. Dışarı çıkıp park alanına yürürken, içindeki arzu onu iyice zorluyordu. Bekleyemeyecekti; onu hemen şimdi görmeliydi. Eğer acele ederse, David’i ofisinde yakalayabilirdi.

Yüzünü görme düşüncesi bile Kate’i anlaşılması güç bir istekle doldurdu. Arabaya kadar koştu.

Takip ettiği yol, onu şehrin kalbine götürdü. Akşam güneşi, çelik ve cam gökdelenlerin ince ve uzun gölgeleri arasından açılı bir şekilde iniyordu. İş çıkış saati olduğu için trafik sokakları tıkamıştı; kendisini akıntının tersine yüzmeye çabalayan bir balık gibi hissetti. Geçen her bir dakikayla, onu görme arzusu daha da kuvvetlendi. Ve bunu, çok geç kalacağı, ofisini boş, kapısını kilitli bulacağı yönünde hissettiği bir panik takip etti. Trafikle

Oz Büyücüsü

boğuşurken, hayatta hiçbir şeyin David'in güvenli kollarına ulaşmaktan önemli olmadığını düşünüyordu.

Lütfen orada ol, diye dua etti. Lütfen orada ol...

"BİR AÇIKLAMA, BAY RANSOM. İstediğim tek şey bu. Bir hafta önce kazanma şansımızın çok yüksek olduğunu söylüyordunuz. Şimdi ise davadan çekiliyorsunuz. Bunun sebebini bilmek istiyorum."

David sıkıntılı bir şekilde Mary O'Brien'ın gümüş grisi gözlerine baktı ve ona nasıl bir yanıt vereceğini düşündü. Ona gerçeği, yani karşı tarafla gönül ilişkisine girdiğini söyleyecek değildi. Fakat ona bir açıklama borçluydu ve kadının bakışlarından, bunun iyi bir açıklama olması gerektiğini anlamıştı.

Ahşap ve derinin tedirgin gıcırdayışını işitti. Sandalyesinde gergin bir şekilde kıpırdanıp duran Phil Glickman'ın rahatsız tutumuna göz gezdirdi. David rahatlatmak için adama uyarıcı bir bakış attı. Fakat bu mümkün değildi; Glick- man gerçeği çoktan öğrenmişti.

Mary O'Brien hâlâ bekliyordu.

David'in yanıtı baştan savmaydı ancak kesinlikle ikiyüzlüce değildi. "Daha önce de söylediğim üzere Bayan O'Brien, bir çıkar çatışması yaşanacağını fark ettim."

Mary O'Brien sabırsızca, "Çıkar çatışması derken ne ima ettiğinizi anlayamadım," dedi. "Bana hastane adına çalıştığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Tam olarak değil."

"O zaman bu ne anlama geliyor?"

"Bu... gizli. Bunu sizinle gerçekten paylaşamam." Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Davanızı Sullivan ve March'a yönlendiriyorum. Harika bir firmadır. Davayı memnuniyetle kaldığımız yerden sürdüreceklerdir, tabii bir itirazınız olmazsa," diye devam etti.

"Sorumu yanıtlamadınız." Kadın öne doğru eğildi. Gözleri ışıl ışıldı, kemikli elleri David'in masasının üzerinde sıkılmış bir halde duruyordu. David, intikamın pençeleri diye düşündü.

"Üzgünüm, Bayan O'Brien. İhtiyaçlarınıza objektif bir şekilde hizmet edemeyeceğim. Davadan çekilmekten başka bir şansım yok."

Bu, son ziyarete kıyasla çok farklı bir veda oldu. Soğuk ve resmi bir

Oz Büyücüsü

şekilde el sıkıştılar, başın tek bir sallanışıyla selâmlaştılar. Sonra Glickman'la birlikte ofisin kapısına kadar çıktılar.

Kadın, "Bu yüzden hiçbir gecikme yaşanmayacağım umuyorum," dedi.

237

"Sanmıyorum. Alt yapının hepsi tamamlandı." Koridorun sonunda duran sekreterinin ümitsiz yüz ifadesini görünce kaşlannı çattı.

"Hâlâ bir mutabakata varmaya çalışacaklarını mı düşünüyorsunuz?"

"Ne yapacaklarını tahmin etmek imkânsız..." Durdu, dikkati dağılmıştı. Sekreteri şimdi de paniklemiş görünüyordu.

"Bize daha önce mutabakat yapmak istediklerini söylemiştiniz."

"Hımm? Ah." Aniden onu başından atmak içiı can atarak, kadını danışma odasına doğru yönlendirdi. "Bakın, bu konuda endişelenmeyin, Bayan O'Brien," diye lafı patlattı. "Karşı tarafın şu anda bir mutabakat üzerinde çalıştığından emin olduğumu..." Ayakları bir anda donakaldı. Kendisini sanki betona batmış da bir daha hiç kımıldayamayacakmış gibi hissetti.

Kate hemen önünde dikiliyordu. Kuşkulu bakışları Mary O'Brien'a yöneldi.

Glickman, "Aman Tanrım," diye inledi.

Bu, pembe diziden alman bir tablo gibiydi: şoka uğramış taraflar birbirlerine bakıyordu.

David, "Açıklayabilirim," diye haykırdı.

Mary O'Brien, "Bundan şüpheliyim," diye cevabı yapıştırdı.

Kate tek bir kelime etmeksizin arkasını döndü ve ofisten çıktı. Kapının hızla çarpılışı, David'in kendine gelmesini

238

sağladı. Büyük bir aceleyle koridora fırlamadan önce, Mary O'Brien'ın öfkeli bir şekilde şunları söylediğini işitti: "Çıkar çatışması, öyle mi? Çıkar 'la ne demek istediğinizi şimdi anlıyorum!"

Kate asansöre bindi.

David arkasından atıldı ancak onu oradan çekip çıkaramadan asansörün kapısı kapandı. David yumruğunu duvara indirerek, "Lanet olsun!" diye haykırdı.

Oz Büyücüsü

Sonraki asansörün gelmesi çok uzun zaman aldı. Yirmi dört katı aşağı inerken, asansörde kafeslenmiş bir hayvan gibi bir ileri bir geri dolaşıp durdu. Yıllardır kullanmadığı küfürler savuruyordu. Zemin kata ulaştığında, Kate gözle görülebilecek bir yerde değildi.

David koşarak binadan çıktı ve kaldırıma uzanan basamakları indi. Sokağı gözleriyle tararken, yarım blok ötede kaldırıma yaklaşan bir otobüs fark etti. Kate ona doğru yürüyordu.

Yaya kalabalığını çılgınca sağa sola iteleyerek, Kate'i kolundan yakalamayı başardı ve tam otobüse adım atacakken onu geriye doğru çekti.

Kate, "Bırak gideyim!" dedi.

"Ne yaptığını zannediyorsun sen?"

"Oh, özür dilerim. Neredeyse unutuyordum!" Kate elini eteğinin cebine daldırarak David'in araba anahtarlarını çıkarttı ve ona doğru fırlattı. "Değerli BMW'ni çalmakla suçlanmak istemem!"

Otobüs onu almadan uzaklaşıp giderken, Kate etrafına

hayal kırıklığıyla bakındı. Kolunu çekip kurtararak hızla yürümeye başladı. David de hemen arkasından ilerledi. "Açıklamam için bana bir şans ver."

"Müvekkiline ne anlattın, David? Salak doktorun istediği her şeyi yapacağını, çok uysal olacağını, istedikleri parayı alacaklarını mı?"

"Seninle aramızda geçenlerin bu davayla hiç alakası yok." "Bunun her açıdan bu davayla alakası var! En başından beri mutabakatı kabul edeceğimi umuyordun."

"Senden sadece bunu düşünmeni istedim."

"Ha!" Kate ona doğru döndü. "Bu sana hukuk fakültesinde öğrettikleri bir şey mi? Başka şansın yoksa sanığı yatağa at!"

Bu artık son damlaydı. David onu kolundan yakaladı, kaldırımda neredeyse sürükledi ve yakındaki bir meyhaneye soktu. Doğrudan barın etrafına toplanan yoğun kalabalığın araşma daldı ve Kate'i yukarı doğru çıkan sigara dumanından arkadaki boş bir çardağa çekti. Teklifsizce onu ahşap banka oturttu ve tam karşısındaki yere yerleşerek, ona istese de istemese de kendisini dinlemek zorunda olduğunu ifade eden bir bakış attı.

"Birincisi..." diye konuşmaya başladı.

Oz Büyücüsü

Tam bu sırada neşeli bir ses, “İyi akşamlar,” dedi. David, siparişlerini almaya gelen şaşkın garson kıza, “Ne var?” diye haykırdı.

Kız, orman yeşili kostümüne geri çekilmiş gibiydi. “Şey... bir şey istiyor musunuz...”

240

David, “Birer bira getir,” diye lafi yapıştırdı.

“Tabii efendim.” Kate’e acır gibi bakarak arkasını döndü ve toz oldu.

David ve Kate, bir süre birbirlerine aleni bir düşmanlıkla baktı. Sonra David iç çekti ve parmaklarını çoktan karman çorman olmuş saçlarının arasında gezdirdi. “Tamam,” dedi. “En iyisi bir daha deneyelim.”

“Nereden başlayacağız? Müvekkilinin ofisinde ortaya çıkışının öncesinden mi, sonrasından mı?”

“Sana berbat bir zamanlama duygun olduğunu söyleyen oldu mu hiç?”

“İşte bu konuda hatalısın, beyefendi. Zamanlamam çok da mükemmeldi. Ona ne dediğini işittim: ‘Endişelenmeyin, karşı taraf şu anda bir mutabakat üzerinde çalışıyor’.”

“Onu ofisimden çıkartmaya çalışıyordum!”

“Peki, davanda iki taraflı oynamana nasıl bir tepki verdi?”

David, “Ben...” dedi, canı sıkkın görünüyordu, “iki taraflı oynamıyorum.”

“Onun adına çalışıp benimle yatağa girmiyor muydun? Ben buna iki taraflı oynamak derim.”

“Zeki bir kadın olarak, küçük bir gerçeği kavrama konusunda biraz sorun yaşıyor gibisin: Ben davayı kendi isteğimle, daimi olarak bıraktım. Mary O’Brien, ofisime neden davadan geri çekildiğimi öğrenmek için gelmişti.”

“Ona - bizden bahsettin mi?”

“Sence ben deli miyim? Öne çıkıp, sanıkla samanlıkta

241

işi pişirdiğimi söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?”

David’in ağzından dökülen kelimeler Kate’in suratına bir tokat gibi indi. Tüm bu yaşananların onun açısından anlamı bu muydu? Kate sevişmelerinin basit bir hormon çarpışmasından fazla bir anlam ifade ettiğini düşünmüştü. Belki de ruhların birleşmesiydi bu. Ama David için bu ilişki sadece komplikasyon demekti. Öfkeli bir müvekkil ve bir davadan geri

Oz Büyücüsü

çekilmek zorunda kalması, şimdi de caiz olmayan bir aşk macerasının mecburi itirafının utancı. David'in gönül ilişkilerini gizlemek için harcadığı onca çaba, ona heyecan uyandıran bir ışıltı katmıştı. İnsanlar sadece utanç duydukları şeyleri saklarlardı.

Kate, "Bir hafta sonu eğlencesi," dedi. "Yaşananlar bu muydu?"

"Öyle demek istemedim!"

Kate ayağa kalkarken, krallara yakışır bir sükûnetle, "Pekâlâ, sakın endişelenme David," diye onu rahatlattı. "Artık seni utandırmayacağım. Bu artık bilinen ve bir daha sak- lanamayacak türden bir sır."

" Yerine otur " Bu alçak ses tonu, homurtudan öte bir şey değildi ama içinde Kate'i susturmaya yetecek miktarda tehdit barındırıyordu. David, "Lütfen," diye ekledi. Sonra fısıltıyla tekrarladı. "Lütfen."

Kate yavaşça yerine oturdu.

Garson geri gelip biraları masaya bırakırken sessizce durdular. Tekrar yalnız kaldıklarında David usulca, "Sen eğlenilecek biri değilsin, Kate," dedi. "O'Brien'lara gelince,

özel hayatımda ne yaptığım onları hiç mi hiç ilgilendirmez." Başını şaşkınlık içinde salladı. "Biliyor musun, ben daha evvel başka davalardan da çekilmiştim, ama bu hep mantıklı sebeplerdendi. Yüzüm kızarmadan savunabileceğim sebeplerden. Ama bu kez..." Hafifçe güldü. "Benim yaşımda, yüz kızarması artık yaşanılır bir şey olmamalı."

Kate başını önüne eğerek bardağına baktı. Biradan nefret etmişti, tartışmaktan da öyle. Her şeyden önemlisi, aralarındaki bu uçurumdan nefret etmişti. Kate gönülsüzce, "Eğer yeterince düşünmeden bir sonuca vardıysam," dedi, "üzgünüm. Sanıyorum avukatlara hayatımda hiçbir zaman güvenmedim."

David homurdandı. "O zaman eşit durumdayız demektir. Daha ne var ne yok?"

Şu korkunç sessizliklerden birini daha yaşadılar.

Kate sonunda, "Aslında birbirimizi çok da iyi tanımıyoruz, öyle değil mi?" dedi.

"Yatak hariç, ki bu tanışmak için en mükemmel yol değil kesinlikle."

David durakladı. “Ama böyle oldu.”

Kate kafasını kaldırıp baktı ve David’in ağzının kenarında garip, küçük bir kavis yakaladı; bu bir gülümseme başlangıcıydı. Kaşına bir tutam saç lülesi kayıp inmişti. Yakası açıktı ve kravatı da hızla çekilip cellat ilmeğinin gevşek bir türü haline getirilmişti. Kate onu daha önce hiç bu kadar çekici görmemişti.

Yumuşak sesle, “Başın belaya mı girecek, David? Ya O’Brien’lar eyalet barosuna şikayette bulunurlarsa?” diye sordu.

David omuz silkti. “Bunun için endişelenmiyorum. Yapabilecekleri tek şey, beni barodan ihraç etmek olur. Beni hapse atarlar. Hatta belki de elektrikli sandalyeye gönderirler.” “David.”

“Oh, haklısın, unuttum. Hawaii’de elektrikli sandalye cezası yok.” Kate’in gülmediğini fark etti. “Pekâlâ, bu berbat bir şakaydı.” Kupasını kaldırdı ve tam birasından koca bir yudum alacaktı ki, Kate’in somurtkan yüz ifadesine takıldı. “Oh, neredeyse unutuyordum. Savunman nasıl geçti?” “Tek bir sürpriz dahi yaşanmadı.”

“Aleyhine mi sonuçlandı?”

“En hafif tabiriyle.” Acınası bir tavırla gözlerini masaya dikti. “İşimin standart altı olduğunu söylediler. Sanırım bu, beni berbat bir doktor olarak nitelendirmenin diğer bir yolu.” David’in sessizliği Kate’e, işittiklerinin onu söyleyebileceği diğer her şeyden nasıl daha fazla rahatsız ettiğini gösterdi. Şaşkınlıkla, David’in kendi ellerini nazikçe avuçları arasına alışını seyretti.

Alaycı bir kahkahayla, “Çok komik,” dedi. “Hayatımda doktorluktan başka bir meslek seçmeyi hiç düşünmedim. Şimdi işimi kaybetmek üzereyken, başka bir iş için ne kadar niteliksiz olduğumu görüyorum. Daktilo kullanamam. Dikte edemem. Tanrı aşkına, yemek dahi pişiremem.”

“O-oo. İşte bu ciddi bir eksiklik. Sokak köşelerinde dilenmek zorunda kalabilirsin.”

Bu diğer bir berbat şakaydı, ama bu kez Kate gülümse-

ıneyi başarmıştı. Yüzünde yavan bir gülümseme belirmişti. “Şapkama birkaç çeyrektik atmaya söz veriyor musun?” “Bundan daha fazlasını yapacağım. Sana akşam yemeği ısmarlayacağım.”

Oz Büyücüsü

Kate başını iki yana salladı. “Teşekkürler, ama aç değilim.”

David elini sıkarak, “Teklifimi kabul etsen daha iyi olur,” diye ısrar etti. “Daha sonra nerede, ne yiyeceğin belli olmaz.” Kate başını kaldırdı ve gözleri buluştu. Bir ara buz gibi olduklarını düşündüğü gözler, şimdi içlerinde yaz gününün sıcaklığını barındırıyordu. “İstediğim tek şey, seninle birlikte eve gitmek, David. Bana sarılmanı istiyorum ve bunun usulüne uygun olması şart değil.”

David yavaşça masanın karşısına doğru hareketlendi ve Kate’in yanma oturdu. Onu kollarının arasına doğru çekti ve uzun bir süre kendisine mümkün olduğunca yakın tuttu. Ka- te’in ihtiyaç duyduğu şey buydu; sessiz bir kucaklaşma, bir sevgili gibi değil, bir arkadaş gibi.

İkisi de garsonun boğazını temizleyişiyle irkildiler. David Kate’ten uzaklaşırken, “Bu kadında zamanlama hissinin olduğuna inanmıyorum,” diye homurdandı.

Garson, “Başka bir isteğiniz var mı?” diye sordu. David nazikçe gülümseyerek, sıkıştırdığı dişlerinin arasından “Evet,” karşılığını verdi. “Eğer sizce de bir mahsuru olmayacaksa.”

“Nedir efendim?”

“Biraz mahremiyet.”

KATE, DAVID’İN ONU AKŞAM YEMEĞİNE ÇIKARTMASINA izin verdi. Tok bir karın ve birkaç kadeh şarap, karanlık sokakları geçip park alanına doğru yürürlerken yüzünün kızarmasına ve başının dönmesine sebep oldu. Lamba- lar suratlarına puslu bir ışıltı saçıyordu. Kate David’in koluna sarıldı; şarkı söyleyip gülmek istiyordu.

David’le eve gidiyordu.

BMW’nin deri koltuğuna kuruldu, aynı tanıdık his, güven hissi bedenini bir battaniye gibi sardı. Hiçbir ş^yin, hiç kimsenin onu incitemeyeceği bir kapsülün içindeydi. Bu his, Pali Otobam’na çıkana kadar devam etti. Koolau Dağlan’nı geçerken takip ettikleri tünele girerken ona sımsıkı sanldı ve onu tepenin diğer tarafındaki dik ve rüzgârlı yol boyunca sıcak tuttu.

Bu hal, David dikiz aynasına bakıp alçak sesle küfredince paramparça

Oz Büyücüsü

oldu.

Kate yan tarafa baktı ve David'in suratına yansıyan araba farlarının solgun ışığını fark etti. "David?"

David karşılık vermedi. Hızlanmaya başladıklarında, Kate motorun gittikçe kuvvetlenen homurtusunu işitti.

"David, ters bir şey mi var?"

"Şu araba. Arkamızdaki."

"Ne?"

David kaşlarını çatarak aynaya baktı. "Sanırım takip ediliyoruz."

ON İKİNCİ BÖLÜM

KATE BAŞINI ÇEVİRDİ ve uzaktan göz kırpan bir çift fara baktı. "Emin misin?"

"Bunu aracın sol park lambasının çalışmamasından anladım. Garajdan ayrılırken hemen arkamızdan çıktığını biliyorum. O dakikadan bu yana da kıçımızdan ayrılmadı. Bunca yolu bizimle geldi."

"Bu onun bizi takip ettiği anlamına gelmez."

"Gel, küçük bir deneme yapalım." Ayağını gaz pedalından çekti.

Kate hemen dehşete kapıldı. "Neden yavaşlıyorsun?" "Onun ne yapacağını görmek için."

Kalbi deli gibi atarken, Kate arabanın hızının doksana, oradan da seksene düştüğünü hissetti. David, hız sınırının altına inmişti. Farların onları aydınlatmasını bekledi, ama arkalarındaki araç aradaki mesafeyi korumaya çalışıyor, sanki gözle görülmez bir güç arabaları birbirlerinden uzak tutuyordu.

David, "Akıllı adam," dedi. "Plakasını okuyamayayım diye yeterince uzakta kalıyor."

"Şurada bir çıkış noktası var. Lütfen oraya sap!"

David direksiyonu kırarak otobana çıktı ve yoğun trafikle kesilen iki şeritli yola fırladı. Sarmaşıklarla kaplı ağaçlar sağlarından sollarından hızla akıp geçti, tepelerinden sallanan dallar ön cama su damlattı. Kate arkasına döndü ve araçların gerisinde aynı iki fan gördü; karanlıkta parlıyorlardı. Yok

olmayı reddeden hayalet farlar.

Kate, “Bu o,” diye fısıldadı. Sanki sadece dile getirmekle birtakım korkunç güçleri serbest bırakacakmışçasına, kendisini o ismi telaffuz etmekten alıkoydu.

David, “Bunu tahmin etmeliydim,” diye mıryldandı. “Lanet olsun, tahmin etmeliydim!”

“Ne?”

“Hastaneyi gözetliyordu. Seni takip edebilmesinin tek yolu buydu...”

Kate, neler olabileceğinin farkındalığıyla aniden tedirgin olup, tam arkamdaydı, diye düşündü. Ve ben onun orada olduğunu anlamadım bile.

“Ona izimizi kaybettireceğim. Sıkı tutun.”

Kate arabanın sert dönüşüyle yana doğru savruldu. Kıymetli hayatına sarılmak için yapabileceği tek şey buydu. Durum onun kontrolünden çıkmıştı; bu gösteri artık tamamen David’indi.

Evler hızla yanlanndan geçti; parlak ışıklı pencere silsilesi, ağaç ve çalı siluetleriyle ikide bir kesilmekteydi. BMW karanlıklar içinde tıpkı slalom yapan bir kayakçı gibi kıvrılarak ilerledi, virajlan Kate’in ön panoya dehşet içinde tutun

masına sebep olacak bir hızla aldı.

David, uyarmadan bir garaj girişine doğru savruldu. Zifiri karanlık bir garajda aniden durduklarında, emniyet kemeri göğsünü kesti. David hemen o dakika motoru durdurdu. İlk fark ettiği şey, David’in kendisini kollarına doğru çektiğiydi. Kate orada, vites kolu ile David’in göğsü arasında öylece durdu. David’in kalbinin deli gibi attığını hissedebiliyor, sert ve düzensiz nefesini işitebiliyordu. En azından nefes alabiliyordu; Kate bunu yapmaya bile korkar haldeydi.

Büyük bir dehşetle, titreşen bir çift ışığın dikiz aynasında yavaş yavaş daha parlak bir hal alışını seyretti. Yoldan bir motorun hafif iniltisi geldi. David’in onu kucaklayan kollan gerildi. Çoktan ağırlığını kaydırmış, Kate’in üzerine yatmıştı; onun bedenini kendininkiyle koruyordu. Kate, sanki ebediyetmiş gibi uzun bir süre boyunca onun kollan arasına büzülmüş halde kaldı. Motorun sesi gücünü yitirip kayboldu. Ancak tam bir sessizlik

Oz Büyücüsü

olduğunda doğruldular ve dikiz aynasına baktılar.

Yol karanlıktı. Araba ortadan yok olmuştu.

Kate, "Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı.

"Hemen buradan uzaklaşacağız. Hâlâ bunu yapma şansımız var." Anahtarı çevirdi; motorun hırıltısı kulakları sağır edecek gibiydi. Farlarını söndürerek, arabayı yavaşça garajdan çıkardı.

Muhitten çıkıp geri dönerlerken, Kate sürekli arkayı kontrol etmeye devam etti; ağaçların gerisinde dans eden o iki ışığı araştırıyor gibiydi. Ancak otoyola ulaştıklarında,

249

derin bir nefes alarak rahatladı. Ama David onu telaşa düşürerek, arabayı tekrar Honolulu'ya doğru çevirdi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Eve gidemeyiz. Şimdi olmaz."

"Ama izimizi kaybettirdik!"

"Eğer seni hastaneden bu yana takip ediyorsa, o zaman ofisime kadar da peşinden gelmiş demektir. Yani bana. Ne yazık ki telefon defterinde kaydım var. Adresim de orada mevcut."

Kate şok içinde koltuğuna gömüldü ve bu son darbeyi sindirmeye çalıştı. Pali Tüneli'ne girdiler. Tepedenjgeçen ışık silsilesi inanılmaz derecede kafa karıştırıcıydı, art arda çakarak Kate'in gözlerini kamaştırdı.

Şimdi nereye gidiyorum? diye merak etti. Beni bulması ne kadar alacak? Kaçmaya zamanım olacak mı? Ya çığlık atmaya? Tünelden çıkar ve ani karanlığın içine dalarlarken, Kate ürperdi.

David, "Bu benim son sığmağım," dedi. "Ama aklıma gelen tek yer de burası. Çok güvende olacaksın." Sustu ve garip, şakacı bir tonla, "Kahve içme, yeter," diye ekledi.

Kate ona doğru döndü ve şaşkınlık içinde baktı. "Nereye gidiyoruz?"

David'in yanıtında belirgin bir özür ifadesi vardı. "Anneme."

KAPIYI AÇAN UFAK TEFEK, GRİ SAÇLI KADIN, pa

250

saklı bir bornoz ve pembe tavşan terlikleri giymişti. Bir an için orada öylece

dikildi, sanki beklenmedik misafirleri görüp şaşkına dönen bir fare gibiydi. Sonra ellerini çırptı ve bir çığlık attı: “Aman Tanrım, David! Ziyarete gelmen ne güzel! Oh, ama çok kötüsün, haber bile vermedin. Bizi pijamalarımızla yakaladın, tıpkı iki yaşlı…”

David Kate’i içeri doğru itelerken, “Muhteşem görünüyorsun, Gracie,” diye kadının lafını yarıda kesti. Kapıyı hemen kilitledi ve sürgüledi. Sonra perdesi çekili camdan dışarı bakarak, “Annem uyandı mı?” diye sordu.

“Evet, o… ah…” Gracie belli belirsiz bir hareketle antreyi işaret etti.

Diğer bir odadan huysuz bir ses yükseldi: “Tanrı aşkına, her kim geldiyse def et ve hemen buraya gel! Sıra sende! İyi bir şey bulsan iyi olur. Biraz önce üçlü kelime grubu puanı kazandım!”

Gracie büyük bir kederle, “Beni yine yeniyor,” diyerek iç çekti.

“O zaman keyfi yerinde demektir, ha?”

“Nereden bileyim. Onu hiç keyifli görmedim ki?”

David Kate’e antrede yol gösterirken, “Hazırlan,” diye mırıldandı. Hoş bir tavırla, “Anne?” diye seslendi. Hem de çok hoş bir tavırla.

Leylak ve maun rengi oturma odasında, mavi-gri saçlı bir kadın sırtı onlara dönük oturuyordu. Sargılı ayağını, damalı kadife bir ayak iskemlesinin üzerine uzatmıştı. Hemen yanındaki çay sehpasında karolarla taranmış bir Scrabble

tahtası durmaktaydı. Duvara doğru, “İnanamıyorum,” diye seslendi. “Bu işitsel bir halüsinasyon olmalı.” Dönüp gözlerini kısarak David’e baktı. “Oğlum gerçekten de ziyaretime gelmiş! Dünyanın sonu mu geldi?”

David kuru kuru, “Seni görmek de çok güzel, anne,” diye karşılık verdi. Sanki kendi dişini çekmek için cesaretini toplamaya çalışan bir adam gibi derin bir nefes aldı. “Yardımına ihtiyacımız var.”

Kadının kristal kadar parlak gözleri aniden Kate’e odaklandı. Sonra David’in, Kate’in omzuna korumacı bir tavırla dolanmış kolunu fark etti. Anlayışla gülümsedi. Çözlerini gökyüzüne çevirerek, minnettar bir bakışla hevesli bir şekilde mırıldandı: “Tanrıya şükür, sonunda!”

JINX RANSOM, BİR SAAT SONRA oğluyla birlikte eğreltiotu bürümüş

Oz Büyücüsü

mutfağında otururken, “Bana hiçbir zaman, hiçbir şey anlatmıyorsun, David,” diye şikayet etti.

İkisi de sıcak çikolata fincanlarının başına toplanmışlardı. Bu, David’in çocukluğundan beri paylaşmadıkları bir alışkanlıktı. İnsanın çocukluğuna geri dönmesi ne kadar da kolay, diye düşündü David. Tek bir yudum sıcak çikolatayla, anneden gelen tek bir sert bakışla, evladın suçluluk sancılan geri dönmüştü. İyi ve yaşlı Jinx, insana kendisini nasıl tekrar genç hissettireceğini gerçekten biliyordu. Hatta annesi onu yaklaşık altı yaşlarındaki haline geri götürmüştü.

Jinx, “İşte, hayatında bir kadın var,” dedi, “ve sen onu

benden saklıyorsun. Sanki ondan ya da benden, belki de her ikimizden utanırcasma.”

“Konuşulacak hiçbir şey yok. Onunla tanışalı çok uzun zaman olmadı.”

“Sen sadece insan olduğunu itiraf etmekten utanıyorsun, öyle değil mi?”

“Bana psikanaliz uygulama, anne.”

“Senin altına bez bağlayan bendim. Düşüp dizlerinin soyulmasını seyreden bendim. Hatta o Allah’ın belası kaykaydan düşüp kolunu kırdığına bile şahit oldum. Neredeyse hiç ağlamazdın, David. Hâlâ da ağlamıyorsun. Bunu yapabileceğini de hiç sanmıyorum. Bu senin babandan miras aldığın bir gen. Plymouth Rock laneti. Duygular orada bir yerde duruyor, ama onların görünmelerine izin vermiyorsun. Noah öldüğünde dahi...”

“Noah’tan bahsetmek istemiyorum.”

“Görüyor musun? Oğlan vefat edeli sekiz yıl oldu ve sen onun ismini işitmeye dahi dayanamıyorsun.”

“Asıl konuya gel, anne.”

“Kate.”

“Ne olmuş ona?”

“Elini tutuyordun.”

David omzunu silkti. “Çok güzel bir eli var.”

“Onunla yattın mı?”

David sıcak çikolatayı masaya püskürttü. “Anne!” “Pekâlâ, bu utanılacak bir şey değil ki. İnsanlar bunu hep yapar. Her ne kadar bazen kendini bu lanet

Oz Büyücüsü

olası süreçten tamamen muaf hissettiğini düşünüyor olsam da, doğanın kanunu budur ve ben bu gece, gözlerindeki o bakışı gördüm." Başıboş bir eğreltiotuna hızla vurup onu uzaklaştırarak, bir parça kâğıt havlu almak için lavaboya gitti ve gömleğini silmeye başladı.

Jinx, "Haklı mıyım?" diye sordu.

David, "Yarm temiz bir gömleğe ihtiyacım olacak gibi görünüyor," diye mırıldandı. "Bu mahvoldu."

"Babanın gömleklerinden birini giyersin. Soruma cevap ver: Haklı mıyım?"

David kafasını kaldırıp baktı. Boş gözlerle, '/Ne konuda, anne?" diye sordu.

Jinx kolunu kaldırdı ve gökyüzüne doğru parmağım azarlarcasma sallamaya başladı. "Tek bir çocuk yapmanın hata olduğunu biliyordum!"

Yukardan yüksek tonlu bir vurma sesi geldi. David başını kaldırıp tavana baktı. "Bu arada, Gracie orada ne yapıyor?"

"Kate'e giyecek bir şeyler bulmaya çalışıyor."

David ürperdi. Gracie'nin kimseyle kıyaslanamaz giysi zevkini bilen birisi olarak, Kate'in aşağıya tepeden tırnağa iğrenç bir pembe tonuyla sarmalanmış halde geleceğinden emindi. Ayağında bunlara uyan tavşan terlikleri de olacaktı. Gerçek şuydu ki, aşağı hemen inmesi dışında, Kate'in ne giyindiği David'in umurunda bile değildi. Sadece on beş dakikadır birbirlerinden ayrıydılar ve David onu daha şimdiden özlemişti. Bu, yani içinde çalkalanıp duran onca uygunsuz

his, onu sinirlendirdi. Bu durum ona kendisini zayıf, çaresiz ve çok... insan gibi hissettiriyordu.

Büyük bir hevesle basamaklardan gelen gıcırtıya doğru döndü ve Gracie'nin tek başına geldiğini gördü.

Gracie, "O sıcak çikolata mı, Jinx?" diye sordu. "Biliyorsun ki süt mideni mahvediyor. Bunun yerine çay içmelisin." "Çay istemiyorum."

"Evet, istiyorsun."

David soğuk bir tavırla, "Kate nerede?" diye seslendi. Gracie, "Oh, geliyor," dedi. "Yukarda, senin odanda, eski model uçaklarına bakıyor." Kıkırdayarak

Öz Büyücüsü

Jinx'e, "Ona bunların, David'in bir zamanlar çocuk olduğunun bir kanıtı olduğunu söyledim," şeklinde bir itirafta bulundu.

Jinx, "O hiç çocuk olmadı," diye homurdandı. "O rahimden tam manasıyla olgun bir yetişkin olarak çıktı. Belki de hayatı tersine yaşayacaktır. Belki de yıllar geçtikçe genç- leşecektir. Belki de gevşediğini ve gerçek bir çocuk olduğunu göreceğiz."

"Senin gibi mi, anne?"

Gracie çaydanlığı ateşe koydu ve mutlu mutlu iç çekti. "İnsanın arkadaşının olması çok güzel, öyle değil mi?" Telefon çalarken şaşkın bir şekilde etrafına bakındı. "Aman Tanrım, saat onu geçti. Bu arayan da kim..."

David ayağa fırladı. "Ben bakarım." Ahizeyi yakaladı ve haykırdı: "Alo!"

Pokie'nin sesi, hattın diğer ucundan zafer kazanmış bir tonla gürledi. "Sana haberlerim var."

"Arabayı mı buldunuz?"

"Unut arabayı. Adam elimizde."

"Decker mı?"

"Doktor Chesne'nin hemen buraya gelerek onu teşhis etmesine ihtiyacım var. Yarım saat sonra, tamam mı?"

David kafasını kaldırınca Kate'in mutfak girişinde dikildiğini gördü. Gözleri soru doluydu. Sırıtarak başparmağıyla ona bir zafer işareti yaptı ve Pokie'ye, "Hemen oraya gliyoruz," dedi. "Onu nerede tutuyorsunuz? Şehir karakolunda mı?"

Bir sessizlik yaşandı. "Hayır, değil."

"Ya nerede?"

"Morgda."

"UMARIM MİDELERİNİZ SAĞLAMDIR." Garip derecede ufak tefek bir kadın olan M.J. adlı tıbbi tetkikçi, paslanmaz çelik çekmeceyi çekip açtı. Çekmece, rayları üzerinde sessizce kaydı. M.J. ilgisizce uzanıp plastik kefenin fermuarını açarken, Kate korkuyla geri çekilerek David'e yaslandı.

Sert morg ışıklarının altında, cesedin suratı yapay görünüyordu. Bu bir insan değildi; beti benzi atmış bir tür hayal, yaşam taklidiydi.

Pokie, "Yatçılardan biri, bu akşam limanda, suyun üzerinde yüz üstü

Oz Büyücüsü

halde bulmuş," diye açıkladı.

Kate kendisini ölü adamın şiş suratını incelemeye zor

larken, David'in omzuna dolanmış duran kolunun gerildiğini hissetti. Yüzü her ne kadar biçimini kaybetmiş olsa da, açık gözleri tanınabilir durumdaydı. Ölü hali bile lanetli görünüyorlardı.

Kate başını sallayarak, "Bu o," diye fısıldadı.

Pokie sırıttı. Onun bu tavrı, kâbusu andıran odada Ka- te'e gerçeküstü bir karşılıkmış gibi geldi. Pokie, "Bingo," diye homurdandı.

M. J. eldivenli elini ölü adamın kafa derisinde dolaştırdı. "Görünüşe bakılırsa, tam şurada kötü bir kafatası kırığımız var..." Kefeni iteleyip açtığında çıplak gövde ortaya çıktı. "Yine görünüşe bakılırsa, uzunca bir süre suda beklemiş." Midesi bulanan Kate döndü ve suratını David'in omzuna gömdü. David'in tıraş losyonunun kokusu, formalinin pis kokusunu bastırdı.

David, "Tanrı aşkına M.J.," diye homurdandı. "Kapat şunu, olur mu?"

M.J. kefenin fermuarını tepeye kadar çekti ve çekmeceyi iteleyerek kapattı. "Davy, oğlum, demir kaplı mideni kaybetmişsin? Yanlış hatırlamıyorsam, bundan çok daha kötülerine bana mısın demezdin."

Tıbbi tetkikçinin ofisi kasten neşeli bir şekilde düzenlenmişti; her yerde sarkan çiçekler ve eski film posterleri vardı. Yapılan ürkütücü iş göz önüne alındığında, bu garip bir düzenlemeydi. Pokie otomatik bira makinesinden kahve doldurup, David ve Kate'e birer fincan uzattı. Sonra tatminkâr bir tavırla iç çekerek, tam karşılarındaki sandalyeye kuruldu.

"Her şey böylece sonlanmış oldu," dedi. "Duruşma yok. Cı sıkıntısı ve münakaşa yok. Adaletin her zaman bu kadar basit olmaması ne acı."

Kate başını eğerek kahvesine baktı. "Nasıl ölmüş, Teğmen?" diye mırıldandı.

Pokie omzunu silkti. "Bazen böyle olur. Adam biraz fazla içer, dalgakırandan düşer ve kafasını kayalara vurur. Lanet olsun, bu tür cesetlere çok rastlarız biz. Genelde de tekneler çarpar." M.J.'ye baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

M.J., "Henüz hiçbir şey söyleyemem," diye mırıldandı. Kambur bir halde

masasına eğilmiş, geç saate rağmen öğle yemeğini yiyordu. Midesi bulanan Kate, her tarafından ketçap fışkıran köfteli bir sandviç, diye düşündü. “Bir ceset suda bu kadar uzun süre kaldığında anatomisi bozulur. Size düşüncelerimi otopsiden sonra bildireceğim.”

David, “Ne kadardır suda sence?” diye sordu.

“Bir gün. Hemen hemen.”

“Bir gün mü?” Pokie’ye baktı. “O zaman dün gece bizi takip eden kimdi?”

Pokie sırıttı. “Sağlam bir hayal kurmuşsun bence.” “Doğru söylüyorum, arkamızda bir araba vardı!” “Yollarda çok sayıda araba olur. Çoğu far da birbirine benzer.”

M.J. sandviç kâğıdını toparlarken, “Pekâlâ, sürücü koltuğunda benim adamımın oturmadığı kesin,” dedi. Parlak kırmızı bir elmayı büyük bir hevesle ısırdı. “Bildiğim kadarıyla ölüler araba kullanmaz.”

David, “Ölüm sebebini ne zaman anlayabileceksin?” diye sordu.

“Hâlâ kafatası filmini almaya ihtiyacım var. Bu akşam açacağım, ciğerlerinde su var mı diye kontrol edeceğim. Bu bize, onun boğulup boğulmadığını söyleyecek.” Elmasından bir ısırık daha aldı. “Ama akşam yemeğimi bitirdikten sonra. Bu arada...” sandalyesini çevirip arkasına dönerek raftan bir karton kutu aldı ve masaya fırlattı; “şahsi eşyaları.”

Düzenli bir şekilde bunlan birer birer çıkartmaya başladı, hepsinin kendisine ait ayrı bir plastik torbası vardı. “Plastik tarak, siyah, cep boyutunda... sigara, Winston, yansı boş... kibrit kutusu, etiketsiz... erkek cüzdanı, kahverengi vinil, içinde on dört dolar var... çeşitli kimlikler...” Son eşya için uzandı. “Ve bunlar.” Bir anahtar öbeği masaya düşüp ses çıkarttı. Bunlara tutturulmuş, üzerinde çiğ kırmızı yazı olan plastik bir etiket vardı: Victory Hotel.

Kate anahtar dizinini eline aldı. “Victory Hotel,” diye mınldandı. “Yaşadığı yer burası mı?”

Pokie başım sallayarak onayladı. “Kontrol ettik. Tam bir batakhane. Her yer sıçan dolu. Cumartesi gecesi orada olduğunu biliyoruz. En son o gün görülmüş. En azından canlı olarak.”

Kate anahtarları masaya yavaşça bıraktı ve alaycı derecede parlak olan

harflere baktı. Aynadaki suratı ve o gözlerdeki azabı düşündü. Ölünün üzüntü verici ve kısıtlı sayıdaki özel eşya yığınına bakarken, içinde beklenmedik bir keder dalgası kabardı; bu, bir adamın yıkılan hayalleri için hisse

259

dilen üzüntüydü. Sen kimdin Charlie Decker? diye merak etti. Deli bir adam mı? Katil mi? İşte, hayatına dair ufak pan» çalar oradaydı ve hepsi de çok sıradandı.

Pokie Kate'e sırıttı. "Pekâlâ, bu iş burada bitti Doktor, Adamımız öldü. Görünüşe bakılırsa artık evinize gidebilirsiniz."

Kate David'e baktı, ama onun gözleri başka tarafa çevriliydi. Bezgin bir ses tonuyla, "Evet," dedi. "Şimdi evime gidebilirim."

SEN KİMDİN CHARLİE DECKER?

David'in arabasında karanlıklar içinde oturmuş, sokak lambalarının ışıl ışıl geçip gidişlerini seyrederken, bu soru zihninde nakarat halinde tekrarlayıp duruyordu. Sen kimdin? Tüm yol boyunca onun, sesi olmayan o adamın çektiği acıları, hissettiği azabı düşündü. Herkes gibi, o da bir kurbandı.

Ve şimdi de işe yarar bir ceset haline gelmişti.

Yumuşak bir sesle, "Bu çok kolay David," dedi.

David ona arabanın loş hüznü arasından bir göz attı. "Neymiş kolay olan?"

"Her şeyin sonlanma tarzı. Çok basit, çok sade..." Kate, Charlie Decker'm aynadaki yansımasını anımsayarak, dışarının karanlığına baktı. "Tanrım. Bunu onun gözlerinde görmüştüm," diye fısıldadı. "Tam oradaydı, bana bakıyordu, ama ben bunu fark edemeyecek kadar paniklemiştim."

"Neyi?"

260

"Korkuyu. Çok korkmuştu. Bir şeyi, berbat bir şeyi biliyor olmalıydı. Ve bu şey onun ölüm sebebi oldu. Tıpkı diğerlerini de öldürdüğü gibi..."

"Sen onun bir kurban olduğunu mu söylüyorsun? O zaman neden seni tehdit etti? Neden o gün kulübeyi aradı?" "Belki de bu bir tehdit değildi..."

Oz Büyücüsü

Kate ani bir uyanışla kafasını kaldırdı. “Belki de beni başka birine karşı uyarıyordu.”

“Ama kanıt…”

“Ne kanıtı? Kapı kulpundaki birkaç parmak izi mi? Psikiyatrik kaydı olan bir ceset mi?”

“Ve bir tanık. Sen onu Ann’in dairesinde gördün.”

“Ya asıl tanık o idiyse? Yanlış zamanda, yanlış yerde bulunan bir adam.” Arabanın farlarının karanlığı delip geçişini seyretti. “Dört kişi David. Onları birbirlerine bağlayan tek şey de, ölü bir kadın. Keşke Jenny Brook’un neden bu kadar önemli olduğunu bilebilseydim.”

“Ne yazık ki, ölen insanlar konuşmazlar.”

Belki de konuşurlar. Kate birdenbire, “Victory Hotel,” dedi. “Nerede bu?”

“Kate, adam öldü. Yanıtlar da onunla birlikte öldü. En iyisi tüm bunları unutalım.”

“Ama hâlâ bir şans var…”

“Pokie’yi işittin. Dava kapandı.”

“Benim için kapanmadı.”

“Oh, Tanrı aşkına Kate! Sakın bunu takıntı haline dönüştürme!” Direksiyonu sıkı sıkı kavrayarak, telaşlı bir nefes

aldı. Tekrar konuştuğunda sesi sakindi. “Bak, bunun, yani ismini temize çıkartmanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Fakat uzun vadede, böyle bir şey uğruna savaşmaya değmeyebilir. Eğer peşinde olduğun şey haklı çıkmaksa, korkarım bunu başaramayacaksın. En azından mahkeme salonunda.”

“Jürinin ne düşüneceğinden emin olamazsın.”

“İkincisi, jürinin ne yapacağını tahmin etmek benim işimin bir parçası. Doktorların hatalarını paraya çevirerek, iyi bir hayat standardı yakaladım. Bunu da, çok sayıda avukatın kiralarını zor bela ödedikleri bir şehirde başardın^. Ben diğerlerinden daha zeki değilim, sadece davalarımı iyi seçtim. Bunu yaparken de utanacak duruma düşmekten ve kirlenmekten korkmadım. İşimi bitirdiğimde, sanık hayatı boyunca yara almış olur.”

“Ne kadar da güzel bir mesleğin var.”

Oz Büyücüsü

“Sana bunları anlatıyorum çünkü bunun senin başına gelmesini istemiyorum. Bu yüzden de mahkeme salonlarından uzak durman gerektiğini düşünüyorum. İzin ver, ismin pisliğe iyice bulanmadan önce konu kendiliğinden kapansın.” “Savcı odasında yapılan şey bu mudur? ‘Suçlu olduğunu açıkla ve biz de seninle bir anlaşmaya varalım’, öyle mi?” “Mutabakata varmakta yanlış bir şey yok.”

“Sen mutabakata varır miydin? Yani, benim yerimde olsaydın?”

Uzun bir sessizlik yaşandı. “Evet. Varırdım.”

“O zaman biz birbirimizden çok farklıyız demektir.”

262

Kate inatla gözlerini otobanın ilerisine çevirdi. “Çünkü ben bu konunun bu şekilde kapanıp gitmesine izin veremem. Savaşmadan asla.”

“O zaman kaybedeceksin demektir.” Bu tahminden öte, bir ifadeydi; tıpkı mahkeme salonunda yargıcın son çekiç darbesi gibi bir resmi bildirimdi.

“Ayrıca avukatlar yenilginin kaçınılmaz olduğu davaları almazlar, öyle değil mi?”

“Bu avukat almaz.”

“Komik. Doktorlar önlerine ne tür vaka gelirse alırlar. Bir kalp kriziyle savaşmayı denerler. Ya da kanserle. Biz düşmanla pazarlık etmeyiz.”

David, “Ve işte bana hayatımı kazandıran şey de tam olarak bu,” diye cevabı yapıştırdı. “Doktorların kibirleri!” Bu korkunç bir darbeydi; David daha kelimeler ağzından dökülür dökülmez söylediklerinden pişmanlık duydu. Ama Kate belaya doğru yöneliyordu. David de onu henüz canı yanmadan durdurmalıydı. Buna rağmen, dudakları arasından bu kadar ağır sözcüklerin döküleceğini beklememişti. Bu ona aralarındaki bariyerlerin ne kadar yüksek olduğunu bir kez daha anımsattı.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde kat ettiler. Arabanın içi kasvet bulutlarıyla dolmuştu. Her ikisi de yaşananların sona yaklaştığım hissediyor gibiydi; David bunun en başından beri kaçınılmaz olduğunu düşündü. Kate’in kendisinden uzaklaştığım şimdiden görebiliyordu.

Eve döndüklerinde ikisi de yatak odasına bir çift ya

263

bancı gibi ilerlediler. Kate valizini indirip doldurmaya başlayınca, David

sadece “Bunu sabaha bırak,” demekle yetindi ve valizi tekrar dolaba attı. Hepsi bu kadardı. David ona orada kalmasını istediğini, orada kalmasına ihtiyacı olduğunu söyleyemedi. Sadece dolabın kapağını kapattı.

Sonra Kate’e döndü. Yavaşça ceketini çıkarttı ve sandalyeye attı. Sonra ona yaklaştı, yüzünü elleri arasına aldı ve onu öptü. Kate’in dudakları soğuk gibiydi. Onu kolları arasına aldı ve öylece tutup ısıttı.

Seviştiler. Son bir kez. David, Kate ve yatak oradaydı. Aşk yıkıntılar arasında kalmıştı. Hayır, aşk değil, arzu. Gereksinim. Farklı, yakıp tüketen, buna rağmen tamamen yetersiz bir şey.

David karanlıkta Kate’in yanında yattı ve nefes alıp verişini dinledi. Kate derin bir uykuya, tükenmişlik uykusuna daldı. David de uyumalıydı fakat yapamadı. Aşık olmaması gerektiğinin nedenlerini düşünmekle meşguldü.

Aşık olmaktan hoşlanmıyordu. Bu onu çok hassaslaştırıyordu. Noah’ın ölümünden beri, duygusallıktan uzak durmaya çalışmıştı. Hatta bazen kendisini robot gibi hissettiği bile olmuştu. İhtiyaç gereği nefes alıp yemek yemiş, sadece beklenen durumlarda gülümsemişti. Sonunda Linda onu terk ettiğinde, bunu zor bela fark etmişti; boşanmaları acı okyanusunda küçük bir damlaydı. David onu sevdiğini zannediyordu, ancak bu oğluna karşı hissettiği o eksiksiz, koşulsuz sevgiyle aynı değildi. David açısından sevgi, kaybedildiğinde ne kadar acı çekildiğiyle ölçülmekteydi.

Şimdi de yanında bu kadın vardı, orada yatıyordu. Saçlarının yastıkta yarattığı koyu renk havuza, yüzünün ışıltısına baktı. Yatağında en son ne zaman bir kadının yattığını anımsamaya çalıştı. Uzun zaman önceydi, sarışındı. Ama admı bile anımsayamamıştı. İşte, o kadın David için bu kadar az bir anlam ifade etmişti.

Ya Kate? Adını geceler boyunca anımsayacaktı. Bu anı, yorgun küçük bir kedi yavrusu gibi kıvrılarak uyuma şeklini, varlığının karanlığı nasıl ısıttığını anımsayacaktı. Hatırlayacaktı.

Yataktan kalktı ve koridora yürüdü. Garip bir özlem, onu Noah’ın odasına doğru çekti. İçeri girdi ve kısa bir süre, pencerelerden süzülen ay ışığı altında öylece dikildi. Çok uzun zamandır bu odadan uzak kalmıştı. O boş yatağı görmekten nefret ediyordu. Eskiden yaşananlar sürekli olarak aklına ge-

Oz Büyücüsü

liyordu. Uyuyan oğlunu seyretmek için parmağının ucunda içeri girdiği günlere hasret kalmıştı. Garip bir içgüdüyle No- ah, uyanmak için hep o anları seçiyor gibiydi. Adet halini alan o sohbetlerini karanlıkta mırıldanarak muhakkak yaparlardı.

Sen misin Baba?

Evet Noah, benim. Haydi uyumaya devam et.

İlk önce beni kucakla. Lütfen.

İyi geceler. Sakın tahtakurularının seni ısırmalarına izin verme.

David geçmişin yankılarını dinlemenin, insanın canını ne kadar yaktığını anımsayarak, yatakta oturdu.

265

Sonunda Kate'in yanına geri döndü, büzüldü ve uykuya daldı.

Şafak sökmeden uyandı. Sevişme izlerinin tümünü duşta yıkadı ve kendisini tazelenmiş hissetti. İşe gitmek için giyindi; her bir giysiyi, onu dünyadan koruyacak birer kalkan parçasıymış gibi kuşandı. Mutfakta tek başına bir fincan kahve içti.

Decker öldüğüne göre, Kate'in orada kalması için hiçbir sebep kalmamıştı. David, ahlaki görevini yerine getirmişti; beyaz atlı şövalyeyi oynamış ve onu güvende tutmuştu. En başından beri bu yaşananların sonsuza kadar /sürmeyeceği belliydi. Kate'i gelecek vaadiyle kandırmamıştı. Vicdanı rahattı. Şimdi Kate için evine geri dönme zamanıydı ve bunu ikisi de biliyordu. Belki de gitmesi en iyisiydi. Birkaç gün, birkaç hafta ayrı kalmak, David'e daha mantıklı bir bakış açısı kazandırabilirdi. Belki de tüm bunların sadece geçici, hormonal bir çılgınlık olduğuna karar verecekti.

Belki de sadece kendini kandırıyordu.

Charlie Decker'ın geçmişini kurcalamaya devam etmesi durumunda, Kate'in başına geleceklerden endişelenmekteydi. Öte yandan, onun bunu yapacağını da biliyordu. Geçen gece Kate'e doğruyu söylememişti: Yani onun haklı olduğunu düşündüğünü, bu davada deli bir adamın intikamından öte bir şeyler olduğunu. Dört kişi ölmüştü; Kate'in beşinci kişi olmasını istemiyordu.

Ayağa kalktı ve bardağını suyla çalkaladı. Sonra yatak odasına geri döndü. Orada, yatağın ayakucunda -güvenli bir

Oz Büyücüsü

mesafede- dikildi ve onu uyurken seyretti. Ne kadar da güzel, inatçı, deli edercesine bağımsız bir kadın. David şimdi emin değildi. Neredeyse, sırf Kate kendisine gereksinim duymaya devam etsin diye, Decker'in yaşıyor olmasını dileyecekti. Ne kadar da bencilce bir düşünceydi.

Sonra Kate'in kendisine hâlâ ihtiyaç duyduğuna karar verdi. Arzu dolu iki gece geçirmişlerdi. Dolayısıyla David ona son bir iyilik borçluydu.

Nazikçe dürtükledi. "Kate?"

Kate gözlerini -o uykulu yeşil gözlerini- yavaşça açtı ve ona baktı. David onu öpmeyi delicesine istedi, ama bunu yapmamasının daha iyi olacağına karar verdi.

"Victory Hotel," dedi. "Oraya gitmeyi hâlâ istiyor musun?"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

VICTORY HOTEL'İN MÜDÜRÜ BAYAN TUBBS, göz yerlerinde iki cansız yarık bulunan kara kurbağası kılıklı bir kadındı. Sıcağa rağmen, çiçekli elbisesinin üzerine pasaklı gri bir süveter geçirmişti. Çorabındaki delikten inanılmaz derecede şiş bir başparmak çıkmıştı. Yarı aralık kapısından David ve Kate'e büyük bir ihtiyatla bakarak, "Charlie mi?" diye sordu. "Evet, burada yaşıyordu."

Arkasındaki odada, bir TV oyun programı yayınlanmaktaydı ve adamın teki, "Geç kaldın! Bunu tahmin edebilirdim!" diye bağırdı.

Kadın döndü ve haykırdı: "Ebbie! Şunun sesini kıs! Biriyle konuşuyorum, görmüyor musun?" Tekrar David ve Kate'e baktı. "Charlie artık burada yaşamıyor. Öldürüldü. Polis çoktan uğradı."

Kate, "Eğer sorun olmayacaksa, odasını görmek istiyoruz," dedi.

"Ne için?"

"Bilgi arıyoruz."

"Siz polis misiniz?"

"Hayır, fakat..."

"Sizi oraya izin belgeniz olmadan sokamam. Polis zaten başıma oldukça bela açtı. Herkesi binaya aldığım için sinirlendiler. Ayrıca emir aldım. Yukarı

kimse çıkmayacak." Ses tonu çok üst düzeyden birisinin, belki de Tanrı'nm bu emirleri bizzat verdiğini ifade ediyordu. Konuyu vurgularcasına kapıyı kapatmaya kalkıştı. David elini yerleştirip bunu yapmasını önleyince, öfkelenmiş göründü.

David sakince, "Bana yeni bir süveter hoşunuza gidebilir gibi görünüyor Bayan Tubbs," dedi.

Kapı aniden birkaç santim açıldı. Bayan Tubbs'm cansız gözleri aralıktan David'e baktı. "Aslına bakılırsa, yeni birçok şey hoşuma gider," diye homurdandı. Dairenin içinden bir adamın yüksek tonlu ve coşkun geğirtisi yükseldi. "Özellikle de yeni bir koca."

"Korkarım ki size bu konuda yardım edemem."

"Ulu Tanrım hariç, hiç kimse edemez."

"Ki o sihrini beklenmedik şekillerde çalıştırır." David'in gülümseyişi çarpıcıydı; Bayan Tubbs öylece baktı, söylenen sihrin gerçekleşmesini bekliyordu.

David, kadının şişman ellerinin arasına tedbirli bir şekilde iteledi̇ği iki tane yirmi dolarlık banknotla bunu gerçekleştirdi.

Kadın kafasını eğip paraya baktı. "Otel sahibi bunu anlarsa beni öldürür."

"Anlamayacak."

270

"Burada, şu çöplük dağını yönetmem için yeterli ödeme yapılmıyor. Artı şehir denetçisine de sus payı vermem gerekiyor." David ona bir yirmilik daha uzattı. "Siz müfettiş falan değilsiniz, öyle değil mi?" Banknotları katladı ve bağrının koyu renkli, ucu bucağı görünmeyen noktalarına doğru iteledi. "Sizin gibi giyinip gelen bir müfettiş hiç görmedim." Koridorda ayaklarını sürüyerek ilerledi, Ebbie ve TV'nin bulunduğu odanın kapısını kapattı. Çoraplı ayaklarıyla David ve Kate'i merdivenlere doğru götürdü. Sadece tek bir kat tırmandılar ancak her bir basamak tam bir ızdıraptı. Tepeye ulaştıklarında, kadın bir akordiyon gibi hırıldıyordu. Loş koridorda kahverengi bir halı -belki de bir zamanlar hardal sarısıydı, kim bilir?- uzanmaktaydı. Kadın 203 numaralı odanın önünde durdu ve anahtarları aradı.

Oz Büyücüsü

“Charlie burada yaklaşık bir ay kadar kaldı,” diye inledi. Birkaç kelime tek seferde ağzından gruplar halinde çıkmıştı. “Gerçekten sessizdi. Hiç diğerleri gibi değildi…” Koridorun diğer ucunda, aniden bir kapı açıldı ve iki küçük surat dışarı uzandı.

Küçük kız, “Charlie geri mi geldi?” diye haykırdı. Bayan Tubbs, “Sana daha önce de söyledim,” dedi. “Charlie gitti ve bu onun açısından iyi de oldu.”

“Ama ne zaman geri gelecek?”

“Siz çocuklar sağır falan mısınız? Neden okulda değilsiniz?”

Kız, “Gabe hasta,” diye açıkladı. Bu gerçeği onaylamak istercesine, küçük Gabe elini sümüklü burnuna sürttü.

“Anneniz nerede?”

Kız omuz silkti. “Dışarıda, çalışıyor.”

“Evet. Siz iki yumurcağı da burada, burayı yakmanız için bırakmış olmalı.”

Çocuklar kafalarını ağırbaşlı bir tavırla salladı. Gabe, “Kibritlerimizi de beraberinde götürdü,” diye yanıtladı.

Bayan Tubbs kapının kilidini açtı. “İşte burası,” dedi ve kapıyı iteledi.

Oda gözlerinin önünde belirirken, küçük ve kahverengi bir şey yerde hareketlendi ve gölgeler arasında kayboldu. Sigara dumanı ve yağ karışımı bir koku içerinin karanlığında asılıydı. Yırtık pırtık perdeden içeri ışık noktacıkları sızıyordu. Bayan Tubbs gitti ve perdeyi yana çekti. Güneş ışığı pis pencereden içeri doldu.

Bir köşeye geçip dikilerek, “Haydi bakalım, bakmaya başlayın,” dedi. “Ama hiçbir şey almayın.”

Şehir müfettişinin yapacağı ziyaretin neden onda bu kadar büyük bir korku yarattığını görmek çok kolaydı. Çöp kovasının hemen yanında, geçici bir süreliğine boş duran yemli bir fare kapanı vardı. Tavandan tek bir lamba sarkıyordu, onun da telleri açıktaydı. Tek gözlü ocağın tepesinde, içi donmuş yağla kaplı bir kızartma tavası vardı. Tek bir pencere dışında havalandırma deliği yoktu ve pişirilecek her yemek, havanın dönerek yağa bulanmasına sebep olurdu.

Oz Büyücüsü

Kate'in bakışları içler acısı odayı dolandı: Darmadağınık bir yatak, sigara izmaritleriyle tepeleme dolu bir kül tablası, kâğıt atıklarıyla dolu bir masa. Kate bu sayfalardan

birine bakarak kaşlarını çattı, üzeri çeşitli karalamalarla doluydu.

Sekiz harikaydı Dokuz iyi,

Ve on yaşındasın şimdi.

Doğum günün kutlu olsun Jocelyn,

En iyi günler henüz gelmedi!

Kate, "Jocelyn de kim?" diye sordu.

"210'daki yumurcak. Annesi hiçbir zaman buralarda olup onunla ilgilenmez. Hep iştedir. Ya da öyle olduğunu söylüyor. Çocuklar geçen ay neredeyse burayı yakıp kül edeceklerdi. Eğer bana paramı nakit vermeseydi, şimdiye kadar hepsini çoktan kapının önüne koymuş olurdum."

David, "Kira ne kadar?" diye sordu.

"Dört yüz papel."

"Şaka yapıyor olmalısınız."

"Hey, yerimiz çok güzel. Otobüs hatlarına yakın. Elektrik ve su bedava." Tam da o an, bir hamamböceği yerde hızla ilerledi. "Ve evcil hayvan da kabul ediyoruz."

Kate gözlerini kâğıt yığınından kaldırdı. "O nasıl biriydi, Bayan Tubbs?"

"Charlie mi?" Kadın omzunu silkti. "Ne diyebilirim ki? İçine kapanıktı. Hiç gürültü yapmazdı. Şu değersiz insanların yaptıkları gibi, radyonun sesini hiç sonuna kadar açmazdı. Hatırladığım kadarıyla hiçbir şeyden hiçbir zaman şikayet etmezdi. Onun burada olup olmadığını bile kolay kolay anlayamazdık. Evet, gerçekten de iyi bir kiracıydı."

Bu standartlar altında, ideal kiracı diye ancak cesetlere denirdi.

Bayan Tubbs sandalyelerden birine oturdu ve odayı dolaşırlarken onları seyretti. Yaptıkları inceleme sadece dolapta asılı birkaç kırışık gömleği, lavabonun altına düzgün bir şekilde sıralanmış bir düzine Campbell çorba tenekesini, şifon- yer çekmecesindeki yıkanmış çorap ve erkek iç çamaşırını gün yüzüne çıkarttı. Özel eşyaları ne kadar da azdı; hepsi de sahiplerine dair birtakım kişilik ipuçları veriyordu.

Oz Büyücüsü

Sonunda Kate pencereye yöneldi ve aşağıdaki küçük cam parçacıkları saçılmış sokağa baktı. Zincir halkalı çitin ötesinde, sanki tepesine bir dev basmışçasına duvarları dışarı doğru bel vermiş, kamulaştırılmış bir ev vardı. Kırık şişelerden, terk edilmiş arabalardan ve kaldırımlara yayılan sarhoşlardan oluşan bu manzara, dünyanın amansız bir görünümüydü. Bu kör uç, daha fazla düşmeye devam edemediğinizde yerleştiğiniz türden bir yerdi.

Hayır, aslında bu tam olarak doğru değildi. Düşebileceğiniz, bundan biraz daha alçak bir yer vardı: Mezar.

David, "Kate?" dedi. Komodinin altını üstüne getiriyordu. Bir şişeyi havaya kaldırarak, "Reçeteli ilaçlar," dedi. "Haldol, Doktor Nemechek tarafından yazılmış. Eyalet hastanesi."

"Bu onun psikiyatristi."

"Ve bak. Bir de bunu buldum." Küçük, çerçeveli bir fo

toğraf uzattı.

Kate resimdeki suratı görür görmez, kadının kim olduğunu anladı. Resmi aldı ve pencerenin önündeki ışıkta inceledi. Bu zamanında alman şipşak bir fotoğraf, fotoğraf kâğıdına hapsedilmiş tek bir kafaydı ancak kamera merceğine gülümseyen genç kadının gözlerinde ölümsüzlük ışıltısı vardı. Kahverengi gözleri gülümseme doluydu, güneş ışığı altında hafifçe kısılmıştı. Hemen arkasındaki pirinç sarısı gökyüzü, turkuvaz renkli mavi bir denizle buluşmuştu. Koyu renkli bir saç tutamı rüzgârla yüzüne doğru savrulmuş, yanağının kavisine neredeyse özlemle tutunmuştu. Üzerinde sade beyaz bir mayo vardı; her ne kadar kasten seksi bir poz vermiş, orada, kumsalda diz çökmüşse de, onda tatlı bir hantallık mevcuttu. Tıpkı annesinin elbiseleri içerisinde yetişkinmiş gibi davranan bir çocuğu andırıyordu.

Kate fotoğrafı çekip çerçevesinden çıkarttı. Kenarları tırtıklıydı, yıllardır dokunulduğundan yıpranmıştı. Fotoğrafın arkasında el yazısı bir mesaj vardı: "Bana geri dönene kadar. Jenny."

Kate hafif sesle, "Jenny," dedi.

Uzun bir süre orada öylece, uzun zaman önce ölen bir kadın tarafından yazılmış bu kelimelere bakarak dikildi. Bu odanın boşluğunu, büyük bir dikkatle dizilmiş çorba tenekelerini, çekmecedeki çorap ve iç çamaşırı

Oz Büyücüsü

yığınını düşündü. Charlie Decker'm çok az şeyi vardı. Yıllar boyunca gözü gibi sakladığı, büyük değer verdiği tek mülkü, gözlerinde ölümsüzlük olan bu kadının solgun fotoğrafıydı. Böylesi bir ışıl
275
tının söndürülebileceğine inanmak gerçekten çok zordu, hatta mezarın derinliklerinde bile.

Bayan Tubbs'a döndü. "Eşyalarına ne olacak? Artık öldüğüne göre..."

Bayan Tubbs, "Sanırım hepsini satmam gerekecek," diye yanıtladı. "Bana bir haftalık kira borcu var. Bunu bir şekilde almalıyım. Her ne kadar burada değerli pek bir şey olmasa da. Belki şu elinizde tuttuğunuz şey hariç."

Kate başım eğerek, Jenny Brook'un gülümseyen yüzüne baktı. "Evet. Çok güzel, öyle değil mi?"

"Hayır, resmi kastetmedim."

Kate kaşlarını çattı. "Ne?"

"Çerçeve." Bayan Tubbs pencereye gitti ve perdeyi çekip kapattı. "O gümüş."

JOCELYN VE ERKEK KARDEŞİ zincir halkalı çite birer maymun gibi asılmışlardı. David ve Kate, Victory Hotel'den çıkarlarken, çocuklar yere atladı ve sanki olağandışı bir şey olacakmışçasına beklentili bir şekilde seyrettiler. Kızın fiziği -eğer gerçekten on yaşındaysa- yaşma göre küçük gösteriyordu. Bol elbisesinin altından kürdan kadar ince bacakları sallanıyordu. Çıplak ayakları pisti. Altı yaşlarındaki küçük oğlan da en az onun kadar kirliydi, avucunda kız kardeşinin elbisesinin eteğini tutuyordu.

Jocelyn, "O öldü, öyle değil mi?" diye seslendi. Kate'in üzüntülü bir şekilde kafasını salladığını görünce, çite yas
276
landı ve elbisesindeki lekelerden biriyle oynamaya başladı. "Gördün mü, biliyordum. Salak yetişkinler. Bize doğruyu söylemiyorlar, hem de hiçbirini."

Kate, "Sana Charlie hakkında ne anlattılar?" diye sordu. "Sadece uzaklara gittiğini söylediler. Ama o bana henüz hediyemi dahi vermemişti."

"Doğum günün için mi?"

Jocelyn başını eğip, henüz çıkmamış göğüslerine baktı. "Ben on

Oz Büyücüsü

yaşındayım."

Erkek kardeşi, sanki senaryoda söylenmesi şartmışçasına, otomatikman, "Ve ben de yedi," dedi.

David, "Siz ve Charlie iyi arkadaşlar olmalısınız," dedi. Kız başını kaldırıp baktı ve David'in gülümseyişini görerek -bu on yaşındaki bir kız şöyle dursun, herhangi bir kadının kalbini eritebilecek türden bir gülümsemeydi- anında kızardı. Başını tekrar önüne eğerek, kahverengi ayaklarından tekini kaldırımdaki çatlak boyunca mahcup bir şekilde sürttü. "Charlie'nin arkadaşı yoktu. Benim de yok. Gabe hariç, ama o sadece benim erkek kardeşim."

Küçük Gabe gülümsedi ve sümüklü burnunu kız kardeşinin elbisesine sildi.

David, "Charlie'yi yakından tanıyan başka biri var mı?" diye sordu. "Yani, sizin dışınızda demek istedim."

Jocelyn dudağını düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Yani - bir de Maloney'yi deneyebilirsiniz. Sokağın ilerisinde." "Maloney de kim?"

"Oh, hiç kimse."

"Eğer hiç kimseyse, o zaman Charlie'yi nasıl tanıyor?"

"O birisi değil. Bir yer. Yani, Maloney, bir yer."

David, Jocelyn'in kamaşmış gözlerine bakarak, "Oh, tabii ya," dedi. "Ne kadar da salağım."

"SİZ ÇOCUKLAR BURADA YİNE ne yapıyorsunuz? Gidin. Lisansımı bana kaybettirmeden evvel!"

Jocelyn ve Gabe klimalı karanlığa doğru koşturdular, kokteyl masalarının yanından geçip bara çıktılar. Güçlükle iki bar taburesine tırmandılar. Jocelyn, "Burada seni/görmek isteyen birileri var Sam," diye haykırdı.

"Şurada, buraya girmek için yirmi bir yaşını doldurmak gerektiğini gösteren bir levha var. Siz yirmi bir oldunuz mu çocuklar?"

Gabe, "Ben yedi yaşındayım," dedi. "Bir zeytin alabilir miyim?"

Barmen homurdanarak sabunlu elini cam bir kavanoza daldırdı ve tezgâhın üzerine yarım düzine kadar zeytin bıraktı. "Tamam, şimdi birileri

Oz Büyücüsü

sizi içerde görmeden ortadan kaybolun…" Gölgeler arasından yaklaşan David ve Kate'i fark ederek kafasını aniden kaldırdı. Temkinli bakışlarından, Maloney'ye böylesi kalantor müşterilerin pek sık gelmediği aşikârdı. Pat diye, "Bunda benim suçum yok! Bu yumurcaklar sokaktan içeri koşarak girdiler. Onları hemen şimdi dışarı atacaktım."

Jocelyn ağzına bir zeytin atarken, belirgin bir horgö-

rüyle, "Onlar içecek denetçileri değiller," dedi.

Görünüşe bakılırsa şehrin bu kısmındaki herkes, o ya da bu türden korkunç bir denetçinin tedirginliğiyle yaşıyordu.

David, "Bilgiye ihtiyacımız var," dedi. "Müşterilerinizden birine dair. Charlie Decker."

Sam David'in giysilerine uzun uzun, büyük bir dikkatle baktı. Düşündükleri gözlerinden açıkça okunuyordu. Güzel bir takım elbise. İpek kravat. Evet efendim, hepsi de çok pahalı. Barmen, "O öldü," diye homurdandı.

"Bunu biliyoruz."

"Ben ölüleri kötülemem." Uzun, manidar bir sessizlik oldu. "Bir şey sipariş edecek misiniz?"

David iç çekti ve sonunda bar sandalyelerinden birine yerleşti. "Tamam. İki bira."

"Bu kadar mı?"

Jocelyn, "Ve iki ananas suyu," diye ekledi.

"Hepsi on iki papel."

David, tezgâhın üzerinden ileriye yirmi dolar kaydırarak, "İçkiler ucuzmuş", dedi.

"Artı vergileri."

Çocuklar geriye kalan zeytinleri içeceklerinin içine attılar ve meyve suyunu ağızlarını şapırdata şapırdata içmeye başladılar.

Kate, "Bize Charlie'den bahsedin," diye dürtükledi.

"Pekâlâ, o hep şurada otururdu." Sam karanlık köşede duran masayı işaret etti.

David ve Kate öne doğru uzandılar, bir sonraki bilgi par-

Oz Büyücüsü

çasım beklemeye başladılar. Sessizlik yaşandı. David, “Eee?” dedi.

“İşte, oturduğu yer orasıydı.”

“Ne yapardı?”

“İçerdi. Çoğunlukla viski. Sek severdi. Sonra bazen ona Ekşi Sam yapardım. Ruh hali başka bir şey istediğinde. Bu benim icadım, yani Ekşi Sam. Evet, bunlardan birini neredeyse haftada bir içerdi. Ama çoğunlukla viski tercih ederdi. Sek.”

Bir sessizlik daha yaşandı. Konuşma makinesi parasız kalmıştı ve tekrar doldurulması gerekiyordu.

Kate, “Ben de bir Ekşi Sam deneyeceğim,” dedi.

“Biranızı istemiyor musunuz?”

“Onu siz içebilirsiniz.”

“Teşekkürler, ama ben buradaki içkilere hiç dokunmam.” Adam tüm dikkatini tuhaf cin, soda, yarım limon suyu, ki içkiye adını veren de hiç şüphesiz buydu, karışımına verdi.

Bunu Kate’e uzatarak, “Beş papel,” dedi. “Peki, beğendiniz mi?”

Kate bir yudum aldı ve nefesi kesildi. “İlginç.”

“Evet, herkes aynı şeyi söylüyor.”

David adama, “Charlie’den bahsediyorduk,” diye anımsattı.

“Oh, evet, Charlie.” Konuşan makine tekrar çalışmaya başlamıştı. “Bir bakalım, neredeyse hemen her akşam uğrardı. Her ne kadar şu kötü boğazından dolayı fazla konuşamasa da, sanıyorum arkadaşlıktan hoşlanıyordu. Oraya oturur bir

ya da iki tane içerdi.”

David, “Viski. Sek,” diye lafını tamamladı.

“Evet, doğru. Gerçekten ılımlıydı, bilirsiniz işte. Hiçbir zaman çok içip sarhoş olmazdı. Yaklaşık bir ay boyunca hiç aksatmaksızın geldi. Sonra, birkaç gün önce gelmeyi bıraktı. Bu çok kötü bir durumdu, anlıyor musunuz? Onun gibi sürekli bir müşteriyi kaybetmekten nefret ediyorum.”

“Gelmeyi neden kestiği hakkında bir fikriniz var mı?” “Dediklerine göre polis onu arıyordu. Etrafta, birilerini öldürdüğüne dair dedikodular

Oz Büyücüsü

dolaşıyordu.”

“Sen ne düşünüyorsun?”

“Charlie mi?” Sam güldü. “Buna ihtimal dahi vermiyorum.”

Jocelyn Sam’e boş bardağını verdi. “Bir ananas suyu daha alabilir miyim?”

Sam iki ananas suyu daha doldurdu ve çocuklara doğru uzattı. “Sekiz papel.” Boyun eğmiş bir halde cüzdanına uzanan David’e baktı.

Gabe, “Zeytinleri unuttun,” dedi.

“Onlar bedava.” Adam tam manasıyla kalpsiz değildi. Kate, “Charlie hiç Jenny Brook adından bahsetti mi?” diye sordu.

“Daha önce söylediğim gibi, o çok konuşmazdı. Evet, yaşlı Charlie oradaki masada öylece oturur ve doğrusunu yakalayana kadar saatler boyu bir şeyler karalardı. Sonra öfkelenir ve kalemi kâğıdı bir tarafa atardı. Buradan ayrıldığında, yerler hep şu tomar haline getirilmiş kâğıtlarla dolu olurdu.”

281

Kate başım hayretle salladı. “Onun bir şair olabileceğini hiç düşünmemiştim.”

“Şu günlerde herkes şair. Ama Charlie, o bu konuda gerçekten ciddiydi. Buraya geldiği son gün, içkisini ödeyecek parası yoktu. Dolayısıyla şiirlerinden birini kopartıp bana verdi. Bunun bir gün bir bedelinin olacağını söyledi. Ha! Ben tam bir enayiyim.” Pis bir bez aldı ve tezgâhı neredeyse erotik bir tavırla ovalamaya başladı.

Kate, “Şiir hâlâ sizde mi?” diye sordu.

“İşte orada, duvara asılmış duruyor.”

Ucuz, çizgili kâğıt, birkaç Scotch bantla asılmışı. Barın loş ışığı altında, kelimeler zor bela okunabiliyordu.

Bana anlatılanlar şunlar:

“*Zaman alıyor...*

İyileşmek, unutmak zaman alıyor.”

Bense şöyle diyorum onlara:

Bu iyileşme kayıtsızlık ve unutkanlıkta yatmaz Onun yattığı yer Senin hatıralarındır.

Denizin tenindeki kokusudur;

Öz Büyücüsü

Kumda bıraktığın küçük, kusursuz ayak izlerindir.
Sona eriş diye bir şeyin olmadığının anımsanmasmdadır.
Ve sen burada, şimdi ve her zaman, denizin yanı başında yatarsın.
Aç gözlerini. Dokun bana.
Güneş parmaklarının ucunda.
282
İşte iyileştim.
İyileştim.

Sam, "Şimdi," dedi, "sizce bu iyi mi?"

Jocelyn, "Öyle olmalı," dedi. "Eğer Charlie yazdıysa."

Sam omuz silkti. "Hiçbir anlamı yok."

GÖZLERİ KÖR EDEN GÜNEŞ ışığına çıkarlarken, Da- vid "Görünüşe bakılırsa çıkmaz sokağa girdik," yorumunda bulundu.

Bunu ilişkileri için de söylemiş olabilirdi. Sokağın aşağısında, bir eşiğe çöküp kalmış sarhoşa bakarken, elleri cebinin derinliklerine inmiş halde dikiliyordu. Kaldırım kenarındaki olukta, kırık cam parçalan ışıldadı. Sokağın karşısında, parlak kırmızı harflerle, Vıctorian Secrets başlığı ya- zılıydı. Bu on sekiz yaşından küçüklerin seyretmesi yasak bir film markiziydi.

David ona aralannda bir şeylerin eskisi gibi olmaya başladığını gösteren bir gülümseme, bir bakış atsaydı, her şey çok daha farklı olurdu. Ama yapmadı. Sadece ellerini ceplerinde öylece tuttu. Kate, daha David tek bir kelime dahi etmeden, ortada Charlie Decker'ın ölümünden öte bir şeyler olduğunu biliyordu.

Dar bir sokağı, yürürken kırık bira şişesi parçacıklarını etrafa dağıtarak geçtiler.

Kate, "Çok fazla yanıtlanmamış soru var," dedi. "Poli
283
sin bu davayı nasıl kapatabildiğini anlayamıyorum."

"Polis çalışması söz konusu olunca, ortada her zaman yanıtlanmamış sorular, rahatsız edici şüpheler vardır."

"Bu çok üzücü, öyle değil mi?" Kate tekrar Victory Ho- tel'e baktı. "Bir

Oz Büyücüsü

adam öldüğünde ve ardında hiçbir şey bırakmadığında, onun kim ya da ne olduğuna dair en ufak bir iz bulunamıyor."

"Bunu hepimiz için söyleyebilirsin. Harika kitaplar yazmadığımız ya da koca binalar dikmediğimiz sürece, biz gittikten sonra arkamızda ne kalıyor ki? Hiçbir şey."

"Sadece çocuklar."

David bir an için sessiz kaldı, sonra, "Eğer şanslıysak," dedi.

Kate yumuşak bir sesle, "Onun hakkında tek bir şey biliyoruz," sonucuna vardı. "Onu sevdi. Yani Jenny'yi-" Kafasını eğip çatlamış kaldırıma bakarken, fotoğraftaki yüzü düşündü. Unutulmaz kadın. Ölümünden beş yıl sonra bile, Jen- ny Brook'un sihri bir şekilde dört kişinin, hayatını etkilemişti: Onu seven kişinin ve ölümünü seyreden diğer dört insanın. O, bu insanların ölümlerinin örgüsünü dokuyan trajik bir iplikti.

Kate, Jenny kadar şiddetli bir şekilde sevilmek acaba nasıl bir şeydir?, diye merak etti. Ne tür bir büyüleyici özelliğe sahipti? Bu her neydiyse, benim sahip olmadığım bir şey olduğu kesin.

Söylediklerine inanmaksızın, "Eve geri dönmek güzel olacak," dedi.

"Öyle mi?"

"Yalnız olmaya alışkınım."

David omuz silkti. "Ben de öyle."

Her ikisi de kendi özel duygusal köşelerine çekildiler. Kate yalnızlık hissiyle, çok az zaman kaldı, diye düşündü. İşte bir arada, iki yabancı gibi kelimeler dudaklarından dökülüyordu. Bu sabah uyandığında onu duş almış, tıraş olmuş, en korku uyandıran takım elbisesini giyinmiş halde bul- muştu. Kahvaltıda, Kate'in zihninde en ön sırada yer alan konu haricinde, hemen her şeyden bahsetmişlerdi. David ilk adımı atabilirdi. Valizini topladığı onca süre boyunca, ondan kalmasını isteme fırsatım yakalamıştı. Böyle bir şey isten- seydi, Kate de kalırdı.

Ama tek bir kelime etmemişti.

Tanrıya şükür ki, Kate her zaman asaletini korumakta çok ustaydı. Hiçbir zaman gözyaşı dökmez, isterik davranmazdı. Hatta bunu ona Eric bile söylemişti. Kate kapıdan çıkarken, sen her zaman olaylar konusunda

Oz Büyücüsü

inanılmaz derecede duyarlı davrandın, demişti.

Pekâlâ, bu kez de duyarlı olacaktı.

Yolculuk çok kısaydı. Kate onun profiline bakınca tanıştıkları günü anımsadı. Ebediyet kadar evvel. David en az o günkü kadar sert, dokunulmaz görünüyordu.

Kate'in evinin önüne park ettiler. David onun valizini patika boyunca hızlı bir şekilde taşıdı; bu acele içindeki bir adamın adımlarıydı.

Kate verilecek yanıtın ne olacağını zaten bilerek, "İçeri gelip bir fincan kahve içmek ister misin?" diye sordu. "Yapamam. Şimdi olmaz. Ama seni arayacağım."

Şu meşhur kelimeler. Kate tabii ki söyleneni harfiyen anladı. Tüm bunlar ritüelin bir parçasıydı.

David saatine gizli bir bakış attı. Kate, Yola devam etme zamanı, diye düşündü. Her ikimiz için de.

Anahtarı kilide soktu ve sertçe iteledi. Kapı ardına kadar açıldı. Oda gözünün önünde belirirken eşikte kalakaldı, gördüklerine inanamıyordu.

Ulu Tanrım, diye düşündü. Bu neden oluyor? Neden şimdi?

Dehşet içinde geriye doğru sallanırken, David'in sağlam elleri ile kollarının etrafına kenetlendiğini hissetti. Oda kısa bir an için döndü ve ardından gözleri karşıdaki duvara tekrar odaklandı.

Çiçekli duvar kâğıdının üzerine kan kırmızısı renkte "SKİB" harfleri sprey boyayla yazılmıştı. Ve hemen bunun altında da bir kuru kafa ve çapraz kemik resmi vardı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"HİÇ ŞANSIN YOK, DAVY. DAVA KAPANDI."

Pokie Ah Ching tıkış tıkış polis karakolunda yürümeye çalışır, telefonda binleriyle tartışan görevli personelin yanından geçer, ellerindeki dosyalarla bir ileri bir geri koşturan memurları aşar, iki bezgin görünümlü memura çeşitli sıfatlarla bağıran pis kokulu sarhoşu ardında bırakırken, plastik bardağındaki kahvesini döktü. Tüm bunların arasından, tıpkı rüzgârlı sularda süzülen bir savaş gemisi kadar sakin bir tavırla hareket etmişti.

"Görmüyor musun, bu bir uyarı!"

Oz Büyücüsü

“Büyük olasılıkla Charlie Decker tarafından bırakılmıştır.”

“Kate’in komşusu evini salı sabahı kontrol etti. Bu mesaj bundan sonra bırakılmış, Decker öldükten sonra yani.” “O zaman bu bir çocuğun şakasıdır.”

“Öyle mi? Neden bir çocuk gelip oraya SKİB, Yani ‘sen kendi işine bak’ diye yazsın?”

“Sen çocukları anlıyor musun? Ben anlamıyorum. Lanet olsun, hatta kendi çocuklarımı bile çözemiyorum.” Pokie kendi ofisine doğru yöneldi ve sandalyesinin etrafından dolandı. “Aynen söylediğim gibi David, çok meşgulüm.”

David masanın diğer yanma doğru uzandı. “Sana dün gece takip edildiğimizi söylemiştim. Sen de bana bunu benim uydurduğumu belirtmiştin.”

“Hâlâ da aynı şeyi düşünüyorum.”

“Sonra Decker morgda boy gösterdi. Hoş, uygun, küçük bir kaza.”
“Bir komplo teorisi kokusu almaya başlıyorum.” “Koku alma duyun harika.”

Pokie bardağını masasına bıraktı, kâğıtlara kahve sıçratmıştı. “Pekâlâ.” İç çekti. “Bana teorini anlatmak için bir dakikan var. Sonra seni dışarı atacağım.”

David bir sandalye çekti ve oturdu. “Dört ölü. Tanaka. Richter. Decker. Ve Ellen O’Brien…”

“Ameliyat masasındaki ölüm, benim yetki alanım değil.”

“Ama o da bir cinayet. Bu oyunda gizli bir oyuncu var, Pokie. Bu, iki hafta içinde dört kişiyi başından atmayı başaran biri. Akıllı, sessiz ve tıbbi açıdan bilgili aynı zamanda. Ve çok ama çok korkmuş.”

“Neden?”

“Kate Chesne’den. Belki de Kate çok fazla soru soruyor. Belki bir şey biliyor ama bunun farkında değil. Katilimizi sinirlendiriyor. Hem de duvara büyük bir aceleyle uyan notu yazacak kadar.”

“Görünmeyen bir oyuncu, ha? Sanırım elinde bana vereceğin bir şüpheliler listesi vardır.”

“Liste anestezi şefiyle başlıyor. Onun karısına dair hikâyeyi henüz

netleştirmedin mi?”

“Kadın salı gecesi bakım evinde öldü. Doğal sebeplerden.”

“Oh, tabii. Adam hastaneden bir avuç dolusu ölümcül ilaçla çıktıktan bir gece sonra kadın tahtalı köyü boyladı.” “Rastlantı.”

“Adam tek başına yaşıyor. Onun geliş gidişlerini takip eden hiç kimse yok… ”

“O yaşlı bunağı şu anda bile gözlerimin önünde canlan- dırabiliyorum.” Pokie güldü. “İhtiyar Karmdeşen Jack.” “Birinin boğazını kesmek o kadar da büyük bir güç gerektirmez.”

“İyi ama bu yaşlı adamın bunları yapma sebebi ne, ha? Neden ekibindekilerin peşine düşsün ki?”

David hayal kırıklığı dolu bir tavırla iç çekti. “Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Ama bunun Jenny Brook’la bir alakası var.”

Fotoğrafına baktığı andan bu yana, kadını zihninden bir türlü silip atamamıştı. Ölümüne, tıbbi dosyasına işlenen soğuk detaylara dair bir şeyler, tıpkı kafasında art arda hiç durmaksızın çalman bir müzik parçası gibi aklına gelip duruyordu.

Kontrol edilemez nöbetler.

Kız bir bebek, canlı doğdu.

289

Anne ve bebek, beşeriyetin iki hafif ışığı, ameliyathanenin ışıkları altında söndürüldü.

Neden beş yıl sonra onların ölümleri Kate’i tehdit etmeye başlamıştı?

Kapı tıklatıldı. Komiser muavini Brophy, kırmızı gözleri ve akan burnuyla Pokie’nin masasına birtakım kâğıtlar bıraktı. “İşte, beklediğin rapor burada. Oh, bir de şu Sasaki kızını gören diğer birisini bulduk.”

Pokie homurdandı. “Yine mi? Bununla kaç oldu? Kırk üç mü?”

“Kırk dört. Bu Burger King’deymiş.”

“Tanrım. Neden onları hep ayaküstü zincirlerinde görürler ki?”

“Belki kız orada Jimmy Hoffa ile oturuyordu ve… ve.. Brophy hapşırdı. “Elvis’le.” Burnunu üç kez sümkürdü. Bunlar, vahşi doğada kazları kendilerine çekebilecek kadar güçlü, yüksek tonlu seslerdi. Sanki bu sıradan bir soğuk algınlığından çok daha kabul edilebilir bir bahaneymişçesine,

Oz Büyücüsü

“Alerji,” dedi. Pencereden dışarıya, can düşmanına, çiçek kaynayan mango ağacına kindar bir bakış attı. Ofisten çıkarken, “Buralarda çok sayıda lanet olası ağaç var,” diye homurdandı.

Pokie güldü. “Brophy’nin cennet anlayışı, klimalı beton bir kutudur.” Rapora uzanarak iç çekti. “İşte Davy. Görüyorsun, yapacak işlerim var.”

“Davayı tekrar açacak mısın?”

“Bunu düşüneceğim.”

“Ya Avery? Senin yerinde olsaydım…”

“Sana düşüneceğim dedim.” Raporu açtı. Bu, toplantının kesinlikle sonlandığmı gösteren kaba bir hareketti.

David onun kafasını arkasındaki tuğla duvara rahatça vurabileceğini düşündü. Gitmek için ayağa kalktı. Kapıya varmak üzereyken Pokie aniden seslendi: “Dur Davy.”

David olduğu yerde kaldı, Pokie’nin ses tonundaki keskinlikle şaşkınlığa uğramıştı: “Ne var?”

“Kate şimdi nerede?”

“Onu annemlere götürdüm. Yalnız başına bırakmak istemedim.”

“O zaman güvenli bir yerde demektir.”

“Eğer annemin yakınlarında olmayı güvenli olarak ni- telendiriyorsan, evet. Neden?”

Pokie elindeki dosyayı salladı. “Bu az önce M.J.’in ofisinden geldi. Decker’ın otopsisi. Adam boğulmamış.”

“Ne?” David tekrar masaya yöneldi ve raporu çekip aldı. Bakışları doğrudan sonuçlara odaklandı.

Kafatası filmleri kompresyon kırığı göstermekte, büyük olasılıkla kafaya alınmış ölümcül bir darbeden kaynaklı. Ölüm sebebi: Epidural kan toplanması.

Pokie bitkin bir şekilde arkasına yaslandı ve hızlı bir şekilde, “Adam suya varmadan saatler önce ölmüş,” dedi.

JINX RANSOM, TAZE pişirilmiş zencefilli çörekten bü

yük bir lokma alırken, “İntikam mı?” dedi. “Bu kesinlikle mantıklı bir cinayet

Oz Büyücüsü

sebebidir. Tabii eğer mantıklı cinayet sebebi şeklinde bir tanımı kabul eden kimse varsa."

O ve Kate arka verandada oturmuş, tepeden mezarlığa bakıyorlardı. Rüzgârsız bir akşamüzeriydi. Hiçbir şey kımıldamıyordu - ağaçlardaki yapraklarda, alçakta duran bulutlarda, hatta vadinin üzerine halsizce asılı kalan havada bile en ufak bir hareket yoktu. Ortalıkta dolaşan tek yaratık, mutfaktan elinde tıngırdayan kahve fincanları ve çay kaşıklarıyla ayaklarını yere sürüyerek gelen Gracie'ydi. Gracie dışarıda duraklayarak, kafasını gökyüzüne kaldırdı.

Emin bir tavırla, "Yağmur yağacak," diye bildirdi. Kate, "Charlie Decker bir şairdi," dedi. "Çocukları seviyordu. Daha da önemlisi, çocuklar da onu seviyordu. Sizce onlar böyle bir şeyi anlamazlar mıydı? Tehlikeli olsaydı hissetmezler miydi?"

"Saçma. Çocuklar da en az bizler kadar salaktır. Ayrıca onun mülayim bir şair olması hiçbir anlam ifade etmez. Kaybı konusunda kara kara düşünmek için beş yılı olmuş. Takıntıyı şiddete dönüştürmek için yeterli bir süre bu."

"Ama onu tanıyan kişilerin tümü, onun saldırgan biri olmadığında hemfikir."

"Hepimiz öyle ya da böyle saldırganızdır. Özellikle de konu sevdiklerimizi ilgilendirdiğinde. Sevgi ve nefret, bunlar birbirleriyle yakından ilintilidirler." "Bu, insan doğasına yapılan oldukça amansız bir bakış." "Ama mantıklı da. Kocam bir temyiz mahkemesi yar-

gıcıydı. Oğlum da bir zamanlar savcılık yapıyordu. Oh, onların hikâyelerinin hepsini işittim ve inan bana, gerçekler bizim hayal edebileceklerimizden çok daha acımasız."

Kate aşağı doğru hafifçe meyillenen çimenlik alana, çimenlerin arasında basamak gibi duran düz bronz plakalara baktı. "David neden başsavcılıktan ayrıldı?"

"Sana anlatmadı mı?"

"Bordro mahkûmlarına dair bir şeyler söyledi, ama ben paranın onun için pek bir önem taşıdığını düşünmüyorum." Gracie, "Para David için zerre kadar anlam ifade etmez," diye araya girdi. Başını önüne eğmiş, ortadan

Oz Büyücüsü

ikiye bölünmüş zencefilli çöreğe bakıyordu; onu yemeli mi, yoksa kuşlara mı atmalı diye düşünüyor gibiydi.

"O zaman neden oradan ayrıldı?"

Jinx ona kristal mavisi gözlerle baktı. "Sen benim için tam bir sürpriz oldun, Kate. David'in buraya, bana tanıştırmak için bir kadım getirmesi ender rastlanılır bir durum. Ayrıca, senin doktor olduğunu öğrendiğimde... Pekâlâ." Kafasını hayret içinde salladı.

Gracie, "David doktorlardan pek hoşlanmaz," diye açıkladı.

"Bu hoşlanmamanın biraz ötesinde bir his hayatım." Gracie birkaç saniye düşündükten sonra, "Haklısın," diyerek ona katıldı. "Sanıyorum nefret etmek çok daha uygun bir tanımlama olur."

Jinx bastonuna doğru uzandı ve ayağa kalktı. "Kate, gel," diyerek elini sallayıp çağırdı. "Şurada görmen gerekti

ğini düşündüğüm bir şey var."

Bu yavaş ve ciddi bir yürüyüştü. Yapay portakal çitinin hafif aralığından, büyük ağacın hemen altındaki gölge noktaya kadar ilerlediler. İçgüdüler rüzgârsız havada tıpkı birer zerrecik gibi amaçsızca sürüklendi. Ayaklarının hemen dibinde, bir mezarın üzerine yatırılmış küçük bir çiçek demeti solmak üzereydi.

Noah Ransom

Yedi Yaşında.

Jinx, "Bu benim torunum," dedi.

Ağaçtan aşağı bir yaprak salma salına düştü ve çimenlerin üzerinde titreyerek öylece kaldı.

Kate, "Bu David açısından korkunç bir şey olmalı," diye mırıldandı. "Yani tek çocuğunu kaybetmek."

"Herkes için öyleydi, ama özellikle David için çok sarsıcıydı tabii." Jinx yaprağı bastonuyla yana doğru itti. "İzninle sana oğlumdan bahsedeyim. Özellikle bir açıdan babasına çok benzer: Birisini kolay kolay sevmez. O, paha biçilmez altın zulasma sarılan pinti biri gibidir. Ama sonra bunlardan vazgeçtiğinde hepsini birden verir ve kurtulur. Bu işin geri dönüşü yoktur. İşte bu yüzden Noah'ı kaybetmek onun için çok zordu. Oğlu onun

Oz Büyücüsü

hayatındaki en değerli şeydi. Onun gittiği gerçeğini de hâlâ kabullenemiyor. Belki de seninle bu kadar sorun yaşama sebebi de budur." Kate'e doğru döndü. "Oğlanın nasıl öldüğünü biliyor musun?"

294

"Bana bunun menenjitten olduğunu söyledi." "Bakteriyel menenjit. Aslında tedavi edilebilir bir hastalıktır, öyle değil mi?"

"Eğer yeterince erken teşhis edilebilirse."

"Eğer İşte, David'in aklından bir türlü çıkmayan kelime de bu." Başını önüne eğip solmaya yüz tutmuş çiçeklere büyük bir üzüntüyle baktı. "Noah hastalandığında, kendisi şehir dışındaydı - Chicago'da bir kongrede. İlk başta, Linda hastalığa pek önem vermedi. Çocuklar nasıldır bilirsin, her zaman soğuk algınlığı yaşarlar. Ama oğlanın ateşi bir türlü düşmedi. Sonra Noah başının ağrıdığını söyledi. Her zaman gittikleri çocuk doktoru tatildeydi, dolayısıyla Linda onu aynı binadaki başka bir doktora götürdü. İki saat boyunca bekleme odasında oturdular. Tüm bunların ardından, doktor No- ah'la sadece beş dakika ilgilendi ve evine gönderdi."

Kate, tüm bunların arkasından ne geleceğini bilerek ve söyleneceklerden korkarak, başını önüne eğip mezara baktı.

"Linda o gece doktoru tam üç kez aradı. Bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıştı, ama adamdan işittiği tek şey azarlama oldu. Doktor ona sadece fazla endişeli bir anne olduğunu söyledi. Bir soğuk algınlığını krize dönüştürmemesi gerektiğini bilmesi gerekirdi. Linda sonunda Noah'ı Acil'e götürdüğünde, oğlan sürekli olarak sayıklıyordu. Hiç durmaksızın mırıldanıyor, babasını soruyordu. Hastane doktorları ellerinden geleni yaptılar fakat..." Jinx omzunu hafifçe silkti. "Bu her ikisi için de kolay olmadı. Linda kendisini suçladı. Ve David... o sadece içine çekildi. Küçük, sert kabuğuna girdi ve

295

dışarı çıkmayı reddetti, karısı için bile. Linda'nın onu terk ettiğine hiç şaşırmadım." Jinx bakışlarını uzağa, eve yöneltti. "Doktor hakkmdaki gerçekleri sonra öğrendik. Bir alkolikmiş. Lisansını Califomia'da kaybetmiş. İşte, David'in tüm bu olanları kendi savaşı haline dönüştürdüğü nokta da bu oldu. Adamın canına ot tıkadı, ki bunu yapmakta son derece haklıydı. Çok

Oz Büyücüsü

mükemmel bir iş çıkarttı ama bu onun hayatına egemen oldu ve evliliğini yıktı. İşte, başsavcılıktan da o zaman ayrıldı. O günden beri doktorların hayatını mahvederek çok para kazandı. Bu işi yapma sebebi kesinlikle kazandığı para değil. Bir yerlerde, zihninin gerilerinde, süreci olarak o doktoru, Noah'ı öldüren adamı çarmıha geriyor."

Kate, *işte bu yüzden bizim hiç şansımız olmadı, diye düşündü. Ben hep düşmandım. Yok etmek istediği kişiydim.*

Jinx yavaş yavaş eve doğru yürüdü. Kate, uzunca bir süre tek başına yaşlı ağacın gölgesinde yedi yaşındaki Noah Ransom'ı düşünerek dikildi. Bunun, bir çocuğa hissedilen bu sevginin ne kadar kuvvetli bir güç olduğunu düşündü; bir erkek ve bir kadın arasındaki diğer herhangi bir şey kadar acımasızca saplantısaldı. Kate bir oğlun hatırasıyla hiç yarışabilir miydi? Ya da onun ölümüne dair yapılan suçlamadan kurtulabilir miydi?

David, onca yıl bu acıya tutunmuştu. Bunu, aynı savaşı üst üste yapmak için gizemli bir güç kaynağı olarak kullanmıştı. Tıpkı Charlie Decker'm acısını, beş yıl boyunca kendisini bir akıl hastanesinde ayakta tutacak şekilde kullandığı gibi.

296

Hastanede beş sene.

Kate, Decker'm komodinindeki hap şişelerini aniden anımsayarak kaşlarını çattı. Haldol. Psikotikler için kullanılan bir ilaçtı. Yoksa o gerçekten de deli miydi?

Dönüp verandaya baktı ve boş olduğunu gördü. Jinx ve Gracie eve girmişlerdi. Hava o kadar ağırdı ki, kasvetli bir şekilde omzuna baskı yaptığını hissedebiliyordu. Fırtına yaklaşıyor, diye düşündü.

Eğer oradan şimdi ayrılırsa, eyalet hastanesine yağmur başlamadan ulaşabilirdi.

DOKTOR NEMECHEK, yorgun gözleri ve büzük dudakları olan, ince yapılı, hımbıl bir adamdı. Gömleği buruşuktu, beyaz önlüğü ise çelimsiz omuzlarından katmanlar halinde sarkıyordu. Sanki tüm bir gece boyunca elbiseleriyle uyumuş bir adamı andırıyordu.

Hastanede birlikte yürüdüler. Etraflarında beyaz giysili hastalar, çimenlik alan üzerinde sürüklenip giden hindiba tüyleri gibi amaçsızca dolaşıyorlardı.

Oz Büyücüsü

Arada bir Doktor Ne- mechek, omuz sıvazlamak ya da birkaç kelimeyle merhabalaşmak için duruyordu. Nasılsınız Bayan Solti? Çok iyiyim Doktor. Grup terapisine neden gelmediniz? Oh, şu benim eski sorunum, biliyorsunuz. Ayaklarımdaki onca un kurdu. Anlıyorum. Anlıyorum. Pekâlâ, iyi akşamlar Bayan Solti. İyi akşamlar Doktor.

Doktor Nemechek çimenin üzerinde durakladı ve etra

297

fındaki bozuk zihin krallığına büyük bir üzüntüyle baktı. "Charlie Decker hiç buraya ait olmamıştı," dedi. "Onlara kendisinin sabıkalı bir deli olmadığım en başından söyledim. Ama mahkemenin anakaradan gönderilmiş, uzman olarak nitelendirilen bir adamı vardı. İşlemi o yaptı." Başını iki yana salladı. "Mahkemelerin sorunu işte bu. Baktıkları tek şey, ellerindeki kanıtlar, bu her ne demekse. Ben ise insana bakarım."

"Peki, Charlie'ye baktığınızda ne gördünüz?"

"İçine çekilmişti. Bunalımdaydı. Arada sırada hezeyanlara kapıldığı da söylenebilirdi."

"O zaman deliydi."

"Ama suç işleyebilecek türde değil." Nemechek, sanki vurgulamak istediği noktanın tam manasıyla anlaşıldığından emin olmak istercesine Kate'e döndü. "Delilik tehlikeli olabilir, ama aynı zamanda tatlı bir kederden öteye de geçmeyebilir. Acıya karşı insaflı ve sevecen bir kalkandır. İşte Charlie için de öyleydi: Bir kalkandı. Hezeyanları onu hayatta tuttu. İşte bu yüzden buna dokunmak istemedim. O kalkanı ortadan kaldırırsam, bunun onu öldüreceğini hissettim."

"Polis onun bir katil olduğunu söylüyor."

"Komik."

"Neden?" •

"O, mükemmel derecede mülayim bir insandı. Bir çekirgeyi ezmemek için yolunu değiştirirdi."

"Belki de insanları öldürmek daha kolay gelmiştir." Nemechek önemsemez bir tavırla elini salladı. "Onun

298

binlerini öldürmesi için herhangi bir sebebi yoktu."

Oz Büyücüsü

“Ya Jenny Brook? Onun bu halde olmasının sebebi bu kadın değil miydi?”

“Charlie’nin sıkıntısı Jenny’yle ilgili değildi. Onun ölümünü kaçınılmaz olarak kabullenmişti.”

Kate kaşlarını çattı. “Peki neydi?”

”Bu, çocuğuna ilişkindi. Doktorlardan birinin ona söylediği bir şeyle, bebeğin canlı doğduğuyla alakalıydı. Sadece Charlie bunu kafasında çarpıklaştırmıştı. Onun saplantısı buydu, yani kaybolan kızıydı. Her ağustos, küçük bir doğum günü kutlaması yapardı. Bize, ‘Kızım bugün beş yaşma girdi,’ derdi. Onu bulmak istedi. Onu küçük bir prenses gibi büyütmek, ona elbiseler, oyuncak bebekler ve kız çocuklarının sevebileceği her şeyi vermek istedi. Fakat biliyorum ki onu bulmayı gerçek anlamda hiç denemedi. Gerçeklerle yüzleşmekten, bebeğin gerçekten öldüğünü öğrenmekten korkuyordu.”

Bir yağmur damlası, ikisinin de kafalarını kaldırarak gökyüzüne bakmasına sebep oldu. Rüzgâr, yağmur boşalan bulutlan çimenlerin üzerinde sürüklüyordu. Hemşireler aceleyle koşturmaya başladı, hastaları yaklaşan fırtınadan kaçmaya ikna etmeye çabalıyorlardı.

Kate, “Onun haklı olma olasılığı var mı?” diye sordu. “Yani kızm hâlâ hayatta olma olasılığı?”

“En ufak bir şans yok.” Çiseleyen yağmur, aralarında bir perde oluşturdu. Doktor Nemechek’in gri suratını sildi. “Bebek öldü, Doktor Chesne. Son beş yıldır çocuğun var ol-

 duğu tek yer, Charlie Decker’ın zihniydi.”

BEBEK ÖLDÜ.

Sisle kaplanmış otobandan Jinx’in evine geri dönerken, Kate’in kafasında Doktor Nemechek’in sarf ettiği sözler tekrarlanıp durdu.

Bebek öldü. Son beş yıldır çocuğun var olduğu tek yer, Charlie Decker ’ın zihniydi.

Kate, Eğer kız yaşasaydı, şimdi neye benzeyecekti, diye merak etti. Babasının koyu renk saçlarını mı mirasyalacaktı? Yoksa beş yaşındaki gözlerinde annesinin ebediyet ışığını mı taşıyacaktı?

Jenny Brook’un yüzü zihninde şekillendi; suratındaki muzip gülümseme,

Oz Büyücüsü

yaz gününün mavi gökyüzüyle çerçevelenmişti. O anda, yolun ilerisi sise büründü ve Kate bu pusun arkasını görmek için kendisini zorladı. Bunu yaptığında, Jenny Brook'un görüntüsü titreşip yok oldu. Bunun yerini diğer bir surat, demir ağaçlarla çevrelenmiş küçük bir tanesi aldı. Bulutların arasında bir kopukluk oldu ve sis aniden yoldan kalktı. Güneş ışığı havayı yarıp yola ulaşırken, her şey açıkça meydana çıktı. Kate neredeyse freni kökledi.

Lanet olsun, neden bunu daha önce görmedim?

Jenny Brook'un çocuğu hâlâ hayattaydı.

Ve oğlan beş yaşındaydı.

DAVID TELEFONU BÜYÜK BİR hızla kapatırken,

300

"Hangi cehenneme gitti?" diye homurdandı. "Nemechek onun eyalet hastanesinden saat beşte ayrıldığını söylüyor. Şimdiye evde olmalıydı." Sinirli bir şekilde masanın karşısında oturan, *chow mein* kutusuna yemek çubuğu daldıran Phil Glickman'a baktı.

Glickman erişteleri ağzına büyük bir ustalıkla art arda atarken, "Biliyor musun," diye mırıldandı, "bu dava her işittiğimde daha da karmaşık bir hal alıyor. İşe basit bir görevi kötüye kullanmakla başladın ve cinayetle sonuçlandırdın. Peki, bundan sonra ne olacak?"

"Bunu gerçekten bilmek isterdim." David iç çekti. Pencereye doğru dönerek, Glickman'ın akşam yemeğinin cezp edici kokularını göz ardı etmeye çalıştı. Dışarıda bulutlar kararıp, top rengi madeni bir griye dönüşmekteydi. Bu ona saatin ne kadar geç olduğunu gösteriyordu. Evine gitmek için evrak çantasını toplamalıydı. Ama düşünmeye ihtiyacı vardı ve görünüşe bakılırsa zihninin en iyi çalıştığı yer burasıydı - burada, bu pencerenin önünde.

Glickman, "Birinin boğazını kesmek; cinayet işlemek için ne yol ama," dedi. "Yani demek istiyorum ki, onca kanı bir düşün! Yürek ister."

"Ya da gözü dönmüşlük, çaresizlik."

"Ve o kadar da kolay olamaz. O arteri ikiye bölmek için karşındakine oldukça yaklaşman lazım." Yemek çubuklarından tekini havada büyük bir hızla salladı. "Bu işi yapmanın çok daha kolay yolları var."

Oz Büyücüsü

“Görünüşe bakılırsa bu konuya oldukça kafa patlatmışsın.”

301

“Hepimiz öyle yapmaz mıyız? Herkesin birtakım kasvetli fantezileri vardır. Karının aşığını dar sokakta köşeye kıstırmak. Sana saldıran serseriyi ele geçirmek. Hepimiz gerçekten hakkından gelmek istediğimiz birisini düşünebiliriz. Bu hiç de zor olmaz, anlıyor musun? Cinayet yani. Eğer adam zekiyse, bunu ustaca yapar.” Erişteleri büyük bir gürültüyle ağzına doldurdu. “Mesela zehir. Çabuk öldüren ve izi bulunamayan bir şey. İşte mükemmel cinayet diye ben buna derim.”

“Tek bir şey hariç.”

“Neymiş o?”

“Kurbanın acı çekmezse, tatmin bunun neresinde?”

Glickman, “Evet, bu bir sorun,” diye itiraf etti. “Yani sen onlara dehşet içinde acı çektiriyorsun. Uyarılarla. Tehditlerle.”

David Kate’in duvarındaki kan kırmızısı kafatasını anımsayarak, endişeli bir şekilde yerinde kıpırdandı. Kısık gözlerle ufukta alçalan bulutlan seyretti. Geçen her bir dakikayla, içindeki felaket hissi daha da büyüyordu.

Ayağa kalktı ve kâğıtları evrak çantasına atmaya başladı. Burada böyle oyalanmak faydasızdı; annesinin evinde de en az bu kadar etkin bir şekilde endişelenebilirdi.

Glickman yemeğinin son lokmasını da yutarak, “Biliyor musun, bu davada beni hâlâ rahatsız eden bir şey var,” diye vurguladı.

“Neymiş o?”

“Şu EKG. Tanaka ve Richter neredeyse olabilecek en kanlı şekilde öldürüldüler. Neden katil Ellen O’Brien’ı sanki

302

bir kalp krizinden ölmüş gibi göstermeye çalıştı?”

David, evrak çantasını büyük bir hışımla kapatarak, “Savcılıkta öğrendiğim tek bir şey var,” dedi. “O da, cinayetin mantıklı olmasının gerekmediği.”

“Pekâlâ, katilimiz suçu Kate Chesne’nin üzerine atmaya çalışarak, başını inanılmaz derecede belaya soktu gibi geliyor bana.”

David neredeyse kapıya varmıştı ki, aniden olduğu yerde donakaldı. “Ne

Oz Büyücüsü

dedin sen?”

“Suçu onun üzerine kaydırarak başını...”

“Hayır, kullandığın kelime atmaktı. Adam suçu attü” “Belki de öyle demişimdir. Ne oldu ki?”

“Pekâlâ, ameliyat masasında birisi beklenmedik bir şekilde öldüğünde kime dava açılır?”

“Suç genelde paylaşılır...” Glickman sustu. “Aman Tanrım. Neden bunu daha önce düşünmedim ki?”

David çoktan telefona uzanmıştı. Polisin numarasını çevirirken, bu kadar kör olduğu için kendine lanet okudu. Katil en başından beri oradaydı. Seyrediyordu. Bekliyordu. Kate’in cevapların peşinde olduğunu ve sonuca da gittikçe yaklaştığını biliyor olmalıydı. Şimdi korkmuştu. Kate’in duvarına bir uyarı mesajı karalayacak kadar korkmuştu. Karanlık otoyolda bir arabanın peşine takılacak kadar korkmuştu. Hatta, belki de bir cinayet daha işleyecek kadar korkmuştu.

SAAT BEŞ OTUZDU VE Tıbbi Kayıtlar’daki memurla-

rm çoğu evlerine gitmişti. Geriye kalan tek memur gönülsüzce Kate’in talep formunu aldı ve dosyanın yerini belirlemek için bilgisayar terminaline gitti. Veri ekranda belirince kaşlarını çattı.

Ekranı işaret ederek, “Bu hasta vefat etmiş,” dedi. Kate, Merhum Kişiler odasından dosya almaya çalıştığı son seferi bitkin bir şekilde anımsayarak, “Biliyorum,” şeklinde karşılık verdi.

“Dolayısıyla bu atıl dosyalar arasında olmalı.” “Anlıyorum. Lütfen bana bu dosyayı bulabilir misiniz?” “Yerini belirlemem biraz zaman alabilir. Nedeni şimdi gidip yarın gelmiyorsunuz?”

Kate içinden yükselen memuru fırfırlı elbisesinden yakalama güdüsüne direndi. “Dosyaya şimdi ihtiyacım var.” Ardından da şunu eklemek istedi: Bu bir ölüm kalım meselesi.

Memur saatine baktı ve kalemiyle masaya vurdu. Kahredici bir yavaşlıkla ayağa kalktı ve dosya odasına girip gözden kayboldu.

Kayıtla birlikte geri dönmesi on beş dakikayı buldu. Kate köşedeki bir

Oz Büyücüsü

masaya çekildi ve dosya kapağındaki isme baktı: Brook, Kız Bebek.

Çocuğa isim dahi verilmemişti.

Dosyada, acınacak derecede az sayfa vardı. Sadece hastane giriş sayfası, ölüm sertifikası, bebeğin kısa yaşamının el yazısıyla karalanmış bir özeti mevcuttu. Ölüm 17 Ağustos, saat 14:00 olarak kayda geçmişti, yani doğumdan bir saat

304

sonra. Ölüm sebebi serebral anoksiydi: Küçük beyin oksijensiz kalmıştı. Ölüm sertifikası Doktor Henry Tanaka tarafından imzalanmıştı.

Kate bunun ardından dikkatini, beraberinde getirdiği Jenny Brook'un dosya kopyasına odakladı. Bu sayfaları daha evvel defalarca okumuştu; şimdi bunu satır satır, her bir cümlenin önemini ölçüp biçerek inceledi.

"... 28 yaşında kadın, GİPO, 36 haftalık gebe, erken saatlerde Acil'den kabulü yapılmış..."

Sıradan bir rapor, diye düşündü. Yaşanacak felakete dair en ufak bir sürpriz ya da uyarı yoktu. Ancak ilk sayfanın sonuna gelince durdu, bakışları tek bir ifadeye odaklandı: "Anne tarafındaki spina bifıda geçmişinden dolayı, amniyosentez hamileliğin on sekizinci haftasında yapıldı ve hiçbir anormallik görülmedi."

Amniyosentez. Hamileliğinin erken bir aşamasında, Jenny Brook'un rahminden analiz edilmesi için sıvı alınmıştı. Bunun var olması durumunda herhangi bir cenin anomalisini mutlaka tanılardı. Ayrıca bebeğin cinsiyeti de bu aşamada belli olurdu.

Amniyosentez raporu hastane dosyasına dahil edilmemişti. Bu Kate'i şaşırtmadı; rapor büyük olasılıkla Jenny Brook'un ayakta tedavi kayıtlarıyla dosyalanmış olmalıydı.

Kate büyük bir şaşkınlıkla, "Ki bu da Doktor Tanaka'mn ofisinden bir şekilde kayboldu," diye düşündü.

Kate dosyayı kapattı. Ani bir telaşla ayağa fırladı ve tekrar dosya memuruna yaklaştı. "Başka bir kayda daha ihtiya-

305

cim var," dedi.

"Umarım bu da merhum bir hasta değildir."

Oz Büyücüsü

“Hayır, bu hâlâ hayatta.”

“Adı?”

“William Santini.”

Doktorun bunu bulması sadece bir dakikasını aldı. Kate dosyayı eline aldığında, zaten adı gibi bildiği şeyin orada durduğunu görmekten neredeyse korkmaktaydı. Orada, memurun masasının yanında dikildi. Dosyadaki şeyi gerçekten de bilmek istiyor muydu?

Kapağı açtı.

Doğum sertifikasının bir kopyası ona bakıyordu.

Adı: William Santini

Doğum Tarihi: 17 Ağustos Saat: 15:00

17 Ağustos, aynı gündü ama saat tam olarak aynı değildi. Kız bebek Brook dünyaya veda ettikten tam olarak bir saat sonra, William Santini dünyaya gelmişti.

İki bebek; biri yaşıyor, diğeri ölü. Cinayet için bundan daha iyi bir güdü olabilir miydi?

Şok edercesine tanıdık bir ses, “Sakın bana hâlâ bitirmen gereken dosyaların olduğunu söyleme,” dedi.

Kate’in başı büyük bir hızla döndü. Guy Santini biraz önce kapıdan içeri girmişti. Dosyayı büyük bir hızla kapattı ama hemen o dakika ismin kapağa büyük harflerle, siyah mü

306

rekkepli kalemle yazıldığını fark etti. Panikle dosyayı kucaklayıp göğsüne bastırdı, yüzüne bir gülümseme yerleşmişti.

“Ben sadece... son birkaç kâğıt işimi temizliyordum.” Yutkundu ve “Saat geç olmasına rağmen buradasın,” dedi.

“Yine zor durumda kaldım. Araba atölyede, dolayısıyla beni Susan gelip alacak.” Kısa bir süreliğine kaybolan memuru arayarak tezgâhın gerisine bakındı. “Burada yardımcı kimse vok muY

Kate, yavaş yavaş çıkışa doğru yaklaşarak, “Biraz önce buradaydı,” dedi.

“Sanırım haberleri işitmişsindir. Avery’nin karısı hakkında.”

“Onu düşündüğümde, bu aslında tam bir lütuf...” Ona baktı ve Kate olduğu yerde donup kaldı, kapıdan sadece yarım metre kadar uzaktaydı.

Oz Büyücüsü

Guy kaşlarını çattı. “Ters bir şeyler mi var?”

“Hayır. Ben sadece - Bak, artık gitmeliyim.” Döndü ve tam kapıdan çıkmak üzereydi ki, dosya memuru arkasından bağırdı: “Doktor Chesne?”

“Ne var?” Kate hızla arkasına döndü ve kendisine rafın ardından sitemkâr bir tavırla bakan kadını gördü.

“Dosya. Bölümden dışarı çıkartamazsınız.”

Kate kafasını önüne eğip hâlâ göğsünde tuttuğu dosyaya şöyle bir baktı ve bir sonraki adımını telaş içinde tarttı. Guy bankonun hemen yanında dikilirken, dosyayı geri vermeye cesaret edemedi; dosyanın üzerindeki ismi görürdü. Ama orada, tam bir budala gibi de dikilemezdi.

İkisi de kaşlarını çatmış ona bakıyor, bir şey söylemesini bekliyorlardı.

Memur bankoya doğru ilerleyerek, “Bakın, eğer onunla işiniz bitmediyse, onu hemen şurada sizin için bekletebilirim,” dedi.

“Hayır. Yani...”

Guy güldü. “O şeyin içinde ne var? Eyalet sırları mı?”

Kate dosyaya, sanki avuçlarının arasından şiddet uygulanılarak çekilip alınacağından korkuyormuşçasma asıldığını fark etti. Kalbi deli gibi çarparak, ayaklarının ileri doğru hareketlenmesini diledi. Dosyayı, yüzü aşağı bakacajt şekilde bankoya yerleştirirken elini zor bela sabit tutabildi. “Henüz onunla işim bitmedi.”

“O zaman onu sizin için ben muhafaza edebilirim.” Memur uzandı ve bir an için hastanın adını açıkta bırakacak gibi davrandı. Bunun yerine, Guy’ın biraz önce bankoya bıraktığı talep listesini çekip aldı. “Neden oturup beklemiyorsunuz, Doktor Santini?” dedi. “Dosyalarınızı ben size getiririm.” Sonra arkasını döndü ve dosya odasına girerek gözden kayboldu.

Kate, Buradan çıkmanın tam zamanı, diye düşündü.

Kapıdan koşarak çıkmamak için tüm kontrolünü kullanmak zorunda kaldı. Yavaş yavaş ve kasten çıkışa doğru yürürken, Guy’ın gözlerini sırtında hissetti. Ancak koridora çıkınca, kapının arkasından tıkırdayarak kapandığını işitti ve keşfettiği şeyin şiddeti kafasına tüm gücüyle dank etti. Guy Santini onun iş arkadaşıydı. Dostuydu.

Ama aynı zamanda da bir katildi. Ve bunu bilen tek kişi kendisiydi.

GUY BİRAZ ÖNCE KATE'İN kaçarcasına çıktığı kapıya baktı. Kate Chesne'yi neredeyse bir yıldır tanıyordu ve onu daha önce hiç bu kadar gergin görmemişti. Şaşkın bir tavırla döndü ve beklemek için köşe masaya yöneldi. Bu onun en sevdiği yer, küçük kuytu köşesiydi; bu geniş, gayrı şahsi oda ona bir tür mahremiyet hissi kazandırıyordu. Görünüşe bakılırsa, burası aynı zamanda başka birisinin de en sevdiği yerdi. Orada yerlerine konmayı bekleyen iki dosya vardı. Bir sandalye çekti. Tam dosyaları kenara itelemek üzereydi ki, bakışları dosya kapağına takıldı. Bacaklarının güçten kesildiğini hissetti. Yavaşça sandalyeye çöktü ve isme baktı.

Brook, Kız Bebek. Merhum.

Ulu Tanrım, diye düşündü. Bu aynı Brook olamaz.

Kapağı çevirip açtı ve ölüm sertifikasında annenin ismini aradı. Gördüğü şey bedenine birer bıçak gibi saplanan panik dalgalarına yol açtı.

Anne: Brook, Jennifer

Aynı kadın. Aynı bebek. Düşünmeliydi; sakin olmalıydı. Evet, sakin olacaktı. Ortada endişelenecek bir şey yoktu. Hiç

kimse onu Jenny Brook ya da bebekle ilişkilendiremezdi. Bu trajediyle bağlantıları olan dört kişi artık ölmüştü. Başkasının bu konuda meraklanması için bir sebep yoktu.

Yoksa var mıydı?

Ayağa fırladı ve aceleyle bankoya yürüdü. Kate'in gönülsüzce ayrıldığı dosya hâlâ orada, yüzü aşağıda duruyordu. Guy bunu çevirdi. Kendi oğlunun adı doğrudan kendisine bakmaktaydı.

Kate Chesne biliyordu. Biliyor olmalıydı. Ve durdurulması şarttı.

Dosya memuru, rafların arasından bir kucak dojVısu dosyayla çıkarak, "İşte burada," dedi. "Sanıyorum hepsini..." Şaşkınlık içinde donakaldı. "Nereye gidiyorsunuz? Doktor Santini!"

Guy karşılık vermedi; kapıdan dışarı koşturmakla meşguldü.

KATE ASANSÖRDEN DIŞARI ADIM attığında, hastane lobisi rahatlatıcı derecede aydınlıktı. Birkaç ziyaretçi hâlâ lobi kapıları civarında oyalanıyor, dışarıdaki fırtınayı seyrediyordu. Danışma masasındaki bir güvenlik

Oz Büyücüsü

görevlisi, güzel bir refakatçiyle çene çalmaktaydı. Kate büyük bir aceleyle kamu telefonlarına doğru yöneldi. İlk telefona arızalı işareti bantlanmıştı; diğerine ise bir adam bir çeyreklik atmaktaydı. Kate tam adamın arkasına saklandı ve bekledi. Rüzgâr lobi pencerelerini titretti; dışarıda park alanı yoğun yağmur per

desiyle gizlenmişti. Teğmen Ah Ching'in yerinde olması için dua etti.

Ama o an için en çok işitmek istediği ses Ah Ching'inki değil, David'inkiydi.

Adam hâlâ telefonla konuşuyordu. Etrafına bakındığında, güvenlik elemanının ortadan kaybolduğunu görüp dehşete kapıldı. İçerisi büyük bir hızla boşalmaktaydı. Kate tek başına kalmak istemedi - burada, bu bilgilerle olmazdı.

Koşarak hastaneden çıktı ve sağanağa doğru daldı.

Jinx'in arabasını park yerinin uzak bir köşesine bırakmıştı. Fırtına, rüzgâr ve yağmurun şiddetli, tropik vuruşuyla sert bir hal almıştı. Arabasına koşana kadar elbiseleri sırılsıklam olmuştu. Kendisine yabancı anahtar kümesini el yordamıyla bulmak birkaç saniyesini aldı, kapıyı açmak da diğer birkaç saniyesini. Fırtınadan kaçmaya o kadar odaklanmıştı ki, loşluk içinden kendisine doğru yaklaşan gölgeyi fark etmedi. Sürücü koltuğuna yerleştiğinde, gölge ona iyice yaklaştı. Bir el uzanıp kolunu yakaladı.

Kafasını kaldırdığında, tepesinden kendisine doğru eğilen Guy Santini'yle burun buruna geldi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

GUY, "KAY BAKALIM," DEDİ.

"Guy, kolum..."

"Sana yana kay dedim."

Kate umutsuzca çığlıklarım duyabilecek, yakından geçen birileri var mı diye etrafına bakındı. Ama park alanı boştu ve işitilen tek şey, arabanın tavanını döven yağmur sesiydi.

Kaçıp kurtulması imkânsızdı. Guy sürücü çıkışını tutmuştu ve Kate de yolcu kapısından kesinlikle zamanında kaçamazdı.

Oz Büyücüsü

Henüz bir sonraki adımını planlayamadan, Guy onu yana doğru iteledi ve sürücü koltuğuna yerleşti. Kapı büyük bir gürültüyle kapandı. Pencereden, akşamın gri ışığı adamın suratında tatsız bir ışıltı bıraktı.

"Anahtarlarını ver Kate," diye talepkâr davrandı.

Anahtarlar koltukta hemen yanma düşmüştü; Kate onları almak için ufak bir hamle dahi yapmadı.

"Lanet olası anahtarları bana ver!" Guy aniden loş ışıkta nerede durduklarım gördü. Bunları kaparak, anahtarı kon-

313

tağa soktu. Kate, tıpkı kapana kısılmış bir hayvan gibi adamın suratını tırmıklamak için aniden atıldı, ama son anda saldırısının ahlaksızlığına dair hissettiği tiksinme duygusu ' duraklamasına sebep oldu. Bu kısa sürdü, ama Guy'm tepki vermesi için yeterli bir zaman dilimiydi.

Yana doğru çekilerek Kate'in bileğini yakaladı ve onu o kadar sert bir şekilde yana doğru çekti ki, Kate koltuğa doğru savruldu.

Guy ölümcül derecede sakin bir ses tonuyla, "Eğer mecbur kalırsam," dedi, "yemin ederim kolunu kırarım." Geri vitese geçirdi ve araba arkaya doğru aniden silkindi. Şonra gazı topuklayarak arabayı döndürdü ve park alanından sokağa çıkarttı.

Kate, "Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu.

"Bir yere. Herhangi bir yere. Konuşacağım ve sen de dinleyeceksin."

"Ne - ne konuda?"

"Ne konuda olduğunu çok iyi biliyorsun!"

Bir kavşağa yaklaşırlarken, Kate beklentili bir şekilde hızla kafasını kaldırdı. Eğer kendisini dışan atabilirse...

Ama Guy onun akimdan geçenleri çoktan tahmin etmişti. Kolunu yakalayarak onu yanına doğru çekti ve ışık tam kırmızıya dönerken kavşaktan hızla geçti.

Bu otoyoldan önceki son trafik ışığıydı. Araba hızlandı. Kate kilometre saatinin yüz yirmiye çıkışını umutsuzluk içinde seyretti. Fırsatı kaçırmıştı. Eğer şimdi dışarı çıkmaya çalışırsa, büyük olasılıkla boynunu kırardı.

314

Guy, Kate'in artık hiçbir zaman bu kadar gözü kara olmayacağını en az

Oz Büyücüsü

onun kadar biliyordu. Kolunu bıraktı. Gözlerini tekrar yola odaklayarak, “Bu seni ilgilendirmeyen bir konuydu Kate,” dedi. “Bu işe burnunu sokmaya hakkın yoktu. Hem de hiç.”

“Ellen benim hastamdı -bizim hastamızdı-”

“Bu benim hayatımı parçalayabileceğin anlamına gelmiyordu ama!”

“Ya onun hayatı? Ya Ann’inki? Onlar öldü Guy!”

“Ve geçmiş de onlarla birlikte öldü! Bırak öyle de kalsın.”

“Tanrım, seni tanıdığımı sanıyordum. Arkadaş olduğumuza inanmıştım...”

“Oğlumu korumalıyım. Ve Susan’ı da. Bir kenara çekilip, onların yok olmalarını seyredeceğimi mi sanıyorsun?” “Oğlanı hiçbir zaman senden geri almayacaklardır! Beş yıl sonra asla! Mahkemeler velayeti sana vermek...”

“Endişelendiğim tek şeyin velayet olduğunu mu düşünüyorsun? Oh, William bizimle birlikte güvende olacak. Dünyada onu benden alıp uzaklaştırabilecek tek bir yargıç dahi yok! Onu Decker gibi bir deliye kim verirdi ki? Hayır. Benim düşündüğüm kişi, Susan.”

Otoyol yağmurdan kayganlaşmıştı ve tehlikeliydi. Guy’ın her iki eli birden direksiyondaydı. Eğer Kate şimdi ona doğru bir hamle yaparsa, arabanın spin atarak kontrolden çıkacağı, her ikisinin de öleceği aşikârdı. Kate başka bir zamanı, diğer kaçma anını kollamalıydı.

Arızalanmış bir araba, trafik sıkışıklığı, onları yavaşlatacak herhangi bir şey var mı diye yolun ilerisini kontrol ederek, “Anlamıyorum,” diye ısrar etti. “Endişelendiğin kişinin Susan olduğunu söylemekle ne demek istiyorsun?”

“O bunu bilmiyor.” Kate’in inanmaz bakışlarına başını sallayarak onay verdi. “William’ın kendi oğlu olduğunu düşünüyor.”

“Nasıl olur da bilmez?”

“Bunu ondan sakladım. Beş yıldır bu benim küçük sırrım. Bebeğimiz doğduğunda anestezinin etkisi altındaydı. Bu bir kâbustu, acil bir C-kesit yapmak için yaşanan/onca koşuşturma, onca panik. O bizim üçüncü bebeğimizdi, Kate. Son şansımızdı. Ve ölü doğdu...” Sustu ve boğazını temizledi; tekrar konuştuğunda, sesi acıdan hâlâ kaim çıkıyordu. “Ne yapacağımı bilmiyordum. Susan’a ne diyecektim? O, orada uyuyordu. Çok huzurlu ve çok mutluydu. Bense orada durmuş, ölü doğan kız çocuğumuzu

tutuyordum."

"Jenny Brook'un bebeğini kendininki olarak aldın." Guy elinin tersini suratına aceleyle sürttü. "Bu - bu Tan- n'mn işiydi. Bunu göremiyor musun? Tanrı 'nın işi. Bu bana o an öyle göründü. Kadın ölmüştü ve erkek bebeği, o mükemmel oğlan, hemen yan odada ağlıyordu. Onu tutacak ya da sevecek kimsesi yoktu. Hiç kimse çocuğun babasının kim olduğunu bilmiyordu. Görünüşe bakılırsa tek bir akrabaları, onlara önem veren tek bir kişi yoktu. Susan da yavaş yavaş kendine gelmeye başlıyordu. Anlayamıyor musun? Gerçekleri öğrenmek onu öldürürdü. Bize o oğlanı Tanrı verdi\ San
316
ki - sanki bunu bu şekilde planlamış gibiydi. Hepimiz öyle hissettik. Ann. Ellen. Sadece Tanaka..."

"O sizinle hemfikir değil miydi?"

"İlk başta hayır. Onunla tartıştım. Ona neredeyse yalvardım. Ancak Susan gözlerini açıp bebeğini sorunca pes etti. Ellen oğlanı odaya getirdi. Susan'm kollarına bıraktı. Ve benim Susan'ım - sadece ona şöyle bir baktı ve sonra - sonra ağlamaya başladı..." Guy giysisinin koluyla yüzünü sildi. "İşte, doğru bir şey yaptığımızı o an anladık."

Evet, Kate o amn kusursuzluğunu görebiliyordu. Hazreti Süleyman'ınki kadar zekice bir karar. Yapılan şeyin doğruluğunun, annesinin kollarında kıvrılmış yatan yeni doğmuş bir bebeğin görüntüsünden daha iyi bir ispatı olur muydu?

Ama dört kişinin öldürülmesine sebep olan da aynı karardı.

Kısa bir süre sonra sayı beşe çıkacaktı.

Araba aniden yavaşladı; yeni bir umut patlamasıyla Kate dışarı baktı. Trafik kalabalıklaşmaya başlamıştı. Pali Tüneli ilerdeydi, yağmurla perdelenmişti. Kate girişin yakınlarında bir acil arama telefonu olduğunu biliyordu. Eğer biraz daha yavaşlarsa, eğer arabanın kapısını açabilirse, Guy kendisini durduramadan arabadan atlayabilirdi.

Bu fırsatı yakalayamadı. Guy tünele yönelmek yerine, yoğun ormanlık bir yan yola saptı ve üzerinde Pali Gözetleme Yeri yazan bir levhanın yanından büyük bir hızla geçti. Kate, son durak, diye düşündü. Burası vadinin tepesinde yükselen, sarp kayalıklar üzerinde yer alan, intihar etmeye niyetli

Oz Büyücüsü

aşıkların anlaşmalarını onayladıktan bir çıkıntıydı; eski savaşçılar bir zamanlar ölüme buradan atlamışlardı. Cinayet için mükemmel bir noktaydı.

Son bir umutsuzluk dalgası, Kate'in kapıya doğru atılmasına sebep oldu. Daha açamadan, Guy onu tutup geri çekti. Kate ona doğru döndü ve iki yumruğuyla birlikte saldırdı. Guy onun saldırısını engellemeye çalıştı ve direksiyon hakimiyetini kaybetti. Araba savrularak yoldan çıktı. Farlarının istikrarsız ışığı altında, Kate ilerde hayal meyal beliren ağaçlan fark etti. Dallan ön cama vuruyordu ama kaza yapıp yapmamaları Kate'in umurunda bile değildi; onun tek hedefi kaçıp kurtulmaktı.

Savaşmaya karar veren, Guy'm ezici kuvvetiydi. Tüm ağırlığını Kate'i geriye itelemek için harcadı. Ardından küfrederek direksiyonu kavradı ve delicesine sola çevirdi. Araba tekrar yola çıkarken sağ çamurluğu ağaçlara sürtündü. Kate koltuğuna yayılıp kaldı ve gözetleme noktasına kalan son yüz metreyi kat edişlerini bozguna uğramış bir halde seyretti.

Guy arabayı ve motoru durdurdu. Uzunca bir süre, işi yapmak için gereken cesareti toparlamaya çalışırcasına sessizce oturdu. Dışarıda yağmur yavaşlayıp çiselemeye başlamıştı ve sarp kayalıkların ötesinde sis kıvrılarak geçiyor, ölümcül atlayışı görünmeyecek bir şekilde örtüyordu.

Guy alçak sesle, "Lanet olası derecede aptal bir hüner gösterisi yaptın," dedi. "Bunu neden yaptın?"

Kate başını yavaşça önüne eğdi; içinde derin bir yorgunluk hissi kabardı. Bu kaçınılmazlığın bitkinliğiydi. "Çünkü beni öldüreceksin," diye fısıldadı. "Diğerlerini öldürdüğün gibi."

"Ne yapacağım?"

Kate kafasını kaldırıp baktı, Guy'ın gözlerinde bir tür vicdan azabı izi aradı. Keşke onun içine uzanabilse ve son insanlık kırıntısını çekip çıkartabilseydi! Yumuşak bir sesle, "Bunu vanmak kolav mıydı?" diye sordu. "Ann'in boğazını kesmek? Kanamadan oımesini sevretmek?"

"Yani sen -sen gerçekten- Ulu Tanrım!" Başım elleri arasına aldı ve beklenmedik bir şekilde gülmeye başladı. Bu ilk başlarda hafif bir kahkahaydı, sonra gittikçe daha şiddetlenip vahşileşti, ta ki tüm bedeni kahkahadan çok hıçkırığı andıran sesler eşliğinde acılar içinde kıvranana kadar. Sisler arasından birer ışıldak gibi yanıp sönen yeni bir çift farı fark

Oz Büyücüsü

etmemişti. Kate etrafına bakındı ve başka bir aracın yolda başıboş gezindiğini gördü. İşte, kapıyı ardına kadar açıp dışarı çıkmanın ve yardım almak için koşmanın tam zamanıydı. Ama yapmadı. Guy'ın hiçbir zaman onun canını gerçek anlamda yakmak istemediğini anlamıştı. Cinayet işlemekten aciz olduğunu da öyle.

Guy, en ufak bir uyarı vermeksizin kapısını açtı ve sendeleyerek sislerin arasına çıktı. Gözetleme noktasının kenarında durdu; başı ve omuzları sanki dua edermişçesine eğilmişti.

Kate de arabadan indi ve onu takip etti. Tek bir kelime etmedi. Sadece uzandı ve Guy'm koluna dokundu. Bedeninden akan acıyı ve sersemliği hissedebiliyordu.

319

Kate, "O zaman onları sen öldürmedin," dedi.

Guy kafasını kaldırıp ona baktı ve yavaşça derin bir nefes çekti. "Oğlumun yanımda kalması için neredeyse her şeyi yapardım. Ama cinayet?" Başını iki yana salladı. "Hayır. Tanrım, hayır. Oh, Decker'ı öldürmeyi düşündüm. Onu kim özlerdi ki? O bir hiçti, sadece - sadece bir insan atığıydı. Bu gözüme çok kolay bir çözüm gibi göründü. Belki de tek çözüm. Adam pes etmeyecekti. Yanıtlan bulmak için insanların peşinden koşturup duruyordu. Bebeğin nerede olduğunu bilmek istiyordu."

"Bebeğin yaşadığını nasıl anladı?"

"O gece doğumhanede başka bir doktor daha vardı..." "Doktor Vaughn'u mu kast ediyorsun?"

"Decker onunla konuştu. Yeterince şey de öğrendi." "Ve sonra Vaughn bir araba kazasında öldü."

Guy başını sallayarak onayladı. "Böylece her şeyin çözümleneceğini düşündüm, her şeyin biteceğini. Ama sonra Decker eyalet hastanesinden çıktı. Er ya da geç birisi konuşacaktı. Tanaka bunu yapmaya hazırdı. Ve Ann de çok korkmuştu. Adadan ayrılması için ona biraz para verdim ama bunu yapamadı. Henüz gidemeden Decker ona ulaştı."

"Bu hiç de mantıklı gelmiyor, Guy. Decker kendisine istediği yanıtları verebilecek tek kişiyi neden öldürsün ki?" "O deliydi."

"Delilerin de kendilerine has bir mantıkları vardır." "Bunu o yapmış olmalı.

Oz Büyücüsü

Başka birisi…”

Sislerin arasından bir yerlerden, sert bir metal çatırtısı

320

duyuldu. Ayak sesleri kaldırımı yavaş yavaş döverken, Kate ve Guy oldukları yerde donup kaldı. Toplanmaya başlayan karanlığın arasından bir figür belirdi, gelip ta önlerinde dikilene kadar sanki buhar maddeleşiyor gibiydi. Alacakaranlığın kasvetli ışığına rağmen, Susan Santini’nin kızıl saçları alev alev parlıyor gibiydi. Ancak Kate’in gözlerinin odaklandığı şey, solgun gri tabanca oldu.

Susan hafif sesle, “Aradan çekil Guy,” diye emretti. Guy yerinden kımıldayamayacak ya da konuşamayacak kadar şaşkındı; sadece karısına sessiz bir şekilde bakmakla yetindi.

Kate şaşkınlık içinde, “Şendin,” diye mırıldandı. “Hepsini sen öldürdün. Decker katil değildi.”

Susan bakışlarım yavaşça Kate’e çevirdi. Aralarından akıp giden sis perdesinin ardından, suratı bir hayaletinki kadar belirsiz ve şekilsizdi. “Anlamıyorsun, değil mi? Ama senin hiç bebeğin olmadı ki, Kate. Hiçbir zaman birisinin onun canını yakacağından ya da onu senden alıp götüreceğinden korkmadın. İşte, bir anne her zaman bunları hisseder. Bundan endişelenir. Benim endişelendiğim şey de hep buydu.”

Guy’m boğazından düşük tonlu bir inleme yükseldi. “Tanrım, Susan. Ne yaptığının farkında mısın?”

“Sen böyle bir şeyi asla yapmazdın. Dolayısıyla ben yapmak zorunda kaldım. Onca yıl William’dan haberim olmadı. Bana söylemeliydin, Guy. Bana söylemeliydin. Bunu Tanaka’dan duymak zorunda kaldım.”

“Dört kişi öldürdün, Susan!”

321

“Dört değil, üç. Ellen’i ben öldürmedim.” Susan Kate’e baktı. “O öldürdü.”

Kate ona baktı. “Kimi kastediyorsun?”

“Şişedeki süksinilkolin değildi. Potasyum kloritti. El- len’e ölümcül bir doz verdin.” Bakışları tekrar kocasına kaydı. “Senin suçlanmanı istemedim, sevgilim. Senin, tıpkı en sonuncu davada olduğu gibi incindiğini görmeye

Oz Büyücüsü

dayanamazdım. Bu yüzden EKG'yi değiştirdim. Üzerine de onun parafını attım."

Kate, "Ve böylece ben suçlandım," diye cümleyi tamamladı. /

Susan başıyla onaylayarak silahı havaya kaldırdı. "Evet Kate. Suç senin üzerine kaldı. Üzgünüm. Şimdi lütfen Guy. Uzaklaş. William'm iyiliği için bunu yapmam şart."

"Hayır Susan."

Susan, ona inanmaz bir tavırla kaşlarını çattı. "Onu benden alacaklar. Görmüyor musun? Bebeğimi benden alacaklar."

"Buna göz yummayacağım. Söz veriyorum."

Susan kafasını iki yana salladı. "Artık çok geç, Guy. Diğerlerini öldürdüm. Her şeyi bilen bir tek o kaldı."

Guy, "Ama ben de biliyorum!" diye haykırdı. "Beni de mi öldüreceksin?" "Sen kimseye söylemezsin. Sen benim kocamsın." "Susan, tabancayı bana ver." Guy öne doğru hareketlendi ve elini Susan'a doğru uzattı. Ses tonu kuvvetini yitirmiş; nazik, içten bir hal almıştı. "Lütfen sevgilim. Hiçbir şey olmayacak. Her şeyin icabına bakacağım. Sadece şunu bana ver."

Susan geriye doğru bir adım attı; inişli çıkışlı arazide dengesini neredeyse kaybediyordu. Silahın namlusu bir an için kendisine doğru döndürülünce Guy donup kaldı.

"Benim canımı yakmayacaksın, Susan."

"Lütfen Guy..."

Guy bir adım daha attı. "Öyle değil mi?"

Susan, "Seni seviyorum," diye inledi.

"O zaman bana şu silahı ver. Haydi sevgilim. Onu bana ver..."

Aralarındaki mesafe yavaş yavaş eriyip gitti. Guy'm eli, samimiyet ve güvenlik sözleriyle birlikte ona uzandı. Susan bu ele özlemle baktı; zihninin derinliklerinde bir yerde ona ulaşmasının imkânsız olduğunun bilincindeymiş gibiydi. Tabanca Guy'm parmaklarından sadece birkaç santim uzaktaydı ve Susan hâlâ yerinden kımıldamamıştı; yenilginin kaçınılmazlığıyla felce uğramıştı.

Guy sonunda kazandığını hissederek, aradaki mesafeyi büyük bir hızla kapattı. Tabancayı namlusundan kavradı ve Susan'ın ellerinden almaya

Oz Büyücüsü

çalıştı.

Ama Susan buna boyun eğmedi. Hemen o dakika, sanki içindeki bir şey, son bir direnç kıvılcımı alevlendi ve silahı çekerek geri almaya çalıştı.

“Bırak!” diye haykırdı.

Guy, silahın kontrolünü ele geçirmek için çabalayarak, “Şunu bana ver,” diye emretti.

323

Silah patlaması, her ikisini de sabitlenmiş bir karenin içine hapsetmiş gibiydi. Şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar, ikisi de az önce olana inanmak istemiyordu. Sonra Guy bacağını tutarak geriye doğru sendeledi.

“Hayır!”

Susan’ın feryadı yükseldi ve sislerin arasında tıpkı bir hayalet gibi akıntıya kapılıp gitti. Yavaşça Kate’e doğru döndü. Gözleri umutsuzluk ışıltısıyla doluydu ve silah hâlâ elindeydi.

Kate o an koşmaya başladı ve umutsuzca sislerin arasına daldı. Bu sırada bir silah sesi daha işitti. Mermi ıslık çalarak yanından geçti ve ayağının yakınındaki toprağa saplandı. Tekrar yola çıkmak için yönünü bulmaya zamanı yoktu. Koşmaya devam etti ve sisin kendisini Susan’dan saklaması için dua etti.

Zemin aniden dikleşti. Sisin gerisinden, sert kayalıkların keskin, seyrek şekilde çalılarla dolmuş yüzünü görebiliyordu. Hızla arkasma döndü ve hemen o dakika ana yola uzanan patikanın Susan tarafından tutulduğunu fark etti. Kaçıp kurtulabileceği tek yol, Pali yolunun ufalanan artıklarına inen patikaydı. Bu yol çevre faktörlerine teslim olalı uzun zaman olmuştu. Kate’in, bu patikanın onu ne kadar uzağa götüreceği konusunda en ufak bir fikri yoktu; sadece ara ara dökülüp keskin bir eğim aldığını biliyordu.

Yaklaşmakta olan ayak sesleri ona başka seçenek bırakmamıştı. Alçak bir beton duvarın üzerine tırmandı ve bir anda kendisini çamurlu bir bayırdan aşağı kayar halde buldu. Dallara ve sarmaşıklara tutunmaya çabalayarak, düşme hı

324

zını kesmeyi başardı ve yere ulaştı. Tüm bedeni çizilmiş ve nefesi kesilmişti. Beton bir levha üzerindeydi. Eski Pali yolu.

Oz Büyücüsü

Yukarda bir yerlerde, bulutların arasına gizlenmiş çalılar hışırdadı. “Kaçabileceğin bir yer yok, Kate!” Susan’ın bedenden ayrılmış sesi sanki bir hiçlikten yankılanmaktaydı. “Eski yol pek uzağa gitmiyor. Tek bir yanlış adımla uçurumdan aşağı yuvarlanırsın. Dolayısıyla dikkatli olsan iyi olur…”

Olur... olur... Bağınlarak dile getirilen uyan uzun vadide yankılandı ve korkunç ses fragmanlarına bölündü. Çalıların hışırtısı daha da yaklaştı. Susan geliyordu. Acele etmiyor, yavaş yavaş, sağlam adımlarla ilerliyordu. Kurbanı kapana kısılmıştı. Ve o da bunu biliyordu.

Ama kapana kısılmışlık, acizlikle aynı anlama gelmezdi.

Kate hızla ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Eski yol çatlaklar ve çukurlarla doluydu. Bazı yerleri tamamen ufalanmış, buralarda yeni ağaçlar filizlenmişti; kökleri asfaltı yanyordu. Sislerin gerisini görmek için çabaladı ancak birkaç metreden ötesini seçemedi. Karanlık büyük bir hızla iniyordu. Bu, görüş mesafesini tamamen sıfıra indirecek, aynı zamanda da içine gizlenebileceği bir örtü oluşturacaktı.

İyi ama nereye gizlenebilirdi ki? Sağında, yamaç dik bir şekilde yukarı tırmanıyordu; solunda, asfalt uçurumun kena- nnda keskin bir şekilde kırılmıştı. Hiç şansı yoktu; koşmaya devam etmeliydi.

Oynak bir taşa takıldı ve kaba asfaltın üzerine serildi. Hemen ayağa fırladı, dizlerinin acısını dikkate dahi almamıştı. Koşarken, kendisini ileriyi düşünmeye zorladı. Yolun

sonunda bir bariyer mi vardı? Yoksa yalnızca uçuruma dik inen bir yamaçla mı karşı karşıya kalacaktı? Her halükarda kurtuluş yoktu. Tek bir mermi ve ardından da uçurumdan düşüş. Cesedini bulmaları acaba ne kadar sürecekti?

Yolu ani bir rüzgâr süpürdü. Bir an için sis ortadan kalktı. Sağında yoğun çalılarla kaplı, belli belirsiz yamaç sırtını gördü. Hemen hemen yarı mesafe yukarısında, yabani otlarla gizlenmiş bir mağara ağzı vardı. Eğer ona ulaşabilir ve Susan bu tarafa geçmeden o çalıların hizasına tırmanabilirse, yardım gelene kadar orada saklanabilirdi. Tabii eğer gelirse.

Yönünü çalılara doğru çevirdi ve dağ yamacındı tırmanmaya başladı. Yağmur yamacı çamur haline getirmişti; kendisini yukarı çekmesi için

Oz Büyücüsü

köklere ve dallara tutunması gerekti. Her an kayalardan biri yerinden çıkabilir, büyük bir gürültüyle yola yuvarlanabilirdi. Yaşanılacak gürültü kesinlikle Susan'ı alarma geçirir, o da orada, tıpkı duvardaki bir sinek gibi hareketsiz kalıverirdi. İyi nişan alınmış tek bir mermi her şeyi bitirirdi.

Ayak sesleri olduğu yerde donup kalmasına sebep oldu. Susan yaklaşıyordu. Kate çalılarla uyum sağlayacağını ümit ederek, umutsuzca dağı kucakladı.

Ayak sesleri yavaşladı ve durdu. Hemen o dakika rüzgâr bulutları yamaca doğru sürükledi ve Kate'i gümüş renkli sisle örttü. Ayak sesleri, asfaltta hafif tıkırtılar çıkartarak yoluna devam etti. Ancak sesler yok olup gittiğinde, Kate tırmanmaya devam edecek cesareti bulabildi.

Mağaranın girişine eriştiğinde, sürekli kıskaç halinde

kalmaktan ellerine kramp girmişti. Kendisini bu çamurlu oyuğa çekip sürüklemek, son güç kırıntısını da tüketmiş ve oraya yığılıp kalmıştı; nefes nefeseydi. Nem, tepesindeki ağaç köklerinden süzülüp yüzüne damladı. Gölgelerin derinliklerinden bir hışırtı işitti ve bir şey aniden koluna atıldı. Bu, kınkanatlı bir böcekti. Onu silkeleyip atmaya yetecek enerjisi dahi yoktu. Tükenmişti ve titriyordu. Çamurda tıpkı yorgun bir köpek yavrusu gibi kıvrıldı. Rüzgâr, geçitteki bulutları silip süpürerek esti. Sis de açılmaya başlamıştı. Akşam karanlığı çökene kadar dayanabilirse harika olacaktı. Umut edebileceğinin en iyisi buydu: Karanlık.

Gözlerini kapatarak, David'in zihninde canlanan hayaline odaklandı. Keşke Kate'in sessiz yardım çağrısını işitebil- seydi. Ama ona yardım edemezdi ki. Hiç kimse edemezdi. David'in, ölümüne nasıl bir tepki vereceğini merak etti. Üzülecek miydi? Yoksa bunu geçici gönül ilişkisinin trajik sonucu olarak görüp, sadece omuz silkmekle mi yetinecekti? Onu en çok inciten şey de buydu - David'in umursamayacağım düşünmek.

Yüzünü kolları arasına gömdü ve sıcak gözyaşları, yanaklarına düşen buz gibi su damlalarıyla birbirine karıştı. Daha önce kendisini hiç bu kadar yalnız, terk edilmiş hissetmemişti. Hayatta kalması ya da ölmesi aniden hiçbir anlam ifade etmeyiverdi; bu sadece birisi sizin için kaygılanıyorsa önemliydi.

Oz Büyücüsü

Gerçek anlamda kaygı duyan tek kişi benim.

İçinde umutsuz bir kuvvet canlandı. Yavaşça kollarını

327

açtı ve mağaranın önünden geçip giden ince sis kümelerinin gerisinden dışarı baktı. Hayatının kendisinden çalınabileceğine, sevdiği adamın dahi yardım etmek için orada olmayışına dair içinde yeni bir öfke dalgası yükseldi.

Eğer kurtulmak istiyorsam, bunu kendi başıma başarmalıyım.

Karanlığın onu kurtarmak için çok geç kalacağını ona söyleyen, geri dönerek yol boyunca yavaş yavaş ilerleyen ayak sesleri oldu. Mağara girişini çevreleyen dal karmaşası arasından, gökyüzünün solgun ışığı karşısında uzaktaki bayırın kadifemsi yeşilini gördü. Sis yok olmuştu; tal^ii Kate'in görünmezliği de öyle.

"Orada, yukardasın, öyle değil mi?" Susan'ın sesi yoldan yükseldi; o kadar dondurucuydu ki, Kate titredi. "Neredeyse kaçırıyordum seni, ama mağaralara dair talihsiz bir durum var. Eminim şimdiye kadar sen de fark etmişsindir. Hiçbirisinin diğer bir çıkışı yok."

Yamaçtan aşağı kayalar yuvarlandı ve büyük bir gürültüyle yola çarptı. Çıkan ses tıpkı silah patlaması gibi yankılandı. Kate telaş içinde, Yamacı tırmanıyor, diye düşündü. Beni öldürmeye geliyor...

Kaçabileceği tek yol yine mağara ağzıydı. Doğrudan Susan'ın ateş hattına girecekti.

Bir dal kırıldı ve daha fazla sayıda kaya dağdan aşağı doğru yuvarlandı. Susan yaklaşıyordu. Kate'in başka şansı kalmamıştı; ya aşağı kaçacak, ya da bir fare gibi tuzağa yakalanacaktı.

328

Süratle çamuru eliyle yokladı ve yumruk büyüklüğünde bir kaya yakaladı. Silah karşısında pek bir anlam ifade etmiyordu ama sahip olduğu tek şey buydu. Büyük bir dikkatle başını dışarı çıkarttı. Dehşet içinde, Susan'm çoktan yamacın yarısına kadar tırmandığını fark etti.

Gözleri buluştu. O an her ikisi de diğerinin çaresizliğini fark etti; biri hayatı için savaşıyordu, diğeri ise çocuğu için. Ölüm dışında, aralarında anlaşma veya teslimiyet gibi bir durum söz konusu olamazdı.

Oz Büyücüsü

Kate kayayı hızla savurdu.

Kaya çalıları sıyırarak geçti ve Susan'm omzuna indi. Susan haykırarak, dağ yamacından aşağı birkaç metre kaydı. Orada kısa bir süre asılı kaldı, afallamıştı.

Kate mağaradan dışarı hızla fırladı ve dağın sırtına tırmanmaya başladı. Daldan dala geçerek kendisini yukarı çekerken, beyninin mantıklı bir kısmı tırmanışın imkânsız, sarp kayalık yüzeyin aşırı dik, çalıların da onun ağırlığını taşıyamayacak kadar eğreti olduğunu haykırmaktaydı. Ancak kollan ve bacaklan kendiliğinden hareket ediyor gibiydi; hayatta kalmak için içgüdü tarafından yönetiliyorlardı. Giysisinin kollan dikenlerden parçalanmış, el ve kollan da boydan boya sıyrılmıştı ancak Kate dehşetten, acı hissedemeyecek kadar hissizleşmişti.

Bir mermi, kayalardan tekine çarparak sekti. Parçalanan kaya ve topraklar etrafa saçılıp yüzüne batınca, Kate korkuyla geri çekildi. Susan çok iyi nişan alamamıştı; aynı zamanda hem dağa sıkı sıkı tutunup, hem de düzgün bir şekilde ateş edemiyordu.

Kate kafasını kaldırınca, kendisini tepesinden sarkan sarmaşıklarla kaplı bir kayaya bakarken buldu. Vücudunu en tepeye çekecek kadar güçlü müydü? Sarmaşıklar onu taşıyacak mıydı? Kaya tırmanılması imkânsız derecede dikti ve o da o kadar yorgun, o kadar yorgundu ki...

Bir silah sesi daha yankılandı; mermi o denli yakınından geçti ki, Kate bunun yanağının yanında ıslık çaldığım hissetti. Çılgıncasına sarmaşıklardan birini yakaladı ve kendisini kaya yüzeyine çekip sürüklemeye başladı. Ayakkabıları aşağı doğru kaydı, ardından parmaklarını yaslayabileceği fiir oyuk buldu. Birkaç santimetre yukarı titreyerek uzandı, ardından biraz daha; dizleri keskin volkanik kayalara sürtünmüştü. Yukarıda bulutlar gökyüzü boyunca birbirleriyle yarışıyor, özgürlük sözü vererek ona alay edercesine sataşıyorlardı. Kaç mermisi kalmıştı?

Sadece bir tanesi yeterli...

Her bir santim için inanılmaz bir mücadele veriyordu. Kasları dinlenmek için haykırdı. Mermi hedefini bulsa bile, Kate acıyı hissedeceğinden şüpheliydi.

Sonunda sarkan kayaya eriştiğinde, en ufak bir zafer his- sedemeyecek

Oz Büyücüsü

kadar tükenmişti. Kendisini tepeye doğru çekti ve dar resife uzandı. Bu düz bir kayadan başka bir şey değildi, yağmurdan dolayı kaygan bir hal almıştı ancak hiçbir yatak ona bu kadar rahat gelmemişti. Eğer bıraksalar, orada ebediyen yatabilirdi. Keşke gözlerini kapatıp uyuyabilseydi! Ama dinlenmeye vakti yoktu, acınm bedeninden çıkıp gitmesini beklemeye de öyle; Susan hemen arkasmdaydı.

Sendeleyerek ayağa kalktı. Bacakları bitkinlikten titremekteydi, bedeni ıslık çalan rüzgârdan örselenmişti. Ayakkabılarından teki tırmanma sırasında çıkarak düşmüştü ve attığı her bir adımla, dikenler çıplak ayağına saplanıyordu. Ancak tırmanış burada daha kolaydı ve dağ sırtının tepesine ulaşmasına sadece birkaç metre kalmıştı.

Bunu başaramadı.

Son bir silah sesi işitildi. Hissettiği şey acı değil, şaşkınlıktı. Omzuna saplanan merminin sersemletici darbesini hissetti. Gökyüzü tepesinde döndü. Bir an için sallandı, tıpkı rüzgârdaki bir kamış gibi titrekti. Sonra sırtüstü düştüğünü hissetti. Yuvarlanıyor, yuvarlanıyor ve kayıtsızlığa doğru savruluyordu.

Hayatını kurtaran, bir halekoa çalısı oldu - bu, köklerini Hawai topraklarının derinliklerine salan, dayanıklı inatçı yabani otlardan biriydi. Kate'in bacağına takıldı ve kayanın kenarından düşmeyeceği bir noktada duracak şekilde düşüşünü yavaşlattı. Kate nerede olduğunu ayırt etmek için çabalayarak orada yatarken, uzaktan gelen garip çığlığı işitti; şaşkına dönmüş beyninde, bunu bir bebeğin ağlayışı olarak algıladı ve bu ses gittikçe güçlenerek büyüdü.

Halüsinasyon onu şuurlu olmaya zorladı. Sersem sersem gözlerini, bulutlu gökyüzünün solgun monokrom rengine açtı. Bebeğin ağlayışı aniden polis sirenlerinin ritmik feryadına dönüştü. Yardım sesleri. Kurtuluş.

Sonra görüş alanının karşısında bir gölge hareketlendi.

Kate tepesinde dikilen figürü seçmeye çabaladı. Gökyüzünün solmakta olan ışığı altında, Susan Santini'nin suratı, rüzgârın kamçıladığı saçlarıyla siyah oyulmuş delikten başka bir şey değildi.

Susan silahını Kate'in kafasına yavaşça doğrulturken hiçbir şey

Oz Büyücüsü

söylemedi. Bir an için orada öylece dikildi. Eteği rüzgârda dalgalanıyordu, tabancasını da iki eliyle birlikte tutmuştu. Dar resifi sert bir rüzgâr kamçıladı ve onun kaygan kaya üzerinde kaygıyla savrulmasına sebep oldu.

Sirenlerin çığlıkları birdenbire kesildi; vadiden insanların bağırışları yükseliyordu.

Kate doğrulmak için çabaladı. Namlu tam suratının ortasına tutulmuştu. Alçak sesle, "Artık beni öldürmen için hiçbir sebep kalmadı, Susan. Öyle değil mi?" demeyi başardı. "William'dan haberin var."

"Onların da öyle." Kate uzaktan gelen ve gittikçe yaklaşmaya başlayan sesleri, kuvvetsiz bir baş işaretiyle işaret etti. "Haberleri olmayacak. Sen anlatmadığın sürece." "Daha önce anlatmadığımı nereden biliyorsun?"

Silah titredi. Susan, "Hayır!" diye haykırdı; sesi paniğin ilk izleriyle doluydu. "Onlara söylemiş olamazsın! Emin değildin..."
"Yardıma ihtiyacın var, Susan. Bunu sağlayabilirim." Namlu hâlâ kafasına doğrultulmuş duruyordu. Kate'in tüm dünyasının parçalanması için tetikteki parmağın hafifçe oynaması ve tabanca horozunun düşmesi yeterliydi. Kate mermiyi hissedip hissetmeyeceğini merak ederek, karşısın

daki siyah oyuğa baktı. Kendi ölümüyle bu kadar sakin bir şekilde yüzleşmesi ne kadar da garipti. Hayatta kalabilmek için savaşmış ve kaybetmişti. Şimdi yapabileceği tek şey, sonu beklemekti.

Ardından, rüzgârın çığlığının ötesinden adım söyleyen bir ses işitti. Diğer bir halüsinasyon daha, diye düşündü. Öyle olmalı...

Ama işte yine işitmişti: David'in sesi art arda adını sesleniyordu.

Birdenbire yaşamak istedi! David'e söylemekten gurur duyacağı her şeyi anlatmalıydı. Hayatın, geçmişteki incinmelerle harcanamayacak kadar değerli olduğunu, şans tanıması durumunda, ona bu güne kadar hissettiği tüm acıları unutması için yardım edebileceğini söylemeliydi.

Kate, "Lütfen Susan," diye fısıldadı. "Şu silahı indir."

Susan kımıldandı, ama elleri hâlâ silahı sıkı sıkı tutuyordu. Eski Pali yolundan gittikçe yaklaşan sesleri dinliyor gibiydi.

Kate, "Göremiyor musun?" diye haykırdı. "Eğer beni öldürürsen, oğlunu elinde tutma şansını da yok edeceksin!"

Oz Büyücüsü

Ağzından dökülen kelimeler, Susan'ın kollarındaki tüm gücü çekip tüketmiş gibiydi. Yavaşça, neredeyse fark edilmez bir şekilde silahın parmaklan arasından kaymasına izin verdi. Bir an için hareketsiz dikildi; başı sessiz bir matem ifadesiyle eğilmişti. Sonra döndü ve resiften aşağıya, uzaktaki yola baktı. Neredeyse rüzgârla birlikte sürüklenip gidecek kadar yumuşak bir ses tonuyla, "Artık çok geç," dedi.

333

"Onu çoktan kaybettim."

Aşağıdan yükselen bağırışlar, onlara yerlerinin belirlendiğini söylemekteydi.

Saçları alev gibi etrafı kamçılarken, Susan aşağıda toplanmaya başlayan insanlara baktı. "Böylesi en iyisi," diye ısrar etti. "Bana dair kafasında sadece iyi anılar olacak. Çocukluk dönemi de böyle olmalı, bilirsin. Sadece iyi hatıralar..."

Belki de Susan'a dengesini kaybettiren ani bir rüzgârdı; Kate hiçbir zaman bundan emin olamayacaktı. Bildiği tek şey Susan'ın bir anda kayanın kenarında hareketsiz Çaldığı, hemen ardından da ortadan kaybolduğuydu.

Sessizce, tek bir çığlık atmadan düştü.

Hıçkırıklara boğulan Kate oldu. Soğuk ve bağışlamayan taş yatağa sırtüstü yığıldı. Dünya etrafında deli gibi dönerken, biraz önce ölen kadın ve hayatlarını kaybeden diğer dört insan için sessizce ağladı. Çok fazla ölüm, çok fazla acı yaşanmıştı. Ve hepsi de sevgi adı altındaydı.

334

ON ALTINCI BÖLÜM

ONA İLK ULAŞAN DAVID OLMUŞTU.

Kate'i dağ yamacının yirmi üç metre yukarısında bulmuştu. Kanla ıslanmış kayanın üzerinde bilinçsizce titriyordu. İlk yaptığı şey, mantıktan tamamen uzaktı; saf bir panik içindeydi. Ceketini yırtarcasına çıkarttı ve onun üzerine fırlattı. Kafasında tek bir düşünce vardı. Ölemezsin. Buna izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun Kate? Olemez- sin!

Onu kolları arasına alarak salladı ve Kate'in kanının sıcaklığı gömleğinden içeri sızdı. Sanki bir şekilde Kate'in ruhunun erişemeyeceği

Oz Büyücüsü

yerlere sürüklenmesini engelleyebilecekmiş gibi adını art arda tekrarladı. David cankurtaranların bağırışlarını ile ambulansın sirenini zor bela işitti; tüm dikkati Kate'in nefes alıp verme ritmine ve kalbinin atışlarına odaklıydı.

Kate buz gibiydi, hiç hareket etmiyordu. Keşke ona kendi sıcaklığını verebilseydi. David daha evvel de, böyle bir dilekte bulunmuştu; öz oğlu kollan arasında uzanmış ölürken. Onu kendisine doğru sıkı sıkı yaslayarak, Bu kez olmaz, diye dua etti. Benden onu da alma...

Kate'i dağdan aşağı taşırlarken, bu yalvanş kafasında üst üste tekrarlandı. İniş, ambulans çalışanları yardım için etraflarına toplanınca, büyük bir karmaşayla sonlandı. David yana doğru çekildi, bir savaşın aciz gözlemcisi olarak mücadele için eğitilmemişti.

Ambulansın çığlıklar atarak karanlıklar içerisine dalışını seyretti. Acil servisi, ışıkları, beyazlar içindeki insanları gözünün önüne getirdi. Onca karmaşa arasında aciz biçimde yatan Kate'i düşünmeye dayanamadı. Ama kısa bir/süre sonra gerçekten de orada olacaktı. Bu onun tek şansıydı.

Bir el uzanıp omzunu nazikçe sıktı. Pokie, "İyi misin Davy?" diye sordu.

"Evet." Derin bir iç çekti. "Evet."

"Kate iyileşecek. Bu tür durumlarda başvurduğum bir kristal kürem var." Hapşınk sesine doğru döndü.

Komiser muavini Brophy yaklaştı, suratı mendile yarı gömülüydü. "Cesedi getirdiler," dedi. "Onca... onca..." burnunu sümkürdü, ".. .çalı arasında kördüğüm olmuş. Boynu kırılmış. Morga götürülmeden evvel bakmak istiyor musunuz?" Pokie, "Boş ver," diye homurdandı. "Bu konuda sana inanacağım." Arabaya doğru yürürlerken, "Doktor Santini bu haberi nasıl karşıladı?" diye sordu.

Brophy, "Garip olan da bu," diye karşılık verdi. "Ona karısının başına gelenleri anlattığımda, sanki - sanki bunu bekli- yormuş gibi davrandı."

Pokie kaşlarını çatarak, Susan Santini'nin ambulansa yüklenen üzeri örtülü cesedine doğru baktı. İç çekti. "Belki de bekliyordu. Belki de olan biten her şeyin farkındaydı ama bunu itiraf etmek istemedi. Hatta kendisine bile."

Brophy arabanın kapısını açtı. "Nereye gidiyoruz, Teğmen?"

Oz Büyücüsü

“Hastaneye. Çabuk ol!” Pokie David’i başıyla işaret etti. “Bu adam uzunca bir süre beklemek zorunda.”

DAVID’İN KATE’İ GÖRMESİNE ancak dört saat sonra izin verildi. Bu süre zarfında dördüncü kattaki bekleme odasını arşınladı durdu. Kahve sehpasındaki aynı *National Enquirer* başlığının yanından dört saat boyunca bir ileri bir geri geçti: Kadının Kafası Şebeğin Bedeniyle Birleştirildi.

Odada ondan başka bir kişi daha vardı. Bu kişi, “Sigara İçmek Yasaktır” levhasının altına kambur bir şekilde çökmüş, sigarasını umutsuzca tüttüren, katır suratlı bir adamdı. İzmariti bastırarak söndürdü ve bir sigara daha almak için uzandı. Adam, “Saat geç olmaya başladı,” yorumunda bulundu. Aralarındaki sohbetin boyutu bu kadarla sınırlı kaldı. Monoton bir ses tonuyla dile getirilen dört kelime. Adam kimi beklediğini söylemedi. Korkudan ise hiç bahsetmedi. Orada, gözlerinde acı vardı.

Saat on birde, katır suratlı adam uyanma odasına çağrıldı ve David tek başına kaldı. Yaklaşmakta olan bir ambulans sirenini dinleyerek, pencerenin önünde dikildi. Yüzüncü kez saatine baktı. Kate üç saattir ameliyattaydı. Bir merminin çıkartılması ne kadar uzun zaman alabilirdi ki? Yoksa yanlış giden bir şeyler mi vardı?

En sonunda gece yarısı bir hemşire kafasını odaya uzattı. “Bay Ransom siz misiniz?”

Hızla arkasına döndü, kalbi deli gibi çarpıyordu. “Evet!” “Doktor Chesne’nin ameliyattan çıktığını bilmek isteyebileceğinizi düşündüm.”

“O zaman... O iyi mi?”

“Her şey çok iyiydi.”

Dışarıya o kadar büyük bir nefes verdi ki, bu nitedeyse onda havada süzülüyormuş gibi bir his yarattı. Teşekkürler, diye düşündü. Teşekkürler.

“Eğer evinize gitmek isterseniz, sizi kendine geldiğinde...”

“Onu görmeliyim.”

“Hâlâ kendisine gelmedi.”

“Onu görmeliyim.”

“Üzgünüm ancak sadece birinci derecede akrabaların içeri...” David’in gözlerindeki tehlikeli bakışı görünce kadının ses tonu alçalıp duyulmaz hale geldi. Boğazını temizledi. “Beş dakika, Bay Ransom. Sadece o kadar. Anlıyor

musunuz?" Oh, anlıyordu, tamam. Ve umurunda da değildi. Kadım yana doğru iteledi, uyanma odasının kapısından geçti.

Onu son sedyede yatar halde buldu. Küçük, solgun suratı parlak ışıklar ve plastik tüpler içinde boğuluyordu. Onu yanındaki hastadan ayıran şey, ince bir beyaz perdeydi. David

338

Kate'in sedyesinin ayak hizasında duraksadı, daha fazla yaklaşmaya korkuyordu; o kırılgan kollarından birini kırabileceği korkusuyla ona dokunmadı bile. Kate David'e, ormanın derinliklerinde cam bir kutuda yatan prensesi anımsattı: Dokunulamaz ve ulaşılamaz olan. Tepede bir kardiyak monitör cırıldadı, kalbinin ritmini kaydediyordu. Güzel bir müzik. Güzel, güçlü ve sürekli. Kate'in kalbi. Hemşireler ellerinde tüpler, etrafta koşturur, serum sıvılarıyla oksijeni ayarlarlarken, David olduğu yerde hareketsiz dikildi. Kate'in ciğerlerini muayene etmek için bir doktor geldi. David kendisini işe yaramaz hissetti. Sanki herkesin yolunu tıkayan büyük bir kaya gibiydi. Oradan ayrılması ve onların işlerini yapmalarına izin vermesi gerektiğini biliyordu ama bir şey onun olduğu yere kök salmasına sebep oldu. Hemşirelerden biri saatini işaret etti ve ciddi bir tavırla, "Siz buradayken gerçekten çalışamıyoruz. Şimdi buradan çıkmak zorundasınız," dedi.

Ama David bunu yapmadı. Yapmayacaktı. Her şeyin yolunda olduğunu anlayana kadar oradan kımıldamayacaktı.

"KENDİNE GELİYOR."

Kate'in kapalı gözkapaklarının gerisinde sanki düzinelerce güneşin ışığı yanıyordu. Sesler işitti, tanıdık, belli belirsiz, tepesindeki boşlukta mırıldanan sesler. Yavaşça, acı içinde gözlerini açtı.

İlk gördüğü şey, doğrudan kendisine bakan parlak ve kaçınılmaz ışıktı. Yavaş yavaş gülümseyen bir kadın suratını

339

fark etti, bu her ne kadar nedenini anımsayamasa da, müphem ve uzak bir geçmişten tanıdığı birisiydi. İsim etiketine odaklandı: Julie Sanders, Kayıtlı Hemşire. Julie. Şimdi anımsadı.

Julie, "Beni işitebiliyor musunuz, Doktor Chesne?" diye sordu.

Oz Büyücüsü

Kate başını sallamak için halsiz bir girişimde bulundu.

“Uyanma odasındasınız. Ağrınız var mı?”

Kate bilmiyordu. Duyulan teker teker canlanmaya başlamıştı ve sancı henüz uyanmamıştı. Beyninin kavradığı sinyallerin tümünü kaydetmek biraz zamanını aldı. Buruıy deliklerindeki oksijenin tısladığını hissetti, yatağının tepesinde bir yerlerde duran kardiyak monitörünün yumuşak bip seslerini de işitti. Ama ya acıyı? Hayır. Sadece içinde korkunç bir boşluk duygusu vardı. Ve tükenmişlik. Uyumak istedi…

Yatağın etrafına başka suratlar da toplandı. Boynundan stetoskop sallanan diğer bir hemşire. Her zamanki gibi aksi suratlı Doktor Tam. Ve sonra bir ses işitti, yumuşak bir sesle ona sesleniyordu.

“Kate?”

Döndü. Işık haresiyle çerçevelenen David’in suratı inanılmaz derecede yorgundu. Endişeyle ona dokunmak için uzandı ancak bileğinin plastik tüp yığınına benzeyen bir şeye dolandığını fark etti. Savaş veremeyecek kadar zayıf düşmüştü, elinin gerisingeri yatağa düşmesine göz yumdu.

İşte, David bu eli o zaman yakaladı. Nazikçe, sanki onu kırmaktan korkarcasına.

Dudaklarını avucunun içine bastırarak, “İyisin,” diye fısıldadı. “Tanrı’ya şükürler olsun ki iyisin…”

“Ben hatırlamıyorum…”

“Ameliyattaydın.” David ona küçük, gergin bir gülümseme attı. “Üç saattir. Bana sanki sonsuz gibi geldi. Ama mermi çıkartıldı.”

Kate işte o zaman hatırladı. Rüzgâr. Kaya ve hayal meyal sessizce kayıp giden Susan. “O öldü mü?”

David başıyla onayladı. “Hiç kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.”

“Ya Guy?”

“Bir süre yürüyemeyecek. O telefona kadar nasıl gidebildi bilmiyorum, ama başardı.”

Kısa bir an için Kate, hayatı da bacağı gibi tuzla buz olan Guy’ı düşünerek sessizce yattı. “Benim hayatımı kurtardı. Şimdi de her şeyini kaybediyor…”

Oz Büyücüsü

“Her şeyini değil. Oğlu hâlâ yanında.”

Kate, Evet, diye düşündü. William her zaman Guy ’ın oğlu olacak. Aralarında kan bağı bulunmayacak fakat bundan çok daha güçlü bir şeyle birbirlerine bağlanacaklar: Sevgiyle. Bunca trajedi arasında, en azından tek bir şey bozulmadan sağlam kalacak.

Doktor Tam, “Bay Ransom, artık gerçekten çıkmanız lazım,” diye ısrar etti.

David başıyla onayladı. Sonra eğildi ve Kate’e sert ve acemi bir öpücük kondurdu. Eğer ona onu sevdiğini söyleseydi, eğer en ufak bir kelime etseydi, Kate dudaklarının o

341

kuru dokunuşunda bir tür neşe yakalayabilirdi. Ama eli Ka- te’inkilerden büyük bir hızla ayrıldı.

Her şey bir bulanıklık içinde hareket ediyormuş gibiydi. Doktor Tam çeşitli sorular sordu ancak Kate bunları yanıtla- yamayacak kadar sersemdi. Hemşireler yatağının etrafında koşuşturarak serum şişelerini değiştirdiler ve kabloları çekip onu çarşafların arasına sarmaladılar. Bedenine ağrı için ilaç zerk edilmişti. Birkaç dakika içinde kendisini karşı konulmaz bir şekilde uykuya sürüklenirken buldu.

Onu uyanma odasından dışarı çıkartırlarken, uyanık kalmak için çabaladı. David’e söylemesi gereken önenjli bir şey vardı ve bunun için bekleyemeyecekti. Etrafta çok fazla insan vardı ve Kate David’in sesinin izini, etrafını sarmalayan kafa karıştırıcı vızıltı arasında kaybetmişti. Birdenbire içinde, onu sevdiğini söyleyebilmesi için bunun son fırsat olduğu endişesi belirdi. Ancak öz bilincin kıyısmdayken bile, kör olası son bir gurur parçası onu sessiz kalmaya zorladı. Dolayısıyla sessizlik içinde kendisini bir kez daha karanlıklar arasına sürüklemelerine göz yumdu.

DAVID KATE’İN HASTANE odasında, neredeyse şafak sökene kadar kaldı. Yatağının yanında, elini tutup saçını yüzünden geriye iteleyerek oturdu. Arada sırada, uyanacağını ümit ederek ismini tekrarladı. Ancak Kate’e verdikleri ağrı kesici her ne idiyse, çok güçlüydü; Kate tüm gece boyunca yerinden dahi kımıldamadı. Uykusunda onun ismini sayık-

Oz Büyücüsü

lasa, hatta adının ilk hecesini tekrarlasa bile yeterli olacaktı. Böylece David onun kendisine ihtiyaç duyduğunu bilecek ve kendisi de ona ihtiyaç duyduğunu söyleyecekti. Bu bir erkeğin ortaya çıkıp, herhangi birine söyleyebileceği türden bir şey değildi. En azından, o bunu yapamazdı. Doğrusunu söylemek gerekirse, zavallı Charlie Decker'dan çok daha kötü bir durumdaydı. En azından Decker kendisini birkaç satır acınası şiirle ifade edebilmişti.

Eve gitmek uzun zamanını aldı.

Kapıdan içeri girer girmez, Kate'in durumunu öğrenmek için hastaneyi aradı. "Aynı." Tek söyledikleri buydu ve bu da yeterliydi. Çiçekçiyi aradı ve Kate'in odasına çiçek yollattı. Gül. Aklına gelen herhangi bir mesaj olmadığından, görevliye karta sadece "David" yazmasını söyledi. Kendisine kahve hazırladı, ekmek kızarttı ve bunları açlıktan ölen bir adam gibi yedi, ki bir gün önce akşam yemeğini atladığı düşünülürse, gerçekten de o haldeydi. Sonra pis ve bitkin bir halde oturma odasına geçti ve kendisini kanepeye attı.

Neden aşık olamayacağına dair olası tüm sebepleri düşündü. Kendisine hoş, konforlu bir hayat kurmuştu. Etrafına, cilalı yerlere, perdelere, cam dolaba dizilmiş duran kitaplara baktı. İşte o an, her şeyin ne kadar kıraç olduğu dikkatini çekti. Burası yaşayan, nefes alan bir adamın evi değildi. Bu bir kabuktu, tıpkı kendisinin de bir kabuk oluşu gibi.

Bu da ne şimdi, diye düşündü. Nasılsa Kate büyük olasılıkla onu istemeyecekti. Aralarındaki ilişki gereksinimle köklenmişti. Kate korkmuştu ve o da duruma uygun şekilde

oradaydı. Kısa bir süre sonra Kate tekrar ayağa kalkacak, işine geri dönecekti. Kate gibi bir kadını uzun süre zapt etmek imkânsızdı.

David onu beğenmiş ve istemişti. Ama sevmiş miydi? Öyle olmadığını umdu.

Çünkü o, sevginin ızdırap için kurulmuş bir düzen olduğunun herkesten çok daha fazla farkındaydı.

Oz Büyücüsü

DOKTOR CLARENCE AVERY, Kate'in hastane odasının girişinde hantal bir şekilde dikildi ve içeri girip gireırjıfeyece- ğini sordu. Kucağında korkunç tonlarda yarım düzine yeşil tarla karanfili taşıyordu, bunları sanki çiçekleri ne yapması gerektiğini bilmeyen birisi gibi ona doğru salladı. Çiçek sapları hâlâ süpermarket selofanıyla sarılıydı, üzerinde de fiyat etiketi duruyordu.

Kate'in emin olamamasından korkarcasına, "Bunlar senin için," dedi. "Umarım... umarım karanfillere aleıjin yoktur. Ya da başka bir sıkıntı yaratmaz."

"Hayır yok. Teşekkürler, Doktor Avery."

"Önemli değil, gerçekten. Ben sadece..." Bakışları başucu sehpası üzerindeki porselen vazoya yerleştirilmiş uzun saplı kırmızı güllere takıldı. "Oh. Görüyorum ki çoktan çiçek almaya başlamışsın. Güller." Büyük bir üzüntüyle, yeşil karanfillerine hayvan leşini inceleyen birinin tavrıyla baktı.

Kate, "Ben karanfilleri tercih ederim,"diye karşılık verdi. "Onları benim için suya koyar mısın? Sanıyorum şu la

vabonun altında bir vazo gördüm."

"Tabii ki." Doktor Avery çiçekleri lavaboya götürdü ve öne doğru eğilince, Kate adamın pantolonunun her zamanki gibi kırışık olduğunu ve çoraplarının birbirinin eşi olmadığını gördü. Büyük, su dolu vazoda üst üste yığılan karanfiller bir şekilde hazin göründü. Önemli olan, bunların şahsen elle getirilmiş olmasıydı, ki bu güller hakkında söylenebileceklerden çok daha fazlasını ifade ediyordu.

Güller Kate uyurken gelmişti. Kartta sadece "David," yazılıydı. Kate'i aramamış ya da ziyaretine gelmemişti. Kate, belki de tam ayrılma zamanı olduğuna karar vermiştir, diye aklından geçirdi. Tüm sabah boyunca çiçekleri paramparça etmekle, onlan bir araya toparlayıp kucaklamak arasında gidip gelmişti. Ne kadar da akıllıca bir yaklaşım - kucaklayıp dikenlerin göğsünü yırtmasına göz yummak.

"Şuraya," dedi. "Karanfilleri hemen yanıma koyun. Kokularını alabileceğim bir yere." Kate ters bir tavırla gülleri yana doğru iteledi; bu irkilip suratını buruşturmasına sebep olan bir hareketti. Ameliyat yarası, bedeninde düzinelerce dikiş bırakmıştı ve ağrıyı yok etmek için de oldukça

Oz Büyücüsü

kuvvetli dozlarda uyuşturucu ilaç kullanmaktaydı. Büyük bir dikkatle kendini tekrar yastıklara bıraktı.

Doktor Avery, getirdiği demete böylesi şerefli bir noktada yer verilmesinden memnuniyet duyarak, yumuşak çiçeklere hayran hayran bakmak için kısa bir süre sessiz kaldı. Ardından boğazını temizledi. "Doktor Chesne," diye sözlerine başladı. "Size bunun sosyal bir ziyaret olmadığını söy
345
lemeliyim."

"Öyle değil mi?"

"Hayır. Bu sizin burada, Mid Pac'teki pozisyonunuzla alakalı."

Kate alçak sesle, "O zaman bir karar verilmiş olmalı,"
dedi.

"Netlik kazanan tüm yeni kanıtlar eşliğinde, yani..." Hafifçe omzunu silkti. "Sanıyorum daha evvelden sizin tarafınızda olmalıydım. Öyle yapmadığım için üzgünüm. Sanıyorum ben... Sadece çok özür dilerim." Ayaklarını yere sürterek başını öne eğdi ve mürekkep lekeli laboratuvar/önlüğüne baktı. "Bu kör olası başkanlıkta neden bu şekilde direttiğimi bilmiyorum. Oysa bana ülserden başka bir şey vermedi. Her neyse, size eski işinizi tekrar teklif ettiğimizi söylemek için buradayım. Kaydınızda hiçbir şey olmayacak. Sadece size karşı bir dava açıldığına ve ardından da düşürüldüğüne dair küçük bir ibare bulunacak, ki gerçekler de böyle zaten. En azından, bana söylenen bu."

Kate, "Eski işim," diye mırıldandı. "Bilmiyorum." İç çekerek döndü ve pencereden dışarı baktı. "Onu geri istediğimden emin değilim. Biliyor musunuz Doktor Avery, düşünüp duruyordum. Başka bir yerleri."
"Yani diğer bir hastaneyi mi demek istiyorsunuz?" "Başka bir şehri." Adama gülümsedi. "Bu o kadar da şaşırtıcı değil, değil mi? Şu son birkaç gündür düşünmek için yeterince zamanım oldu. Başka bir yerde daha rahat edebilir miyim diye düşünmeye başlamıştım. Tüm bunlardan - bu
346
okyanustan uzakta." David'den uzakta.

"Aman Tanrım."

"Benim yerime birisini bulursunuz. Cennete gelmek için yalvaran yüzlerce

Oz Büyücüsü

doktor olmalı."

"Hayır, sorun bu değil. Sadece şaşırdım. Bay Ransom'm bu iş için harcadığı onca çabanın ardından, düşünmüştüm ki siz..."

"Bay Ransom mı? Ne demek istiyorsunuz?"

"Yaptığı onca arama. Hastane yönetiminden herkesle teker teker konuştu."

Kate, Bir veda jesti, diye düşündü. En azından bunun için minnettar olmalıyım.

"Şunu ifade etmeliyim ki, bu büyük bir geriye dönüş. Bir davacı avukatı bizden doktoru işe geri almamızı istiyor - bunu talep ediyor! Bu sabah, polis kanıtını sunduğunda ve Doktor Santini'nin ifadesini dinlediğimizde, karar vermek tüm yönetimin beş dakikasını aldı." Kaşlarını çattı. "Bay Ransom, sizin işinizi geri istediğiniz imajını yarattı."

Kate güllere bakarak ve neden en ufak bir zafer hissi hissetmediğini merak ederek, "Belki bir zamanlar istemiş olabilirim," diye yanıtladı. "Ama artık her şey değişti. Öyle değil mi?"

"Sanırım öyle." Avery boğazını temizledi ve ayaklarını biraz daha yere sürttü. "Eğer istiyorsanız işiniz orada sizi bekliyor. Kısa bir süre içinde de size ekipte ihtiyacımız olacak. Özellikle de benim emekliliğim yaklaşırken."

Kate şaşkınlık içinde kafasını kaldırdı. "Emekli mi olu

yorsunuz?"

"Altmış dört yaşındayım, biliyorsunuz. Bu kadarı yeter. Ülkenin büyük kısmım görmedim. Hiç zamanım olmadı. Karım ve ben, emekliliğimin ardından seyahat etmekten bahsederdik. Barb hayatta olsaydı, yaşamın tadını çıkartmamı isterdi. Sizce de haklı değil mi?"

Kate gülümsedi. "Eminim ki ederdi."

"Her neyse..." Sarkık karanfillere tekrar baktı. "Oldukça güzeller, öyle değil mi?" Kıkırdayarak odadan çıktı. "Evet, evet. Bence güllerden çok daha iyiler. Çok daha iyi."

Kate dönüp çiçeklere bir kez daha baktı. Kırmızı güller. Yeşil karanfiller. Ne kadar da tezat bir bütünleşme. Tıpkı o ve David gibi.

Oz Büyücüsü

DAVID O AKŞAM GEÇ SAATTE ONU GÖRMEYE geldiğinde, dışarıda yoğun bir yağmur yağıyordu. Kate üç tarafı camla çevrili odada tek başına oturmuş, aşağıdaki avlu penceresinden dışarı bakıyordu. Hemşire saçlarını biraz önce yıkayıp fırçalamıştı. Şimdi kuruyarak tekrar o nefret ettiği kıvırcık dalgalara dönüşmekteydi. David'in içeri girdiğini işitmedi. Ancak ismini söyleyince döndü ve onun orada dikildiğini gördü. David'in saçları ıslaktı ve rüzgârdan dağılmıştı, takım elbisesi yağmurdan boncuk boncuktu. Yorgun görünüyordu. Neredeyse Kate'in hissettiği kadar yorgundu. Kate onun kendisini yakınına çekmesini, kolları arasına almasını istedi ama David bunu yapmadı. Sadece öne doğru eğildi ve

onu alnından öpüp tekrar doğruldu.

"Görüyorum ki yataktan çıkmışsın. Kendini daha iyi hissediyor olmalısın," dedi.

Kate beti benzi atmış bir halde gülümseyebildi. "Sanıyorum hayatım boyunca hiç böylesine boş boş yatabilen birisi olmadım."

"Oh, sana bunları getirdim." Sonradan aklına gelmişçe- sine, ona küçük folyolanmış bir kutu çikolata uzattı. "Bir şeyler yemene izin verip vermeyeceklerinden emin değildim. Belki sonra yersin."

Kate başını önüne eğerek, dizlerinde duran kutuya baktı. "Teşekkürler," diye mırıldandı. "Ayrıca güller için de teşekkür ederim." Sonra döndü ve dışarıda yağan yağmura baktı.

Uzun bir sessizlik yaşandı, sanki ikisinin de söyleyecekleri bitmiş gibiydi. Yağmur, Kate'in kenetlenmiş elleri üzerinde titrek bir gökkuşağı yaratarak, camdan aşağı aktı.

David sonunda, "Avery'yle biraz evvel konuştum," dedi. "Eski işinin geri iade edileceğini işittim."

"Evet. Olanları bana da anlattı. Sanırım bu da sana teşekkür etmem gereken diğer bir konu."

"Neymiş o?"

"İşim. Avery bana bunun için çok sayıda telefon görüşmesi yaptığını söyledi."

"Sadece birkaç tane. Gerçekten de hiç önemli değil." Derin bir nefes aldı

Oz Büyücüsü

ve zorlama bir neşeyle sözlerine devam etti. “Şimdi. Hiç zaman kaybetmeden ameliyathanedeki işine geri dönmelisin. Umarım bunu, maaşındaki büyük artışla
349
gerçekleştirirsin. Bu çok güzel bir his olmalı.”
“Onu, işimi tekrar kabul edeceğimden emin değilim.” “Ne? Neden yapmayacakmışsın ki?”

Kate omuz silkti. “Biliyorsun, başka olasılıklar üzerinde düşünüyordum. Başka yerler.”

“Yani Mid Pac’in haricinde mi demek istiyorsun?” “Hawai’nin... haricinde demek istiyorum.” David hiçbir şey söylemedi. Dolayısıyla Kate, “Beni burada gerçek manada tutan hiçbir şey yok,” diye ekledi.

Diğer bir uzun sessizlik daha oldu. David yumuşak bir sesle, “Yok mu?” dedi. /

Kate yanıtlamadı. David onu seyretti, sandalyesinde inanılmaz derecede sessiz, hareketsiz oturmaktaydı. David kıyamet gününe kadar orada beklese dahi, Kate’in hâlâ olduğu yerde kalacağına emindi. Bıkkınlık içinde, Ne kadar da güzel bir ikiliyiz, diye düşündü. Güya ikisi de akıllı insanlardı ve aralarında tek bir kelime dahi edemiyorlardı.

“Doktor Chesne?” Kapı girişinde bir hemşire belirdi. “Odanıza dönmeye hazır mısınız?”

Kate, “Evet,” diye yanıtladı. “Sanıyorum uyusam iyi olacak.”

“Yorgun görünüyorsunuz.” Hemşire David’e baktı. “Belki de gitme zamanınız gelmiştir, efendim.”

David aniden ayağa kalkıp dimdik dikilerek, “Hayır,”
dedi.

“Anlayamadım?”

“Gitmeyeceğim. Henüz değil.” Uzunca bir süre Kate’e
350
sert sert baktı. “Kendi kendimi aptal konumuna düşürmeyi kesmeden olmaz. Şimdi bizi yalnız bırakabilir misiniz?” “Ama efendim...”

“Lütfen.”

Hemşire tereddüt etti. Sonra ortada önemli bir şeyler olduğunu sezerek

Oz Büyücüsü

dışarı çıktı.

Kate David'i seyrediyordu, yeşil gözleri şüpheyle doluydu; belki de korkuyla. David aşağı doğru uzandı ve yüzüne dokundu.

"Biraz önce söylediklerini bir kez daha tekrarla," diye mırıldandı. "Yani seni burada tutan hiçbir şey olmadığına dair olanı."

"Yapmayacağım. Demek istediğim şey..."

"Şimdi bana buradan gitmenin gerçek sebebini söyle." Kate sessiz kaldı, ama David bunun yanıtını onun gözlerinde, o yumuşak ve muhtaç bakışlarda gördü. Orada şahit olduğu şey, onun başını endişe içinde aniden sallamasına sebep oldu. "Tanrım," diye homurdandı. "Sen benden de ödleksin."

"Ödlek mi?"

"Doğru. Ben de öyleyim." David sırtım döndü ve elleri ceplerinde, odada huzursuzca dolaşmaya başladı. "Bunu söylemeyi planlamamıştım. En azından henüz. Ama şimdi karşımda durmuş, buradan ayrılmaktan bahsediyorsun ve görünüşe bakılırsa bana başka bir seçenek de bırakmıyorsun." Durdu ve pencereden dışarı baktı. Dünya gümüşi bir renk almıştı. "Pekâlâ." İç çekti. "Sen söylemeyeceğine göre, sanırım

bunu ben söyleyeceğim. Benim için kolay değil. Hiç olmadı. Noah öldükten sonra, kendime hissetmemeyi öğrettiğimi düşündüm. Bunu bugüne kadar da başardım. Sonra karşıma sen çıktın..." Başını salladı ve güldü. "Tanrım, Charlie Decker'ın şiirlerinden birinin şu anda yanımda olmasını dilerdim. Belki birkaç satır çalıntı yapardım. Az da olsa anlaşılır bir şeylerden. Zavallı yaşlı Charlie'nin benden üstün bir tarafı vardı: Etkili ve güzel söz söyleme yeteneğine sahipti. Bunun için onu kıskanıyorum." Kate'e baktı, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Daha hiçbir şey söylemedim, öyle değil mi? Ama genel fikri anlamışsındır."

Kate, "Ödlek," diye fısıldadı.

David kahkaha atarak ona yaklaştı ve Kate'in yüzünü kendine doğru kaldırdı. "Pekâlâ o zaman. Seni seviyorum. İnatçılığını ve gururunu seviyorum. Ve bağımsızlığını. Bunu yapmak istemedim. Kendi başıma oldukça iyi bir yaşam sürdüğümü düşündüm. Şimdi ise, tüm bu

Oz Büyücüsü

yaşananların ardından seni sevmemeyi hayal bile edemiyorum." David Kate'e geri çekilme şansı tanıyarak uzaklaştı.

Kate böyle bir şçy yapmadı. Olduğu yerde hareketsiz kaldı. Boğazı şişip tıkanmış gibiydi. Küçük çikolata kutusu hâlâ elleri arasındaydı, tüm işittiklerinin gerçek olduğuna kendisini ikna etmeye çalışıyordu. David'in gerçek olduğuna da öyle.

David, "Bu hiç de kolay olmayacak, biliyorsun," dedi.

"Ne kolay olmayacak?"

"Benimle birlikte yaşamak. Boğazımı sıkmak ya da

bana bağırmak isteyeceğin günler olacak, bana 'seni seviyorum' dedirtmek için her türlü çabayı harcayacaksın. Ama bunu söylemiyor olmam, öyle hissetmediğim anlamına gelmez çünkü hissediyorum." Uzun bir iç çekti. "Şimdi. Sanıyorum konuşulacaklar konuşuldu. Umarım beni iyi dinlemişsindir çünkü bunca şeyi bir kez daha tekrarlayacak performansa sahip olduğumdan şüpheliyim. Lanet olsun ki, kayıt cihazımı getirmeyi bu sefer de unuttum."

Kate yumuşak bir sesle, "Dinliyordum," diye karşılık verdi.

David gözlerini Kate'in suratından ayırmaya cesaret edemeden "Ve?" diye sordu. "Hükmü duydum mu? Yoksa jüri hâlâ dışarıda mı?"

Kate, "Jüri," diye fısıldadı, "şokta ve inanılmaz derecede bir öpücüğe ihtiyaç duyuyor-"

Her ne kadar David'in amacı hayata döndürme olsa da, öpücük bunun tam tersi etki yarattı. Yüzünü Kate'e doğru eğdi ve Kate odanın etrafında dönmeye başladığını hissetti. Boynundaki her bir kas sanki bir anda gevşedi ve kafası arkaya sarkıp sandalyeye yaslandı.

David, dudakları onunkilere yaklaşırken, "Şimdi ödlek dostum," diye mırıldandı. "Sıra sende."

Kate alçak sesle, "Seni seviyorum," dedi.

"İşitmeyi umduğum hüküm işte buydu."

Kate David'in kendisini tekrar öpeceğini düşündü ama o aniden geri çekildi ve kaşlarını çattı. "İnanılmaz derecede solgun görünüyorsun. Sanırım hemşireyi çağırmahyım. Bel

353
ki biraz oksijen…”

Kate uzandı ve kollarını boynuna doladı. David’in ağzı kendininkinin üzerine sıcak bir şekilde yerleşirken, “Oksijene ihtiyacı olan da kim?” diye fısıldadı.
354

SONSÖZ

EVİ YENİ BİR BEBEK ZİYARET ETMEKTEYDİ, bu yukarıdaki yatak odasından gelen öfkeli çığlıklardan belliydi.

Jinx başını kapı ağzından içeri doğru uzattı. “Tanrı aşkına, Emma’nın sorunu ne?”

Gracie, ağzı soluk pembe çengelli iğnenin üzerine kenetlenmiş bir halde çığlıklar atan bebekten kafasını kaldırarak, çaresizlik içinde baktı. “Tüm bunlar benim için çok yeni, Jinx. Korkarım ki becerimi kaybetmişim.”

“Becerini mi? En son ne zaman bir bebekle bir arada oldun ki?”

“Oh, haklısın.” Gracie iğneyi ağzından çıkartarak iç çekti. “Sanıyorum bu konuda hiçbir zaman becerim olmadı, öyle değil mi? Bu neden böyle kalitesiz bir iş çıkarttığımı çok iyi açıklıyor.”

“Şimdi hayatım. Bebeklerle uğraşmak alışkanlık ister, hepsi o kadar. Bu tıpkı piyano çalmak gibi bir şeydir. Tüm o ölçekler, her gün bir yukarı bir aşağı hareket ederler.”

Gracie başını salladı. “Piyano çalmak, bundan çok daha
355
kolay.” Teslim olmuş bir halde, çengelli iğneyi tekrar dudakları arasına iteledi. “Şu takılması imkânsız çocuk bezlerine bir bak! Onca kâğıt ve plastikten bir iğne nasıl geçirilebilir, anlamıyorum.”

Jinx kahkahalara boğuldu, bunu o kadar yüksek sesle yaptı ki, Gracie öfkeden parlak kırmızı bir renk aldı. “Bu kadar gülmeni gerektirecek ne söyledim?” diye sordu.

“Hayatım, anlayamadın mı?” Jinx uzandı ve yapışkan kanadı soydu. “Bunlarla iğne kullanılmıyor. Atılabilir, tek kullanımlık çocuk bezinin en önemli noktası da bu.” Emma bebek aniden canlı bir inleme sesi çıkartınca,

Oz Büyücüsü

başını ona doğru eğerek şaşkınlık içinde baktı.

Gracie, "Gördün mü?" diyerek burnunu çekti. "Söylediklerinden hiç memnun kalmadı."

AĞAÇTAN BİR YAPRAK SÜZÜLDÜ ve toplanmış taze papatyaların yanma düştü. Güneş ışığı çentikleri çimeni beneklendirdi ve David'in açık renkli saçlarında dans etti. Bu ağacın gölgesinde kaç kez yas tutmuştu? Oğluyla sessiz bir iletişim içinde kaç kez ayakta dikilmişti? Diğer ziyaretlerin tümü matemin gri ve kasvetli anımsanışıyla yoğrulmuş gibiydi.

Ama bugün David gülümsüyordu. Ve zihninde, Noah'ın sesindeki gülümsemeyi de işitebiliyordu.

Sen misin Baba?

Evet Noah, benim. Bir kız kardeşin oldu.

Her zaman bir kız kardeş istemiştim.

O da seninle aynı iki parmağı emiyor...

Öyle mi?

Ve odasına her girdiğimde de gülümsüyor.

Ben de öyle yapardım. Hatırlıyor musun?

Evet, hatırlıyorum.

Ve hiç unutmayacaksın, öyle değil mi Baba? Söz ver bana, hiç unutmayacaksın.

Hayır, hiçbir zaman unutmayacağım. Sana yemin ederim Noah, hiç ama hiç unutmayacağım...

David döndü ve gözyaşları arasında Kate'i gördü, kendisinden birkaç metre ötede dikiliyordu. Aralarında tek bir kelimeye dahi gerek yoktu. Tek bir bakış yeterliydi. Ve uzatılmış bir el.

O üzücü küçük çimenlik alandan birlikte yürüyerek uzaklaştılar. Ağacın gölgesinden çıkarlarken, David aniden durdu ve onu kolları arasına çekti.

Kate onun yüzüne dokundu. David güneşin sıcaklığını Kate'in parmak uçlarında hissetti. Ve işte iyileşmişti.

İyileşmişti.

Oz Büyücüsü

Tess Gerritsen1953 yılında Kaliforniya'da doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans eğitimi aldıktan sonra Kaliforniya Üniversitesi'nde tıp bölümünü tamamladı. İlk kitabını doktorluk yaparken, doğum iznine ayrıldığı sırada yazan Gerritsen, yazarlık hayatına alışılmışın dışında bir başlangıç yaptı. Çıkarttığı ilk tıbbi gerilim romanıyla New York Times listelerine hızlı bir giriş yapan yazar, listelerin üst sıralarından inmeyen kitaplarıyla aldığı ödüller sayesinde tüm dünyada sağlam bir yer edindi. Eleştirmenler ve okuyucular tarafından korku-gerilim edebiyatının kraliçesi olarak nitelendirilen Gerritsen'in kitapları 40 dile çevrildi ve dünya genelinde 25 milyondan fazla okura ulaştı. Kitaplarından uyarlanan Rizzoli & Isles adlı dizi, büyük bir izleyici kitlesine ulaştı. Başarılı hekimlik hayatını bırakıp tüm zamanını yazmaya adayan Gerritsen, Amerika Maine'de yaşıyor.

MARTI

www.bizimkosemiz.com

HANGİSİ DAHA KORKUNÇ?

Sevdiğiniz birini mi kaybetmek, yoksa uğruna her şeyden vazgeçmeye hazır olduğunuz hayallerinizi mi?

TESS GERRITSEN

BIÇAK SIRTI

Mesleğinin henüz başlarında, genç bir doktor olmasına rağmen başarılarla dolu, kusursuz bir sicile sahip olan Kate, en son girdiği ameliyattan hem sevdiği bir insanı hem de gelecek hayallerini masada bırakarak çıkar. Sorunsuz olması beklenen ameliyat, anlaşılmaz bir şekilde tam bir kâbusa dönüşmüştür ve önce hastanın yakınları, sonra da hastane yönetimi bu kâbustan Kate'i sorumlu tutmaktadır. Öte yandan, bütün bunlardan habersiz ortaya çıkan bir katil, elinde bir liste, hastane personelini teker teker avlamaya başlar ve onu gören, elinden kurtulan tek insan olarak Kate bu listenin en tepesinde yer almaktadır.

Bütün oklar ona çevrilmişken, bütün deliller ve zaman onun aleyhine işlerken Kate, hem ensesinde nefesini hissettiği acımasız bir katilden kaçmak hem de kaybetmeye mahkum göründüğü bir davayı çözüme ulaştırmak zorundadır.

MARTI

ISBN 978-605-5420-52-9

9 786055 420529

www.martiyayinlari.com

25TL

TESS GERRITSEN

BIÇAK SIRTI

MARTI